ΝΟΝΝΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΠΑΝΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΑΓΙΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ.

α χρονος ἦν, ἀκίχητος, ἐν ἀρρήτῳ λόγος ἀρχῇ,
Ἰσοφυὴς γενετῆρος ὁμήλικος, υἱὸς ἀμήτωρ,
Καὶ λόγος αὐτοφύτοιο θεοῦ, φῶς ἐκ φάεος φῶς.
Πατρὸς ἔην ἀμέριστος, ἀτέρμονι σύνθρονος ἕδρῃ,
Καὶ θεὸς ὑψιγένεθλος ἔην λόγος. οὗτος ἀπ' ἀρχῆς
Ἀενάῳ συνέλαμπε θεῷ, τεχνήμονι κόσμου.
Πρεσβύτερος κόσμοιο, καὶ ἔπλετο πάντα δι' αὐτοῦ,
Ἄπνοα, καὶ πνείοντα. καὶ ἔργον ἑοῦ δίχα μύθου,
Οὐδὲν ἔφυ τὸ πάρ' ἔσκε. καὶ ἔμφυτος ἦεν ἐν αὐτῷ
Ζωὴ πᾶσι μέλουσα, καὶ ὠκυμόρων φάος ἀνδρῶν.
Ζωὴ παντρόφος ἦεν. ἐν ἀχλυόεντι δὲ κόσμῳ,
Οὐρανίαις σελάγιζε βολαῖς γαιήοχος αἴγλη,
Καὶ ζόφος οὔ μιν ἔμαρψε. μελισσοβότῳ δ' ἐνὶ λόχμῃ
Ἔσκε τις οὐρεσίφοιτος ἐρημάδος ἀστὸς ἐρίπνης,
Κήρυξ ἀρχεγόνου βαπτίσματος. οὔνομα δ' αὐτῷ,
Θεῖος Ἰωάννης, λαοσσόος. οὗτος ἐπέστη
Ἄγγελος ἐμπεδόμυθος, ὅπως περὶ φωτὸς ἐνίψῃ
Μαρτυρίην, ἵνα πάντες ἑοῦ κήρυκος ἰωῇ
Ὀρθὴν πίστιν ἔχοιεν, ἀτέρμονα, μητέρα κόσμου.
Οὐ μὲν κεῖνος ἔην νοερὸν φάος, ἀλλ' ἵνα μούνου
Πᾶσιν ἀναπτύξειε θεηγόρον ἀνθερεῶνα,
Καὶ φάεος προκέλευθος ἀκηρύκτοιο φανείη,
Ξυνὴν μαρτυρίην ἐνέπων θεολέγμονι λαῷ.
Καὶ γὰρ ἑοῦ μετὰ παιδὸς ἐτήτυμον ἀρχέγονον φῶς
Μουνογενὴς λόγος ἦεν, ὃς ἀνέρα πάντα καθαίρει,
Πνεύματι καὶ φαέεσσι καταυγάζων φύσιν ἀνδρῶν
Ἐρχομένων ἐπὶ γαῖαν. ἔην δ' ἐν ἀπειθέϊ κόσμῳ,
Ἀπροϊδὴς, καὶ κόσμος ἀπείριτος ἔσκε δι' αὐτοῦ.
Καὶ λόγον οὐ γίνωσκεν ἐπήλυδα κόσμος ἀλήτης.

b16051245(2)

Ἐγγὺς ἐὼν ἰδίων, ἴδιοι δέ μιν ἄφρονι λύσσῃ
Ὡς ξεῖνον οὐκ ἐγέραιρον. ὅσοι δέ μιν ἔμφρονι θυμῷ
Ἀπλανέες δέξαντο, καὶ ὃ νόον εἶχον ἀλήτην,
Οὐρανίην πάντεσσι μίαν δωρήσατο τιμήν,
Τέκνα θεοῦ γενετῆρος ἀεζώοντος ἀκούειν·
Οἷς φύσις οὐκ ὤδινε λεχωΐδας, οὐ βίος ἔγνω
Ἀνδρομέου βλάστημα θελήματος, ἢ δὲ καὶ αὐτὴ
Σαρκὸς ἀρωτοῖο γαμήλιος ἤροσεν εὐνή,
Ἀλλὰ θεοῦ γεγάασιν ἀήροτα τέκνα τοκῆος.
Καὶ λόγος αὐτοτέλεστος ἐσαρκώθη θεὸς ἀνήρ,
Ὀψίγονος, προγενέθλος, ἐν ἀρρήτῳ τινὶ δεσμῷ
Ξυνώσας ζαθέην βροτοειδέϊ σύζυγα μορφήν.
Καὶ θεὸς οἶκον ἔναιε σὺν ἀνδράσι, καὶ κλέος αὐτοῦ
Εἴδομεν ἀνδρομέοισιν ἐν ὄμμασι, διά τε τιμὴν
Υἱοῦ μουνογόνοιο παρ' ὑψίστοιο τοκῆος,
Καὶ χάριτος πέπληθε, καὶ ἀτρεκίης γενετῆρος.
Ἀμφὶ δὲ σαρκοφόροιο λόγου πρωτάγγελος ἀνὴρ
Ἁγνὸς Ἰωάννης πιστώσατο μάρτυρα φωνήν,
Οὗτος ἔην ὃν ἔειπον ἀμφομήλῳ ἐνὶ μύθῳ,
Πρόσθεν ἐμεῖο βέβηκεν, ὀπίστερος ὅς τις ἱκάνει,
Ὅττι μευ ἦν πρότερος, ὅτι ξύμπαντες ἀπ' αὐτοῦ
Ἠράμεθα ζαθέου πληρώματος ὄψιμον ἄλλην
Ἀντίθετον προτέρης χάριτος χάριν, ὅττι θεμίστων
Βίβλον ὅλην γενέτης διὰ Μωσέος ὤπασε λαῷ,
Καὶ χάρις ἐκ Χριστοῖο, καὶ ἀτρεκίη πέλε κόσμῳ,
Καὶ θεὸν αὐτογένεθλον ἐν ἀντιπόροισιν ὀπωπαῖς
Οὔ ποτέ τις σκοπίαζεν, ἐῷ δ' ἐπέφραδε μύθῳ,
Κεῖνος ὁ θεσπεσίῳ μεμελημένος ἤθαδι κόλπῳ
Μουνογενής, ὁμόφοιτος ἀμφομήτοροιο τοκῆος.
Μαρτυρίης δ' ὅδε μῦθος, ὃ καμβροσίῃ τινὶ φωνῇ
Πιστὸς Ἰωάννης ἐτυμήθροος ἔννεπε κῆρυξ,
Ἑβραίων ὅτε λαὸς ἐρημάδος εἰς ῥάχιν ὕλης
Λευΐτας προΐαλλε, καὶ ἀγρύπνους ἱερῆας,
Ἧχι φυγὰς μερόπων μεταναστὴς ᾤκεεν ἀνήρ,
Ἔνδιον αὐτόρριζον ὀρεσσαύλοιο μελάθρου.
Μυστιπόλοι δ' ἐρέεινον ὁμήλυδες ὀξέϊ μύθῳ,

Τίς σὺ πέλεις; μὴ Χριστὸς ἔφυς; καὶ ἀμοιβάδι φωνῇ
Εἶπε, καὶ οὐκ ἔκρυψε, καὶ οὐκ ἠρνήσατο κῆρυξ.
Χριστὸς ἄναξ οὐκ εἰμί. καὶ Ἑβραίων χορὸς ἀνδρῶν
Γόμπτιμος, ἔνθεον ἄνδρα πολύτροπον ἤρετο μύθῳ,
Εἰπὲ τίς οὖν σὺ πέλεις. θεσβίτιδος ἀστὸς ἀρούρης
Ἠλίας ἐφάνης; καὶ ἀνίαχεν, οὐ μεταναστὴς
Ὄψιμος Ἠλίας παλινόστιμος εἰς χθόνα βαίνω.
Καὶ θρασὺς ἑσμὸς ἔειπεν ἀνιπτοπόδων ἱερήων,
Μὴ σύ μοι ὃν καλέουσι θεηγόρος ἐστὶ προφήτης
Ἄγγελος ἐσσομένων; καὶ ἀμείβετο δίζυγι μύθῳ,
Οὐ πέλον Ἠλίας, οὐ θέσκελός εἰμι προφήτης.
Καὶ πάλιν ἑσμὸς ἔειπε θεοκλήτων ἱερήων,
Τίς τελέθεις, ἵνα πᾶσιν ἀπαγγείλωμεν ἰόντες
Ἀνδράσι μυστιπόλοισιν ἀμοιβαίην σέο φωνήν,
Ἡμέας οἳ προέηκαν ἀελλήεντι πεδίλῳ
Δεῦρο μολεῖν. σὺ δὲ ποῖον ἔπος φιλοπευθέϊ λαῷ
Ἀμφὶ σέθεν λέξειας. ὁ δὲ ζαθέης ἀπὸ βίβλου
Ἀνδρὸς ἀρχεγόνοιο, θεόσσυτον ἴαχε φωνήν.
Φωνὴ ἐγὼ βοόωντος ἐρημάδος ἔνδοθι πέτρης,
Οἶμον ὀφελλομένην ἰθύνατε παμβασιλῆος,
Καὶ οἱ ἑτοιμοτάτη πελέτω τρίβος, ὡς ἐνὶ βίβλῳ
Ἠσαΐας πολύιδρις ἀνέγραφε θέσπιδι βίβλῳ.
Καὶ γερὸς ἄλλος ἄπιστος ἀμφιθυνόων φαρισαίων
Πέμπετο, καὶ σοφὸν ἄνδρα θεηγόρον ἤρετο μύθῳ,
Καὶ σὺ τί βαπτίζεις, πόθεν ὕδατι φῶτα καθαίρεις,
Εἰ μὴ Χριστὸς ἔφυς ὑψίζυγος. οὐδὲ σὺ δίφρου
Ἅρπαγος Ἠλίας ἐλατὴρ πυρὸς, οὐδὲ προφήτης,
Πνεύματι παφλάζων θεοδινέος ἔγχυος ὀμφῆς.
Καί σφισι πευθομένοις, ἔπος ἴαχε θέσκελος ἀνήρ.
Ὑμέας αὐτὸς ἱκανὸν ἐγὼ καθαρσίῳ λοετροῦ
Ὕδατι βαπτίζων, καὶ ὀπίστερος ὅς τις ἱκάνει,
Σήμερον ὑμείων μέσσος ἵσταται, οὐ ποδὸς ἄκρου,
Ἀνδρομέην παλάμην οὐκ ἄξιός εἰμι πελάσσαι,
Λῦσαι μοῦνον ἱμάντα θεοπνεύστοιο πεδίλου.
Βηθανίης πέλε ταῦτα θεουδέος ἐγγὺς ἀρούρης,
Χεύματος ἀντιπέρηθεν ἰορδανίοιο ποταμοῖο.

αὐτώπιον
ἐχέφρων
ἀσημάντοισι
ἀπειθέα
φιλοπειθέϊ
κατανευμένον
ἀντίτυπον
βατὴν χθόνα

Ἀλλ' ὅτε δὴ δρόμον ἄλλον ἐκηβόλος ἤγαγεν ἠώς,
Ἁγνὸς Ἰωάννης αὐτώπιον ὄμμα τιταίνων,
Ἰησοῦν ἐνόησε. καὶ ἀγχικέλευθον ἰόντα,
Δακτύλῳ ὀρθωθέντος, ἐπεδείκνυε μάρτυρι λαῷ.
Ἠνίδε παγγενέταο θεοῦ χθιζὸν ἀμνὸς ἐχέφρων.
Οὗτος ἔην ὃν ἔειπον, ὀπίστερος ἔρχεται ἀνὴρ,
Ὅς μευ ἔφυ προπάροιθεν. ἐγὼ δέ μιν οὐ πάρος ἔγνων
Ὄμμασιν, ἀλλ' ἵνα πᾶσιν ἔχων ἄγνωστον ὀπωπὴν
Ἰσραὴλ τεκέεσσιν ἀσημάντοισι φανείη,
Ἦλθον ἐγὼ προκέλευθος ἀκηρύκτοιο πορείης,
Βαπτίζων ἀλίδεκτον, ἀπειθέα λαὸν ἀλήτην.
Καὶ πετάσας στόμα θεῖον, ὅλῳ φιλοπειθέϊ λαῷ,
Μαρτυρίην ἀγόρευεν ἑῇ πανθελγέϊ φωνῇ,
Ὅττι παρ' αἰθερίων κατανευμένον ἔδρακε κόλπων
Πνεῦμα θεοῦ, πτερύγων πεφορημένον ἔμφρονι παλμῷ,
Ἀντίτυπον μίμημα πελειάδος, ἄχρις ἐπ' αὐτὸν
Ἦλθε, καὶ αὐτόθι μίμνεν. ἐγὼ δέ μιν οὐ πάρος ἔγνων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἔειπεν ἑῇ σημάντορι φωνῇ,
Ὅς τις ἐμὲ προέηκε παλιγγενέων δέμας ἀνδρῶν
Βαπτίζειν, ἀπύροισι καὶ ἀπνεύστοισι λοετροῖς,
Εἰς ὃν ἂν ἀθρήσειας ὑπηνέμιον καταβαῖνον
Πνεῦμα θεοῦ νοεροῖο, καὶ αὐτόθι ἔμπεδα μίμνει,
Οὗτος ἀφωτίστοισι φάος μερόπεσσιν ὀπάσσει
Ἐν πυρὶ βαπτίζων, καὶ πνεύματι. καί μιν ὀπωπῇ
Εἶδον ἐγώ, καὶ ἔειπον ἀληθέα μάρτυρα φωνήν,
Ὅττι θεοῦ γόνος οὗτος, ἀειζώοιο τοκῆος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ φάος ἄλλο παλίνδρομος ἤγαγεν ἠώς,
Θεῖος ἀνὴρ ἑστήκει, δύω δέ οἱ ἄγχι μαθηταὶ
Χριστοῦ θεσπεσίης ἀδαήμονες εἰσέτι μορφῆς,
Χριστὸν ἰδὼν στείχοντα βατὴν χθόνα πεζὸν ὁδίτην
Ἅρματος ὑψιπόροιο μετάρσιον ἡνιοχῆα
Ἁγνὸς Ἰωάννης, πάλιν ἴαχεν ἠθάδι φωνῇ,
Οὗτος ἐπουρανίοιο θεοῦ λάλος ἀμνὸς ὁ λύει.
Καὶ ζαθέων ἀΐοντες ἀληθέος ἀνδρὸς ἰωὴν
Ἀπλανέες δύο φῶτες, ὀπίστεροι ἦλθον ὁδῖται
Χριστοῦ νισσομένοιο, καὶ αὐτοδίδακτον ὀπωπὴν

ἐνζωπαλιζομένην
ξυνώσατο
ἀγχιφανής

Ἐνζωπαλιζομένην διδύμοις ἰδὼν φῶτας ἑλίξας,
Ἑσπομένων ὀρέγνυε συνωρίδα δίζυγον ἀνδρῶν,
Δεῦρο τί μαστεύοντες ἱκάνετε. καὶ μίαν ἄμφω
Πευθομένου βασιλῆος ὁμόθροον ἴαχον αὐδήν,
Ῥαββὶν, ὃ καλέουσι διδάσκαλε, πῆ ποτε ναίεις.
Καὶ μίαν ἀμφοτέροισιν ἄναξ ξυνώσατο φωνήν,
Δεῦτε, καὶ ἀθρήσειτε. καὶ ἤλυθον ἄχρι μελάθρου,
Καὶ μάθον ὁππόθι ναῖεν. ὑπωρόφιοι δὲ μαθηταὶ
Ἦμαρ ἐκεῖνο τέλεσσαν ἔσω χριστοῖο μελάθρου,
Ἀγχίθεοι. δεκάτη δὲ ποδήνεμος ἔτρεχεν ὥρη,
Καί τις ἔην ὃς ἵκανεν ἔσω θεοδέγμονος αὐλῆς
Ἀνδρέας, μερόπων ἁλιεὺς μετὰ πόντιον ἄγρην,
Ἰχθυβόλου Σίμωνος ἀδελφεός. εἷς δέ τις αὐτῶν,
Οἷς θεὸς ἐξείνισσεν. Ἰωάνναο δὲ φωνῆς
Ξυνῆς εἰσαΐοντι συνέμπορος ἦεν ἑταίρῳ,
Ἀγχιφανής. ἄμφω δὲ μιῇ πειθήμονι βουλῇ,
Χριστῷ ἐφωμάρτησεν. ὁ μὲν, πρώτιστον ὁδεύων,
Σύγγονον εὐώδινος ἐρευνητῆρα θαλάσσης
Εὗρεν ἑὸν, Σίμωνα, καὶ ἔννεπεν ὀξέϊ μύθῳ,
Σύγγονε, Μεσσίαν σοφὸν εὕρομεν, ὃς θεὸς ἀνὴρ,
Χριστὸς Ἰουδαίοισιν ἀκούεται Ἑλλάδι φωνῇ.
Ὣς εἰπὼν, ἐκόμισσεν ὁμόγνιον ὀξὺν ὁδίτην
Ἰησοῦς ὅθι ναῖε. γαληναίῳ δὲ προσώπῳ
Χριστὸς ἰδὼν Σίμωνα, σοφῷ μειλίξατο μύθῳ,
Υἱὸς Ἰωάνναο σύ μοι πέλευ, ἔσσι δὲ Σίμων,
Ἐργατίνης πόντοιο. σύ μοι κικλήσκεο Κηφᾶς.
Δεύτερον οὔνομα δέξο νεώτερον, ὅν περ οἱ ἄλλοι
Πέτρον ὅπερ καλέουσιν. ἐπωνυμίην δὲ καλύψει
Πρεσβυτέρην Σίμωνος, ὑπέρτερον οὔνομα Πέτρον,
Πίστιος ἀρραγέος σημήϊον. ἀλλ' ὅτε γείτων
Ἀκροφανὴς δροσερῇσι βολαῖς πορφύρεεν ἠώς,
Ἰησοῦς μετὰ νύκτα λιπόσκιον ἤθελε βαίνειν
Εἰς πόλιν εὐώδινα, τανυπλοκάμων Γαλιλαίων.
Καὶ χθιζὸν εὗρε Φίλιππον. ἄναξ δέ μιν εἶπε κελεύθου
Πιστὸν ἑὸν συνάεθλον, ὀπισθοκέλευθον ὁδίτην.
Ἕσπεο καὶ σὺ Φίλιππε. καὶ εἰσέτι θερμὸς ἀκούων,

Οὔκ ἔτι μῦθον ἔλεξε, καὶ ἴχνεσιν ἔφθασε φωνήν.
Ξείνην δ' εἶχε Φίλιππος ἑὴν Βηθσαΐδα πάτρην,
Ἀνδρέαο ὅθι ναῖεν, ὅπῃ θρασὺς ᾤκεε Σίμων.
Ναθαναὴλ δὲ Φίλιππος ἑῷ μειλίξατο μύθῳ,
Εὑρὼν εὐπετάλοιο κάτω δρυός, ὃν σοφὸς ἀνὴρ
Μωσῆς ἀρχιγένεθλος ἐπέγραφε θεσπίδι βίβλῳ,
Εὕρομεν, ὃν πάντες ὁμορρήτῳ τινὶ μύθῳ
Ἑσπομένων κήρυκες ἐπιστώσαντο προφῆται,
Ἰησοῦν, ὁσίοιο βοώμενον υἱὸν Ἰωσήφ,
Ναζαρὲθ ναετῆρα, θεοῦ γόνον. ἀγχιπόρῳ δὲ
Ναθαναὴλ ταχύμητις ἔπος ξύνωσε Φιλίππῳ,
Ἐκ Ναζαρὲθ δύναται καλὸν ἔμμεναι; εἰρομένῳ δὲ,
Σύνδρομος εἶπε Φίλιππος ἀπειρονοήμονι μύθῳ,
Ἔρχεο, καὶ σκοπίαζε. καὶ ἀγχικέλευθον ὁδίτην
Ναθαναὴλ ταχύγουνον ἄναξ ἐδείκνυε λαῷ,
Ἰσραὴλ γένος οὗτος ἐτήτυμος, ᾧ ἔνι τεύχων
Ἢ δόλον ἀλλοπρόσαλλον, ἢ ἀγκύλα μήδεα φαίνων.
Ναθαναὴλ δ' ἀΐων, ἐπεδείκνυε θαύματι φωνήν,
Πῶς φρεσὶ γινώσκεις με, τὸν, ὃ πάρος εἶδες ὀπωπῇ.
Εἰπὲ πόθεν νοέεις με. καὶ ἀνδρὶ θέσκελον αὐδὴν
Κοίρανος ὀμφήεντος ἀνήρυγεν ἀνθερεῶνος,
Πρὶν καλέσαι σε Φίλιππον ὑπὸ σκιοειδέϊ συκῇ,
Ἔδρακον ὑψικόμοισι περισκιάοντα κορύμβοις,
Ὄμμασι, καὶ περὶ πίδακι, τὸν οὐ παρεόντα δοκεύων.
Ναθαναὴλ δ' ὀλόλυξεν ἔχων ταχυπειθέα βουλήν,
Θαύματι πιστὰ μέτωπα θεουδέϊ χειρὶ πατάξας,
Ῥαββὶν, ἐπουρανίων ἀδύτων ὑψίθρονε ποιμήν,
Ἰσραὴλ σὺ πέλεις βασιλεύς. σὺ Χριστὸς ὑπάρχεις,
Υἱὸς ἀειζώοιο θεοῦ λόγος. ἀμφοτέρων δὲ,
Ἰσραὴλ τεκέων σε θεὸν βασιλῆα καλέσσω,
Καί σε θεοῦ ζώοντος ἐτήτυμον υἱὸν ἐνίψω.
Καί μιν ἄναξ θάρσυνεν, ἐς ἐλπίδα φέρτερον ἕλκων.
Πίστιν ἔχεις τινὰ μοῦνον ἀθαμβέα μῦθον ἀκούσας,
Ὅττι σε μοῦνον εἶπον ἰδεῖν ὑπὸ πυθμένα συκῆς;
Ὄμμασι πιστοτέροισιν ὑπέρτερα θαύματα λεύσεις.
Μάρτυρον ἐμπεδόμυθον, ἀμὴν ἀμὴν σέβας ἔστω,

Οὐρανὸν ἀθρήσητε κεχηνότα θεσπίδι εἰπῇ,
Πεπταμένων στεφανηδὸν ἀθηήτων κενεώνων,
Ἀγγελικῆς τε φάλαγγος ἐΰπτερον ἑσμὸν ὁδίτην,
Αἰθερίης ὄψεσθε καταΐσσοντα κελεύθου,
Οὐρανόθεν καὶ ἰόντα, παλιννόστῳ τε πορείῃ
Οὐρανὸν εἰσανιόντα, μετάρσιον, ἠεροφοίτην,
Υἱέος ἀνθρώποιο διάκτορον. Ἀλλ' ὅτε πέζας
Πορφυρέας τριτάτη θαλαμηπόλος ἔγραφεν ἠώς,
Ἀμφὶ πέδον Κανανᾶιον ἀεξιφύτου Γαλιλαίης,
Παιδοκόμου γάμος ἔσκε, βίου πρωτόσπορος ἀρχή.
Καὶ γάμος ὄλβιος ἦεν, ὅτι χθονίῳ παρὰ παστῷ
Χριστὸς ὀπαδοκόμων μερόπων θοινήτορι λαῷ
Κλητὸς ἔην σύνδορπος, ὁμόκλινέες τε μαθηταὶ
Πάντες ἔσαν στοιχηδόν. ἐς εἰλαπίνην δὲ, καὶ αὐτὴ
Παρθενικὴ Χριστοῖο θεητόκος ἵκετο μήτηρ,
Ἀχράντῳ παλάμῃ γαμίης ψαύουσα τραπέζης,
Παιδοκόμος, φυγόδεμνος, ἀεὶ μεθέπουσα κορείην.
Οἴνου δ' ἡδυπότοιο θυώδεος ἀμφιφορῆες
Πάντες ἐρημωθεῖεν ἐπασσυτέροισι κυπέλλοις
Γινομένου, συχνοὶ δὲ φιλακρήτῳ παρὰ παστῷ
Οἰνοχόοι δρηστῆρες ἀβακχεύτοιο τραπέζης,
Ἀβρέκτοις παλάμῃσι ματεύειν ἠπείγοντο κυπέλλων.
Ἡμιτελῆ δὲ γάμοιο μέθην, καὶ ἄοινον ὀπώρην,
Χριστῷ καὶ δεδαῶτι, συνέστιος ἔννεπε μήτηρ,
Χρηΐζει γάμος οὗτος ἀλεξικάκου σέο φωνῆς.
Οὐ γὰρ ἐϋρράθαμιγγος ἔχει χύσιν ἡδέος οἴνου.
Καί οἱ Χριστὸς ἔειπε, τί μοι γύναι ἠὲ σοὶ αὐτῇ,
Οὔπω μοι πυμάτης δρόμος ἤλυθε κυκλάδος ὥρης.
Καὶ Μαρίη δμώεσσιν ἐκέκλετο, ὅττι τελέσσαι,
Χριστὸς ὅπερ λέξειεν. ἀμοιβαίῳ δ' ἐνὶ τοίχῳ,
Κεκλιμένοι στοιχηδὸν ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες
Ἓξ ἔσαν, τρία μέτρα κεχανδότες εὐρέϊ κόλπῳ,
Ἢ δύω. καὶ ἕκαστος Ἰουδαίοισι φυλάσσων,
Λαϊνέῳ κενεῶνι καθάρσιον ἔβλυεν ὕδωρ.
Ἁγνὸν ὕδωρ. καὶ Χριστὸς ὑποδρηστῆρας ἐπείγων
Διψαλέου εἰλαπίνης, οἰνοσσόον ἴαχε φωνήν,

Ἄρτι χύτων ὑδάτων αὐτεγχύτου μονάδας ἀμφιφορῆας
Πλήσατέ μοι. καὶ πάντας ἀμοιβαδὶς ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Νάμασιν ἐπλήσαντο διάκτοροι, εἰσόκεν αὐτῶν
Ἀκροφανὴς δίψυδρος ἐπέστεφε χεῖλος ἐέρσῃ.
Ἄφνω δ' ἔπλετο θαῦμα, καὶ εἰς χύσιν αἴθοπος οἴνου
Χιονέην ἤμειψε χρόην ἑτερόχροον ὕδωρ,
Αἵματι φοινίσσοντε, καὶ ὑδροδόκου διὰ κόλπου,
Ὕδατος ἀκρήτοιο φιλοίνιος ἔπλεεν αὔρη.
Οἰνωπῇ δ' ἐκέλευσεν ἄναξ σημαίνει φωνῇ,
Κρωσσαίης ἀρύοντες ὑπωροφίης ἀπὸ ληνοῦ,
Εἰλαπίνης μεδέοντι κομίσσατε νήδυμον ὕδωρ.
Οἱ δὲ, χύδην ἀρύοντο παλιννόστοισι κυπέλλοις.
Καὶ ταμίης ὅτε δαιτὸς ἐγεύσατο μάρτυρι λαιμῷ,
Νάματος οἰνωθέντος βριθιόωντι ῥεέθρῳ,
Οὐ μὲν ἀνὴρ πόθεν ἦεν ἐπίστατο, ὑδροφόρος δὲ
Ἤδεε λάτρις ὅμιλος, ὃς ὑγροχύτων ἀπὸ κόλπων,
Ἄγγεσι λαϊνέοις μετανάστιον ἤφυσεν ὕδωρ.
Εἰλαπίνης δ' ὅτε ποιμὴν ἔσω μεγάροιο καλέσσας
Νυμφίον ἀρτιχόρευτον, ἑῷ προσπτύξατο μύθῳ,
Πᾶς μὲν ἀνὴρ, πρώτιστον ἐΰχροον οἶνον ἀφύσσων,
Κιρνάμενος προτίθησι, βαρυνομένων δὲ καρήνων,
Ἄνδρας ἰδὼν μεθύοντας, ἐλάσσονα δεύτερον οἶνον
Ὀψὲ φέρει. σὺ δὲ τοῦτον ὑπέρτερον ἔνδοθεν οἴκου
Οἶνον ἔχων ἐφύλαξας ἕως πέλε λοίσθιος ὥρη.
Πρωτοφανὲς τόδε θαῦμα φιλακρήτῳ παρὰ παστῷ
Ἰησοῦς ἐτέλεσσεν, ὅπη καναναῖον ἀκούει
Ἔνδιον αἰπύδμητον ἀκερσεκόμων γαλιλαίων.
Ἑβραίοις δ' ἀνέφηνεν ἑὴν ὑψαύχενα τιμὴν
Διψαλέην παρὰ δαῖτα. διχοστασίην δὲ μενοινῆς,
Ἤθεσιν ἀκλινέεσσιν ἐπιστώσαντο μαθηταί.
Οὐ μὲν ἄναξ δήθυνε πέδον καναναῖον ἀκούων
Νυμφιδίην μετὰ δαῖτα μεθυσφαλέων ὑμεναίων,
Ἀλλὰ καφαρναοὺμ ἀλιπείθονος ἕδρανα βαίνων,
Νόστιμον ἴχνος ἔκαμψε, καταιβάζων οἶμον ὁδεύων,
Αὐτὸς ὁμοῦ, γνωτοί τε συνήλυδες. αὐτογόνῳ δὲ
Παρθένος ὡμάρτησε θεητόκος υἱεῖ μήτηρ.

Οἷσι δυωδεκάριθμος ὁμόστολος εἶχεν ὁδεύων
Ἀγχιθέων μίαν οἶμον ὀπίστερος ἑσμὸς ἑταίρων.
Οὐ δὲ μὲν αὐτόθι μίμνεν ἐς ἤματα πυκνὰ θαμίζων,
Ἐγγύθι γὰρ τότε πάσχα, θυηπολίην δὲ γεραίρων,
Εὐαγέων ἀνέβαινεν ἐς ἕδρανον ἱεροσολύμων,
Σὺν πινυτοῖς ἑτάροισι. θεοκλήτῳ δ' ἐνὶ νηῷ,
Εὐκεράους βόας εὗρε, καὶ εἰροπόκων στίχα μήλων,
Καὶ στικτὰς μελέεσσι πελειάδας. ἑζόμενον δὲ
Κερμοδότην χορὸν εὗρε φιλοπλούτοιο τραπέζης,
Καὶ πολλὴν ἑσμὸν ὅπωπε φιλέμπορον ὑψόθι θώκων,
Ὤνιον ἀργὸν ἔχοντα, καὶ ἐν παλάμῃσιν ἑλίξας
Σύμπλοκον ἐκ σχοίνοιο, νόθην ποίησεν ἱμάσθλην,
Καὶ βοέην ἀγέλην ἐξήλασε, καὶ στίχα μήλων,
Νόσφι δόμου θυόεντος. ἐπασσυτέρην δὲ κυλίνδων,
Κύμβαχον ἠκόντιζε μετάζοπον ἔμπορον ἕδρην
Ἐξ ἱεροῦ δαπέδοιο. κυβιστητῆρι δὲ παλμῷ,
Ἐξέχεε χθονὶ κέρμα πολυστρέπτοιο τραπέζης.
Ἀνδράσι δὲ πιπρήσκουσι πελειάδας, ἴαχε φωνήν,
Ταῦτα μεταστήσασθε λιθώδεος ἔκτοθι νηοῦ,
Μὴ δὲ φιλοκτεάνοιο νόθῳ βεβαρηότες οἴστρῳ,
Ἐμπορίης δόμον ἁγνὸν ἐμοῦ τελέσητε τοκῆος.
Εὐχῆς γὰρ τόδε δῶμα. καὶ ἐμνήσαντο μαθηταὶ
Ὅττι θεοπνεύστῳ κεχαραγμένον ἔπλετο βίβλῳ,
Ζῆλος ἐμὲ ζαθέοιο τεοῦ κατεδαίνυται οἴκου.
Καί οἱ ἀπειλήτειραν ἀνήρυγε λαὸς ἰωήν,
Ποῖα παρ' ἑβραίοισιν ἑτερόζοπα σήματα δείξεις,
Ὅττι σὺ ταῦτα τέλεσσας. ἀμμελλητῆρι δὲ λαῷ,
Θαμβαλέην ἄγνωστον ἄναξ ἠρεύγετο φωνήν,
Λύσατε τοῦτο μέλαθρον, ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ἐγείρω
Ἤμασιν ἐν τρισσοῖσιν. ἐπεφθέγξαντο δὲ λαοί,
Ὃν Σολομῶν ποίησε λίθων ἑτερόχροϊ κόσμῳ,
Εἰς δολιχὴν βαλβῖδα παλινδίνητον ὑφαίνων,
Ἓξ καὶ τεσσαράκοντα φιλοκτίστων ἐνιαυτῶν,
Κτίσμασιν ὁπλοτέροισι παλίλλυτον οἶκον ἐγείρεις
Τοσσατίην μετὰ νύσσαν ἰθὺ τριτάτης δρόμον ἠοῦς;
Κεῖνος νηὸν ἔειπεν ἑοῦ χροὸς, ὅν τινι μύθῳ

φρικτῷ χριστὸς ἔμελλεν ἐνὶ τρίτον ἦμαρ ἐγείρειν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μετὰ κόλπον ἀνοστήτοιο βερέθρου
νόστιμος ἐξ ἀΐδαο παλινζώῳ τινὶ πότμῳ
ἀρχαίην παλινορσὸν ἑὴν ἀνεδήσατο τιμὴν
οὐρανίην, τότε μοῦνον ἀνεμνήσαντο μαθηταί,
ὅττι δόμον δέμας εἶπε. θεογράφοιο δὲ βίβλου,
θεῖον ἐπιστώσαντο λόγον, πείθοντό τε μύθῳ,
Ἰησοῦς ὃν ἔειπε. θεοδμήτῳ δ' ἐνὶ νηῷ
ἄχρις ἔην, καὶ ἔδεθλα διέστιχεν ἱεροσολύμων,
εὐάζων ἔτι πάσχα. καὶ ἀρνοφάγων ἱερήων
ὄργια μυστιπόλευε φιλόκροτα θυιάς ἑορτή.
πολλοὶ λύσσαν ἄπιστον ἐπεξέφαντο θυέλλαις,
χριστοῦ πίστιν ἔχοντες ἐς οὔνομα. πειθομένοις δὲ
ἀνδράσιν, οὐ πίστευεν ἑὸν νόον. οὐ γὰρ ἀκούειν
ἄλλου φθεγγομένοιο νόθης ἐπεδεύετο φωνῆς,
ὄφρα μάθῃ νόον ἀνδρὸς ἀμάρτυρον. ἔργα δὲ φωτῶν
ᾔδεεν αὐτοδίδακτος, ὅσα φρενὸς ἔνδοθεν ἀνὴρ
εἶχεν, ἀκηρύκτῳ κεκαλυμμένα φάρεϊ σιγῆς.
Ἦν δέ τις ἱερὸν αἷμα νοοπλανέων φαρισαίων,
ἀρχὸς ἰουδαίων, πολυλήϊος, ἔννομος ἀνήρ.
οὔνομα δ' οἱ Νικόδημος. ἀμάρτυρος οὗτος ὁδίτης,
χριστῷ νυκτὸς ἵκανε. φυλασσομένῳ ποδὶ βαίνων,
ἔννυχος εἰς δόμον ἦλθεν, ὅπῃ φάος. ἀνδρὶ δὲ πιστῷ
Ἰησοῦς ἐνέπων βαπτίσματος ἔνθεον αἴγλην,
νυκτιφανῆ Νικόδημον ἑῷ φαιδρύνατο μύθῳ.
καί οἱ μῦθον ἔλεξε θεῷ πειθήνιος ἀνήρ,
ῥαββὶ ποικιλόμυθε, θεοφραδές, ἴδμεν ὅπως σὺ
ὅττι θεοῦ πομπῇσι διδάσκαλος ἵκεο κόσμου,
ἀνδρομέου βιότοιο βοηθόος. οὐ δύναται γὰρ
θνητὸς ἀνὴρ τάδε πάντα πολύτροπα θαύματα τεύχειν,
ὅσσα σὺ θεσπεσίῳ τελέεις παιήονι μύθῳ,
εἰ μή οἱ συνάεθλος ἀλεξικάκος θεὸς εἴη.
Ἰησοῦς δ' ἀγόρευεν ἀσημάντῳ τινὶ μύθῳ,
εἰ μή τις μετὰ κέντρα παλαιγόνοιο λοχείης
θνητὸς ἀνὴρ τίκτοιτο τὸ δεύτερον αἰθέρος αὐλῆς,
οὐ δύναται βροτὸς οὗτος ἔχειν αἰώνιον ἀρχήν.

Καὶ κεράσας Νικόδημος, ἀνήρυγε θαύματι φωνήν,
πῶς δύναται μετὰ γῆρας ἀνὴρ μετὰ λευκάδα χαίτην,
ἄλλην ὀψιτέλεστον ἔχειν ὠδῖνα γενέθλης.
μὴ δύναται δίχα παιδὸς ἀεξιτόκου, διὰ κόλποιο
μητέρος ἀρχαίης ἐγκύμονα γαστέρα δύων,
θεσμὸν ἰδεῖν γονόεντα παλιννόστου τοκετοῖο;
Ἰησοῦς δ' ἀπάμειπτο διδάσκαλον ἄνδρα διδάσκων,
εἰ μή τις καθαροῖσι δέμας λουτροῖσι καθαίρων
πνεύματος ἐξ ἁγίοιο, καὶ ὕδατος ἐν ἑνὶ θεσμῷ,
ὁπλοτέρην δέξοιτο γενέθλιον ἄσπορον ἀρχήν,
ἀντίτυπον μίμημα γυναικείου τοκετοῖο,
οὐ δύναται βροτὸς οὗτος ἐπεσσομένοιο νοῆσαι
οὐρανίην αἰῶνος ἀτέρμονος ἥλικα τιμήν.
καὶ γὰρ ὅπερ μερόπων χθονίη διεμάσσατο γαστήρ,
σαρκὸς ἀπὸ βροτέης μορφούμενον, ἀνδρομέη σάρξ
τοῦτο πέλει. τὸ δὲ θεῖον, ὅπερ καθαροῖο λοετροῦ,
πνεύματος αὐτογόνοιο πέλει καθαροῖο λοετροῦ.
πνεῦμα πέλει ζωαρκὲς ἀμοιβαίῳ τινὶ θεσμῷ,
αὐτόματον βλάστημα παλιγγενέος τοκετοῖο.
καὶ μὴ θάμβος ἔχῃς τε θεοφραδέος περὶ μύθου,
ὑμέας ἅπερ εἶπον ὅτι χρέος ἐστὶ νοῆσαι
ὕδατι τικτομένην ἑτέρην βαλβῖδα γενέθλης.
πνεῦμα παλινδίνητον ἀθηήτῳ τινὶ παλμῷ,
οἶδε περιπνείειν ὅθι βούλεται. ἀγχιφανῆ δὲ
φωνῆς ἠερίης θεοδινέα βόμβον ἀκούεις
οὔασιν ὑμετέροις περιφορημένον, ἀλλὰ δαῆναι
οὐ δυνάσαι βλεφάροις πόθεν ἔρχεται ἢ πόσε βαίνει.
οὕτω παντὸς ἔφυ τύπος ἀνέρος ἐκ πυρὸς ὑγροῦ
πνεύματι τικτομένοιο, καὶ οὐ στροφάλιγγι κονίης.
ἔννεπε, καὶ Νικόδημος ἀμείβετο, ταῦτα γενέσθαι
πῶς δύναται. καὶ χριστὸς ἀνήρυγε θέσκελον ὀμφήν.
Ἰσραὴλ σὺ μέν ἐσσι διδάσκαλος, οὐ νοέεις δέ,
ἀλλά σε ταῦτα λέληθεν, ἐμὴν δ' οὐκ οἶδας μενοινήν.
μάρτυρον ἐμπεδόμυθον ἀμὴν ἀμὴν πάλιν ἔστω,
θεσπεσίης τόπερ ἴδμεν ἐτήτυμον ἔκλυον ὀμφῆς,
φθεγγόμεθα, σπείροντες ἐς οὔατα δύσμαχα φωτῶν.

χείλεσιν ἀπλανέεσσι, καὶ ἡμετέροιο τοκῆος,
ὅσσα παρ' ὑψιμέδοντος ἐμαὶ δεδάασιν ἀκουαί,
μαρτυρίης κήρυκι διδάσκομεν ἴδμονι φωνῇ.
ἡμετέρην δ' ἀδίδακτος ἀκηλήτων νόος ἀνδρῶν
πιστὴν μαρτυρίην οὐ δέχνυται, ἀπλανέων δέ.
εἰ δ' ἵνα μῦθον ἔειπον ἐπιχθονίων χάριν ἔργων,
καὶ τόσον ὑμείων βαρυπειθέες εἰσὶν ἀκουαί,
εἰ στρατιὴν πτερόεσσαν, ἢ αἰθέρος ἔργα βοήσω,
μᾶλλον ἀπειρήτοισι πόθεν πείθεσθε μενοιναῖς
οὐρανίης ἀΐοντες ἀθηήτου φύσιν ὕλης.
οὔποτε δὲ βροτὸς ἄλλος ὑπηνέμιον πόδα πάλλων,
οὐρανίων ἐπάτησεν ἀνέμβατον ἄντυγα κύκλων,
εἰ μὴ θέσκελος οὗτος, ὃς ἀθανάτην ἕο μορφὴν
οὐρανόθεν κατέβαινεν ἀηθέα σαρκὶ συνάπτων
ἀνθρώπου μόνος υἱός, ὃς ἀστερόεντι μελάθρῳ
πατρῷον οὖδας ἔχων, αἰώνιος αἰθέρα ναίει,
καὶ σκοπιῆς παρὰ πέζαν ἐρημαίοιο, διαὶ τί Μωσῆς
δακνομένων ὕψωσεν ὄφιν δυσλήμονα φωτῶν,
δουρατέης μεθέποντα τύπον ποινῆον ἀκάνθης,
οὕτω γυιοβόρων τελέων ἀλκτήρια νούσων,
καὶ πάϊς ἀνθρώποιο βροτοῖς ὑψούμενος ἔσται,
λισσοφόνου μίμημα δρακοντείοιο προσώπου,
ὄφρα μιν ὃς δέξαιτο νόῳ πειθήμονι θεσμῷ,
ζωῆς κυδιάνειραν ἐσαθρήσειε γαλήνην,
εἰς ὅσον εὐρυγένειος ἑλίσσεται ἔμπεδος αἰών.
οὕτω γὰρ πολύμορφον ἐφίλατο κόσμον ἀλήτην
ὑψιμέδων σκηπτοῦχος, ὅτι χραισμήτορα φωτῶν
μουνογενῆ λόγον υἷα πόρεν πεζάζυγι κόσμῳ,
ὄφρα μιν ὃς δέξοιτο, μεταζόον ἦθος ἀμείψας,
πίστιν ἐς ἀστυφέλικτον ἑκούσιον αὐχένα κάμπτων,
ζωῆς οὐρανίης αἰώνιον εἰς χορὸν ἔλθῃ
ναίων ἄφθιτον οἶκον ἐν εὐδένδρῳ παραδείσῳ.
οὐ γὰρ ἑὸν λόγον υἷα πατὴρ θεὸς ὤπασε κόσμῳ,
κόσμον ἵνα κρίνειε προώλεον, ἀλλὰ πεσοῦσαν
ἀνδρομέην ἵνα παῖδα ἀναστήσειε γενέθλην.
ὃς δέ μιν ἀπλανέος κραδίης μειλίξατο θεσμῷ

ῥίψας ἠερίοισιν ἀπειθέα λύσσαν ἀήταις,
ὀρθὴν πίστιν ἔχων, οὐ κρίνεται. εἰ δέ τις ἀνὴρ
ἀνδρομέην ἐπὶ σάρκα νοοσφαλὲς ὄμμα τιταίνων,
τολμήεις ἐπέτασσε θεημάχον αὐθερεῶνα,
ἀνὴρ κέκριται οὗτος, ὅτι βραδυπειθέϊ θυμῷ
οὔπω πίστιν ἔδεκτο, καὶ οὐ μετέθηκε μενοινὴν
υἱέος ὑψίστοιο θεοῦ γενέταο πιθήσας,
τηλυγέτου βασιλῆος ἐς οὔνομα. δυσσεβέος δὲ
κόσμου σύγγονος ἥδε πέλει κρίσις. οὐρανόθεν γὰρ
εἰς χθόνα φέγγος ἵκανε, καὶ ἀσταθέων γένος ἀνδρῶν
φέγγεος ἀστράπτοντος ἐφίλατο μᾶλλον ὁμίχλην,
καὶ φάος οὐ ποθέουσιν, ὅσον ζόφον. ἔργα γὰρ αὐτῶν
λοξὰ πέλει, καὶ πᾶς τις ἀνὴρ ἀθεμίστια ῥέζων,
ἄξια νυκτὸς ἔχων, στυγέει φάος, οὔποτε βαίνει
εἰς φάος ἀγχικέλευθος, ὅπως μὴ φέγγος ἐλέγξῃ
ἔργα, τάπερ τελέει κρυφίῃ κεκαλυμμένα σιγῇ.
ὃς δὲ θεουδείῃσιν ἐτήτυμα πάντα φυλάσσει,
ἵξεται αὐτοκέλευστος ὅπῃ φάος, ὄφρα φανείη
ἔργα, τάπερ ποίησε θεοῦ τετελεσμένα βουλῇ.
ἔννεπε, καὶ μετέπειτα πέδον γαλιλαῖον ἐάσας,
ἁγνὸν ἰουδαίων ὑπεδύσατο κόλπον ἀρούρης.
καὶ θεὸς αὐτόθι μίμνε σὺν ἀντιθέοισι μαθηταῖς,
ναιετάων ὀθνεῖον ἐναύλιον. ἀγχιπόρου δὲ
γαίης αἰόλα φῦλα σοφῷ βάπτιζε ῥεέθρῳ,
σμήχων ἀνδρομέης κραδίης ῥύπον. ἦ δὲ καὶ αὐτὸς
θεῖος Ἰωάννης θεοπειθέα λαὸν ἀλήτην
ὕδατι βαπτίζων βαθυκύμονος ἐγγύθι Σαλήμ.
κεῖθι γὰρ εὐρυπόροιο κυλινδομένου ποταμοῖο
χεύμασιν ἀενάοισι, κυμαίνεται ἄφθονον ὕδωρ
ἄρκιον εἰν ἑνὶ πᾶσιν. ἐκυκλώσαντο δὲ λαοὶ
εὐαγίης ἐπὶ φῶτα, καὶ ὀψινόῳ μετανοίῃ
ἀμπλακίας νίπτοντες, ἐφαιδρύνοντο ῥεέθροις.
οὔπω γὰρ διὰ λέκτρον ἀμβροσιάμου βασιλῆος
οἶκον ἀειφρούρητον ἐδύσατο πομπὸν ὀλέθρου
θεῖος ἀνὴρ βαρύδεσμος. ἔρις δέ ποτ' ἀμφὶ καθαρμοῦ
ἔπλετο μυστιπόλοισιν Ἰωάννου μαθηταῖς

Ἑβραίου μετὰ φωτός. ἐπειγομένῳ δὲ πεδίλῳ
Ἦλθον ἐς ἄνδρα θεῖον, ἐμειλίξαντο δὲ μύθῳ,
Λεπτοφυεῖ λασίῳ πεπυκασμένον ἄνδρα χιτῶνι,
Ῥαββὶν ἀλεξικάκων ὑδάτων πρωτόθροε κῆρυξ,
Ὅς περ ἔην μετὰ σεῖο πέρην ποταμοῖο ῥοάων,
Ὃν σὺ θεοῦ γεγαῶτα σοφῷ πιστώσαο μύθῳ,
Οὗτος ἔχων μίμημα τεοῦ καθαρσίου λοετροῦ,
Βαπτίζει πολὺ μᾶλλον. ὁμοζήλῳ δὲ μενοινῇ
Συμμιγέες νεφεληδὸν, ὅλοι πανύδιοι πολῖται,
Ἱέμενοι κείνοιο τυχεῖν θείοιο λοετροῦ.
Καί σφιν ἀμειβομένοισιν ἐτήτυμος ἔννεπεν ἀνήρ,
Οὐδὲν ἑλεῖν δύναταί τις ἐπουρανίων ἀπὸ κόλπων,
Εἰ μὴ τοῦτο γέρας θεόθεν κεχαρισμένον εἴη.
Ὑμεῖς μάρτυρές ἐστε δαήμονες, ὁππότε λαοῖς
Ἀμφαδίην ἀγόρευον ἐμὴν ἀψευδέα φωνήν,
Χριστὸς ἄναξ οὐκ εἰμὶ, βιοσσόος, ἀλλά με κείνου
Ὑψιμέδων προέηκε θεὸς πομπῆα κελεύθου.
Νύμφην ὅς τις ἔχει, πέλε νυμφίος. ἀγχιφανὴς δὲ
Κείνου φθεγγομένοιο, καὶ ἱστάμενος, καὶ ἀκούων,
Οὔασι θελγομένοισι δεδεγμένος ἡδυεπῆ φωνήν,
Χάρματι πιστὸς ἑταῖρος ἀγάλλεται. ἡμετέρη δὲ
Τέρψις ὅλη τετέλεστο πολύλλιτος. ἀγχινεφῆ μὲν
Κεῖνον ἀεὶ χρέος ἐστὶν ἔχειν παλιναυξέα τιμὴν
Ὡς θεὸν, ἀθάνατον. ἐμὲ δὲ βροτὸν ἐστὶν ἀνάγκη
Ἥσσονα μέζα φέρειν, ὅτι μείονός εἰμι γενέθλης.
Οὗτος, ὃς ὑψόθεν ἦλθεν ἐπουρανίων ἀπὸ κόλπων,
Πάντων ὕψι βέβηκεν. ὁ δὲ χθονὸς αἷμα κομίζων,
Φθεγγόμενος χθονὸς ἔργα, πέλει χαμήϊος ἀνήρ.
Ὃς δὲ δι' αἰθερίου θεοδέγμονος ἵκετο κόλπου,
Φθέγγεται οὐρανόθεν τό περ ἔκλυεν, ὅττι δὲ περ αὐτὸς
Μαρτυρίην ζαθέην ἐπιδέχνυται. ὅς δέ οἱ ἀνὴρ
Μάρτυρα μῦθον ἔδεκτο θεηγόρον αἰθερεῶνος,
Ἀψευδὴς βροτὸς οὗτος ἑῷ σφραγίσσατο μύθῳ,
Ὅττι θεὸς πέλε μοῦνος ἐτήτυμος. οὐρανόθεν γὰρ
Οὗτος ὃν εἰς χθόνα πέμψε θεὸς χραισμήτορα κόσμου,
Παρθένης σοφίης αὐτόσσυτον ὄμβρον ἰάλλει.

Οὐ γὰρ μέτρα λόγοιο φέρει λόγος, ἀλλά οἱ αἰεὶ
Μάνῳ πνεῦμα δίδωσιν ἀθλιβέος ῥόον ὀμφῆς.
Ὑψιμέδων δ' ἑὸν υἷα θεὸς γενέτης ἀγαπάζει,
Καί οἱ πάντα φέρειν παλάμῃ πόρεν. ὃς δέ κεν εἴη
Ἤθεσιν ἀπλανέεσσιν ἀκαμπέα πίστιν ἀέξων,
Ζωὴν ὄψεται οὗτος, ἔχων ὑψήνορα τιμὴν,
Σύγχρονον αἰῶνος παλιναυξέος. ὃς δέ κεν ἀνὴρ
Παιδὶ θεοῦ ζώοντος ἀγηνορέων ἀπιθήσῃ,
Ἔρχεται ὑψίστοιο θεοῦ τιμήορος ὀργὴ,
Ἄφονα μαστίζουσα. καὶ ὁππότε κοίρανος ἔγνω
Ὅττι θεοπνεύστων βαρυκήδεος ἀμφὶ λοετρῶν
Δύσμαχος ἑσμὸς ἄκουσε βαρυζήλων φαρισαίων,
Ἰησοῦς ὅττι φῶτας ἀλήμονας εἰς φάος ἕλκων,
Ὕδατι βαπτίζει, καὶ πλείονας ἔσχε μαθητὰς
Ἤ περ Ἰωάννης, καὶ ἐτήτυμος οὐ πέλε φήμη,
Οὐ γὰρ ἄναξ βάπτιζεν ἐν ὕδασιν, ἀλλὰ μαθηταί,
Κάλλιπεν ὑψιθέμεθλον ἰουδαίων πέδον ἀνδρῶν,
Καὶ πάλιν ἐς πέδον ἦλθε φιλοστόργων γαλιλαίων,
Φεύγων λύσσαν ἄπιστον ἀκηλήτων φαρισαίων.
Καί μιν ἔτι χρέος εἷλε δι' εὐύδρου σαμαρείης,
Γαίης μεσσατίης ὁμοτέρμονα πέζαν ὁδεύειν.
Καὶ ποδὸς ἀμβροσίοιο μεσημβρινὸν ἴχνος ἐπείγων,
Ἐς πόλιν ἀρχαίην σαμαρείτιδος ἵκετο γαίης,
Σιχὰρ ἐς αἰπύδμητον, ὅπῃ φυτοεργὸς Ἰακὼβ,
Ἀμπελόεν πέδον εἶχε, καὶ υἱέϊ δῶκεν Ἰωσὴφ,
Πηγὴ ὅπῃ βαθύκολπος, ὅθεν ποτὲ θεῖος Ἰακὼβ
Ῥήξας ὑγρὰ θέμεθλα πεδοσκαφέων κενεώνων,
Φρείατος ἰλυόεντος ἀνήγαγε νέρτερον ὕδωρ.
Κεῖθι δὲ τηλεπόροιο πεπαυμένος ἀταρπιτοῖο
Χριστὸς ὁδοιπορίῃσι καμὼν, ἀμπαύετο μόχθου,
Ἑζόμενος παρὰ πέζαν, ὅπῃ χθονίου διὰ κόλπου
Ὑγρὸν ὕδωρ ναέταις ἀγχίπολις ἔβλυε πηγή.
Ἕκτη δὲ προθέουσα διέξεχε δίψιμος ὥρη,
Ἔνθα γυνὴ σαμαρεῖτις ἀφρομένην διὰ κόλπου
Ἠθάδα κάλπιν ἔχουσα, μετήϊε γείτονα πηγήν.
Καί μιν ἄναξ ὑδάτων, ἀπὸ κάλπιδος ᾔτεεν ὕδωρ,

Ἀβρογύναι Σαμαρεῖτι τεῆς ἐπιβήτορι πάτρης,
Δός μοι διψαλέοντι πιεῖν ξεινήϊον ὕδωρ.
Ἕζετο γὰρ τότε μοῦνος, ἐπεὶ μεγάλῃ παρὰ νύσσῃ
Οὐρανὸν ἱππεύουσαν ἰδὼν ἐπιδόρπιον ὥρην,
Εἰς πόλιν ἀγχικέλευθον ἀνήϊεν ἑσμὸς ἑταίρων.
Εἰρομένῳ δ' ἀγόρευε γυνὴ φιλοπευθέϊ μύθῳ,
Πῶς παρὰ θηλυτέρης Σαμαρείτιδος ἴδμονι φωνῇ
Ἐκ παλάμης ἀφύλακτος, ἀήθεος, ᾔτεες ὕδωρ,
Πατρῷον ἑβραίων πεφυλαγμένον αἷμα κομίζων;
Ρεῖον ξεινὸν ἔην σαμαρείτιδι, καὶ σέο φύτλη,
Ὄφρα πίῃς παρ' ἐμεῖο. καὶ εἰ σέο θεσμὸς ἐρύκει,
Ἀδομένοις στομάτεσσιν ἰουδαῖόν σε καλέσσω.
Οὐ γὰρ ἰουδαῖοι μιγάδις ξεινήονι θεσμῷ
Ἐσθίον ἀλλήλοισιν ὁμίλεον, ἢ σαμαρείταις.
Καί οἱ χριστὸς ἔειπεν ἀσημάντῳ τινὶ μύθῳ,
Εἰ μάθες ὑψίστου θεοῦ χάριν, εἰ δόσιν ἔγνως,
Καὶ τίς ἔην ὃς ἔειπεν ἐμοὶ χθονίης ἀπὸ πηγῆς
Δός μοι διψάοντι πιεῖν μινυώρειον ὕδωρ,
Αὐτὴ προφρονέως αἰώνιον ᾔτεες αὐτὸν
Ζωὸν ὕδωρ, καὶ τοῦτο σοφὸν ποτὸν εἶχεν ὀπάσσαι.
Εἶπε δὲ μὴ νοέουσα γυνὴ φυσίζοον ὕδωρ,
Ὦ ἄνα, θάμβος ἔχει με. σὺ γὰρ ζωγρειδέϊ κύκλῳ
Οὐ κάδον ἑλκυστῆρα φορεῖς, ὃ χοῖνον ἀείρεις,
Ὄφρα βυθῷ χαλάσειας ἀπὸ βρυχίων ἀπὸ κόλπων,
Χερσὶν ἀμοιβαίοισιν ἄγων μεταναύστιον ὕδωρ.
Καὶ φρέαρ ἐστὶ βαθιστόν, ἀπὸ χθονίοιο δὲ κόλπου
Τοῦτο πόθεν ζείδωρον ἀρυόμενος ξεῖνον ὕδωρ
Αὐτὸς ἔχεις ποτὸν ἄλλο. μὴ ἄρ σύ γ' ὁ παιδὸς Ἰακὼβ
Μείζων ἡμετέροιο πέλεις ζαθέοιο τοκῆος;
Ὃς φρέαρ ὤπασε τοῦτο γέρας Σαμαρείτιδι γαίῃ,
Καὶ πίεν ἐξ αὐτοῖο πεδοσκαφὲς ὄρκιον ὕδωρ,
Αὐτὸς ὁμοῦ, καὶ παῖδες, ὀρεσινόμων τε γενέθλη,
Τετραπόδων τε φάλαγγες; ἀνειρομένην δὲ γυναῖκα,
Ἰησοῦς ἐδίδαξεν, ἀπ' ἀχλύος εἰς φάος ἕλκων.
Ὃς πίεται χθονίων λαγόνων μινυώρειον ὕδωρ
Πίδακος, ἢ γλυκὺ νᾶμα χαμαιγενέος ποταμοῖο,

Διψήσει

Διψήσει παλίνορσος. ὅπερ δέ οἱ ἐγγυαλίξω,
Οὔποτε διψήσειε πιὼν αἰώνιον ὕδωρ,
Ἀλλά οἱ ἐν πραπίδεσσι μενεῖ ῥόος ἔμφρονι παλμῷ,
Ἀλλόμενον νοεροῖο βυθοῦ θεοδινέϊ ῥιπῇ
Πηγῆς ἐνδομύχοιο παλιμφυὲς ἔμπεδον ὕδωρ,
Ζωῆς ἀενάοιο, καὶ οὐ χθονίου ποταμοῖο.
Ἰησοῦν δ' ἱκέτευε γυνὴ πειθήμονι φωνῇ,
Δός μοι κοίρανε τοῦτο πιεῖν βιοτήσιον ὕδωρ,
Πίδακος οὐδαίης ἀλλότριον, ὄφρα πιοῦσα,
Μήποτε διψήσω, καὶ μηκέτι δεῦρο περήσω,
Ἐκ βυθίων λαγόνων ἀρύειν βεβιημένον ὕδωρ.
Εἶπε, καὶ ἀγκυλόμητιν ἀμοιβαίῳ τινὶ μύθῳ
Ἰησοῦς πολύανδρον ἐπειρήτιζε γυναῖκα,
Ἔρχεο, καὶ κίκλησκε τεὸν πόσιν. ἐκ πόλιος δὲ
Σπεῦδε πόσιν ταχινοῖσι τοδεύτερον ἐνθάδε βαίνειν.
Εἶπε, καὶ ἀγνώσσουσα πολυσπερέων πόσι λέκτρων,
Ψευδομένη Σαμαρεῖτις, ἐτήτυμον ἴαχε φωνήν.
Ἠ πόσιν οὐ μεθέπουσα, πόθεν πόσιν εἰς σὲ καλέσσω.
Οὐ γὰρ ἔχω φίλον ἄνδρα. θεὸς δ' ἤλεγξε γυναῖκα.
Οἶδα γύναι μετὰ πέντε νόθον τὸν ἕκτον ἀκοίτην.
Πέντε γὰρ ἔλλαχες ἄνδρας, ἀμοιβαδὸν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ,
Καὶ νῦν ὃν μεθέπεις, οὐ γνήσιός ἐστιν ἀκοίτης.
Τοῦτό μοι ἀτρεκέως μυθήσαο. θαμβαλέη δὲ
Οὐτιδανὴ Σαμαρεῖτις ἀμείβετο θήλεϊ φωνῇ,
Κοίρανε, γινώσκω σε θεηγόρον ἄνδρα προφήτην.
Ἡμείων δ' ἀνιόντες ἐς οὔρεα πάντα τοκῆες,
Αὐχένα δοχμώσαντο πολυκνίσσῳ παρὰ πέτρῃ,
Καὶ θεὸν εὐαγέεσσιν ἐμειλίξαντο θυηλαῖς.
Ὑμεῖς δ' ἄρμενον ἄλλον ἀποκλέπτας ἱεροσολύμων
Χῶρον ἐμυθήσασθε, μεμηλότα θέσπιδι βουλῇ,
Ἧχι θεῷ χρέος ἐστὶ θεοδμήτῳ παρὰ βωμῷ,
Μάρτυρον ἱκεσίης κυρτούμενον αὐχένα κάμπτειν,
Κύμβαχον ὀκλάζοντας. ἄναξ δ' ἠμείβετο μύθῳ,
Πείθεό μοι Σαμαρεῖτι γύναι νημερτέϊ μύθῳ,
Ὅττι νέου βιότοιο διάκτορος ἔρχεται ὥρη,
Εὐσεβίης ὀχετηγὸς, ὅτ' οὐκέτι μυστίδι τέχνῃ

βββ

Οὔρεος ὑμετέροιο θεοκλήτῳ παρὰ βωμῷ,
οὐδὲ πανυσκοπέλων ὑπὲρ τέμπεσιν Ἱεροσολύμων
αἵματι ταυρείῳ κεραελκέα ῥέξετε λοιβήν,
ἱκέσιον κλίνοντες ἐρειδομένον γόνυ πέτρῃ.
Ὑμεῖς μὲν κραδίης σφαλερῆς ἑτεραλκέϊ θεσμῷ
ὃν φρεσὶν οὐκ ἐδάητε, γεραίρετε μοῦνον ἀκουῇ,
μιμηλὴν τελέοντες ἀληθέος εἰκόνα μύθου.
Ἡμεῖς δ' εὐαγέεσσιν ἀνάπτομεν ὄργια βωμοῖς,
μυστιπόλῳ γὰρ ἴσμεν ἀναυδάζοντες ἰωῇ,
καὶ θεὸν αὐτογένεθλον ἀείδομεν ἔμφρονι μύθῳ.
Ἀλλὰ σοφαῖς τελετῇσι θεηπόλος ἔρχεται ὥρη,
καὶ νῦν ἄγχι βέβηκεν, ἀληθέες ὁππότε μύσται
ζωὸν ὑποκλινέουσι λιτήσιον αὐχένα γαίῃ,
αὐχένα δοχμωθέντα καθελκομένοιο καρήνου
πάντες ἀληθείῃ, καὶ πνεύματι. μυστιπόλους γὰρ
τοίους ὑψιμεδέων ἐθέλει θεός, οἵ τινος αὐλῇ
ἀκροπαγῆ κάμπτουσι συνήορα γούνατα γαίῃ,
πνεύματι θεσπεσίῳ, καὶ ἀληθέϊ μάρτυρι φωνῇ,
ἐν δαπέδῳ πεπτηότες ἐρειδομένοιο προσώπου.
Πνεῦμα θεὸς νημερτές. ὅθεν χρόνος ἄνδρας ἕλκει,
ἀζηκέως καὶ πνεῦμα μιῇ κεράσαντας ἐρωῇ,
ἀενάου κόσμοιο θεὸν γενετῆρα γεραίρειν.
Εἶπε, καὶ ἀγνώσσουσα γυνὴ μαντώδεϊ φωνῇ
χριστῷ χριστὸν ἔλεξεν. ἀοσσητῆρα δὲ κόσμου
οἶδε μολεῖν ἀγόρευε, τὸν ἐγγύθεν εἶχε μολόντα.
Κοίρανε, θεσμοφόρων πατέρων ἐδάημεν ἀκουῇ,
Μεσσίας ὅττι θεῖος ἐλεύσεται, ὅν τινα λαοὶ
χριστὸν ἐφημίξαντο. καὶ ὁππότε κεῖνος ἱκάνῃ,
ἡμέας ἀγνώσσοντας, ἐτήτυμα πάντα διδάξει.
Εἶπε γυνή. καὶ χριστὸς ἀμείβετο μάρτυρι μύθῳ,
δάκτυλον αὐτοβόητον ἀναυδέϊ εἰνὶ πελάσσας,
χριστὸς ὁ σοὶ λαλέων, αὐτὸς πέλω. ἀγχιφανῆ δὲ
ὄμμασι παπταίνεις με, τὸν, οὔασιν αἰὲν ἀκούεις.
χριστὸς ἐγὼ γενόμην, οὐ δεύτερος ἄλλος ἱκάνει.
Οὐδέ μιν εἴρετο πέζος ἄτε θρασύς, οὐδέ τις αὐτὸν
τολμήσας ἐρέεινε, τί δίζεται, ἢ τί μετ' αὐτῆς

φθέγγεται. ὠκυτέρῳ δὲ διασσείουσα πεδίλῳ,
κάλπιν ἐπιζεύξασα γυνὴ θεοδέγμονι πηγῇ,
εἰς πόλιν ἴχνος ἔκαμψε, καὶ ἔννεπε πᾶσι πολίταις,
δεῦτε καὶ ἀθρήσητε θεοπρόπον ἄνδρα προφήτην,
ὅς τις ἐμοὶ φάτο πάντα, τάπερ κάμον. ἦ ῥά νυ Δαβὶδ
οὗτος ἀριστογόνοιο βοώμενος υἱὸς ἱκάνει;
Ἀγγελίην δ' ἀΐοντες ὁμοζυγέες σαμαρεῖται,
συμφορέην, ταχύγουνον, ἐπεσσεύοντο πορείην,
ἐκ πόλιος στείχοντες ἐς ἄγχιθεν στόμα πηγῆς,
εἰς θεὸν οἰστρηθέντες ἐνὶ φρενοθελγέϊ μύθῳ.
Ἔνθα χρόνου μεσάτου, πρὶν ἄστεος ἔκτοθι βαίνειν,
στεινομένων νεφεληδὸν ἐπήτριμα κύματα λαῶν,
χριστὸν ἐκυκλώσαντο, καὶ ἐφθέγξαντο μαθηταί,
ῥαββὶν, δέχνυσο ταῦτα, καὶ ἔσθιε. μνωόμενος δὲ
χειρὸς ἀφωνήτοιο νοήμονι μάρτυρι σιγῇ,
δαῖτα μινυνθαδίην ἀπεσείσατο ταῦτα βοήσας,
ἄλλην δαῖτα φέρω βιοτήσιον, ἣν ἐνὶ μύθῳ
ὑμεῖς οὐκ ἐδάητε. καὶ ἔννεπεν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
ἦ ῥά τις ἄλλο ὄπασσε φαγεῖν ἐπιδήμιος ἀνήρ;
φιλοπάτωρ δ' ἀγόρευεν ἄναξ ἑτερόφρονι μύθῳ,
εἶδαρ ἐμὸν, πέλε μῦθος. ἐμὸν ποτὸν, ἔργα τοκῆος.
εἶδαρ ἐμὸν πέλε μοῦνον, ὅπως ἀζεπτον ἐέλδωρ
πατρὸς ἐμοῦ τελέσαιμι, καὶ ἔνθεον ἔργον ἀνύσσω.
Ὑμεῖς οὐ τόδε πάντες ἐνὶ ξυνώσατε μύθῳ
ἴδμονες ὡράων, ὅτι λείπεται εἰσέτι μήνη
μηνῶν τετραέλικτος ἀελλήεσσα θερείη,
καὶ θέρος ἀγλαόκαρπον ἐλεύσεται; ἠνίδε πάντες
εἰς πόλιν ἀντικέλευθον ἀείρατε κύκλον ὀπωπῆς,
γαῖς πόλιος λευκῇσι περιφλεγέεσσιν ἀλωαῖς,
καὶ βροτέου χατέουσιν εὐγλώσσοιο θερισμοῦ,
πῶς σταχύων θαλέθουσιν ἐχέφρονες. εἰ δέ τις ἀνὴρ
χείλεσιν, οὐ παλάμῃσιν ἀερτάζων λόγον ἅρπην,
γείτονος ἀμήσειε θεουδέα λήϊα γαίης,
μισθὸν ἔχει. καὶ πατρὶ θεῷ ζώοντα φυλάσσων,
εἰς χρόνον οὐ λήγοντα, νοήμονα καρπὸν ἀγείρει,
ὄφρα κεν ὁ σπείρων, καὶ ὁ λήϊα θέσκελα κείρων,

χαίρῃ ὁμοῦ. καὶ πιστὰ θαλύσια πατρὶ τελέσσῃ,
εὐναίης ἀροτῆρα, καὶ ἀμητῆρα γεραίρων.
ἔνθεν ἐὼν ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, οὕνεκεν ἀνὴρ
ἄλλος ἀροζυγέων σπόρον ὄμπνιον αὔλακι νείφων,
καὶ στάχυν ἀμήσει στεφανηφόρος ἄλλος ἀλωεύς.
ἄλλοι μὲν μογέεσκον ἀλωέος αὔλακι φωνῆς
καρπὸν ἕως ἔσπειραν. ἀποστέλλω δὲ καμόντων
ὑμέας ἀμαλλητῆρας ἀλλότριον εἰς πόνον ἀνδρῶν,
ἀμῆσαι στομάτεσσιν ἑτοιμοτάτων στίχα καρπῶν,
λήϊον οὐ σπείραντας, ἢ ἀρδεύσαντας ἀλωήν.
πολλοὶ μὲν ναέται ταχυπειθέα λαὸν ἀλήτην
πίστιος ἀρραγέεσσιν ἐπυργώσαντο θεμέθλοις,
μαρτυρίην ἀΐοντες ἐγερσινόοιο γυναικὸς
φθεγγομένης, ὅτι πάντα τὰ πρὶν κάμον, εἶπε προφήτης.
ἀλλ᾽ ὅτε οἱ σχεδὸν ἦλθον ὁμοσφαλέες σαμαρεῖται,
χριστὸν ἐγουνάζοντο φιλοστόργῳ τινὶ μύθῳ
αὖθι μένειν. καὶ πᾶσιν ἄναξ παρὰ γείτονι πηγῇ,
καὶ ταχὺς εἰς πτόλιν ἦλθεν ὁμόστολον δῆμον ὁδιτῶν.
καὶ θεὸς αὐτόθι μίμνεν, ἕως δρόμος ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ
ὀξέϊ στροφάλιγγι παρέστιχε δίζυγος ἠοῦς.
καὶ μετὰ δίπλοον ἦμαρ ἄναξ σπεύδοντι πεδίλῳ,
οὔασι πειθομένοισι περίπλεα μῦθον ἐάσας,
κεῖθεν ἔβη παλίνορσος, ἀναινομένων ναετήρων,
καὶ πάλιν εἰς πέδον ἦλθε φιλοχρίστων γαλιλαίων.
μουνὴν δ᾽ οὐκ ἐπάτησεν ἑὴν ζηλήμονα πάτρην.
καὶ γὰρ ὁμογνήτων δεδαημένος ἤθεα φωτῶν,
μάρτυρα μῦθον ἔειπεν ἐτήτυμον, ὅττι προφήτης
οὐ δύναται περίπυστον ἔχειν ἐνὶ πατρίδι τιμήν.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ γαλιλαῖον ἐς ἔδρανον ἦλθεν ἰησοῦς,
δὴ τότε μὲν προφανέντα παλιννόστοισι κελεύθοις,
ἀσμενος ἐσμὸς ἔδεκτο θεοστόργων γαλιλαίων,
πάντα τὰ πρὶν ποίησεν ἐν ἕρκεσιν ἱεροσολύμων
ὄμμασιν ἀθρήσαντες, ἱδρῆς ὅτε κῶμον ἑορτῆς
μητρόθεν εὐαίης θιασώδεες ἤγαγον ὧραι.
καὶ γὰρ ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἐπεστείχοντο καὶ αὐτοί.
ἰησοῦς μὲν ἵκανε, καὶ ᾤκεεν αὐτόθι μίμνων,

ἤχι πέδον κανάναιον, ὅπη πάρος εἰς χύσιν οἴνου,
ξανθὸν ὕδωρ ποίησε, φύσιν χιονώδεα ἀμείψας.
ἦν δέ τις ἰθύνων στρατιὴν βασιλήϊος ἀνήρ,
οὗ πάϊς ἀγχιάλοιο καφαρναοὺμ ἐνὶ δήμῳ
κέκλιτο, νωθρὰ φέρων πεπεδημένα γούνατα νούσῳ.
καὶ γενέτης φιλότεκνος ἴσῳ μαστίζετο πυρσῷ
παιδὸς ἱμασσομένοιο. τάχα πλέον. ὡς δ᾽ ἀκούσας,
ἔδραμεν εἰς κανάναιον ἑδέθλιον. ἀγχιφανὴς δὲ,
ἰησοῦ λιτάνευεν ὅπως νέον υἷα σαώσῃ,
ἄστεος ἀγχιπόροιο κατήλυδα πέζαν ὁδεύων.
καί μιν ἄναξ ἐνένιπεν ἐῷ νεμεσήμονι μύθῳ,
εἰ μὴ ἐμῆς ἐσίδητε πολύτροπα θαύματα φωνῆς,
οὔποτέ μοι πείθεσθε. καὶ αἰθομένου πυρετοῖο,
δαηρίου θερμοτέροισι διάβροχος ἴαχεν ἀνήρ,
σπεῦσον ἄναξ καταβῆθι πέδον κανάναιον ἐάσας,
πρὶν θανέειν ἐμὸν υἷα τεῆς ἐπιδευέα φωνῆς.
καί μιν ἄναξ θαρσῦνεν ἐῷ ζωαρκέϊ μύθῳ,
ἔρχεο, καὶ ζώοντα, καὶ ἀρτεμέοντα κιχήσεις
τηλυγετόν σέο παῖδα. παρ᾽ ὑμετέρῃ δὲ τραπέζῃ,
ἀσμενος εἰλαπίναζε σὺν υἱέϊ δαιτυμονῆϊ.
εἶπεν ἄναξ. καὶ κραιπνὸς ἀνὴρ ἐπεπείθετο μύθῳ,
ἰησοῦς ὃν ἔειπε, καὶ ἔστιχεν ἐλπίδι πειθοῦς.
καί οἱ τηλεπόροιο κατασπέρχοντι κελεύθου,
ἤντεον αὐχήεντες ὁπάονες. οὐ δὲ μὲν ἀνὴρ
δμῶας ἑοὺς ἐρέεινε γεγηθότας. ἐκ δὲ προσώπου,
υἱὸν ἑὸν ζώοντα σοφῇ γίγνωσκε σιωπῇ.
καί οἱ πάντες ἔλεξαν ὁμήλυδες ἠδέϊ μύθῳ,
ζώει σὸς φιλότεκνε ποδήνεμος υἱὸς ὁδίτης,
νῦν πλέον ἢ τὸ πάροιθε σαώτορος. αὐτὰρ ὁ χαίρων,
δμῶας ἑοὺς ἐρέεινεν ἀλεξικάκου χάριν ὥρης.
τῇ ἐνὶ, φαιδροτέρην βιοτήσιον ἔσχε γαλήνην.
καὶ μίαν εἰν ἑνὶ πάντες ὁπάονες ἴαχον αὐδὴν,
υἱέα σὸν λίπε νοῦσος, ὅτε χθιζῇ παρὰ νύσσῃ
ἑβδομάτη στείχουσα βιοσσόος ἔτρεχεν ὥρη.
ἔγνω δ᾽ αὐτοδίδακτος ἀνὴρ ὀδυνήφατον ὥρην.
τῇ ἐνὶ, θέσκελον εἶπεν ἄναξ ζωαρκέϊ φωνῇ,

Ἔρχεο σὸν ποτὶ δῶμα, τεὸς πάϊς ἐστὶν ἀπήμων.
Καὶ καθαραῖς πραπίδεσσιν ἀκαμπέα δέξατο πειθώ,
Αὐτὸς ὁμοῦ καὶ πάντες ὅσοις ζέφε μάρτυρι μύθῳ,
Πίστιος ἀκλινέεσσιν ὑπεζεύγνυντο λεπάδναις,
Εὐαγίης   ὅλον οἶκον ἀμεμφέος ἕλκων.
Τοῦτο δὲ δεύτερον ἄλλο πάλιν ζωαρκέϊ φωνῇ,
Ἦχι πέδον κανάναιον ἐν εὐπύργῳ γαλιλαίῃ,
Ἰησοῦς κάμε θάμβος ἰουδαίηθεν ὁδεύσας,
Εἰς πόλιν ἀγλαόπαιδα πανυπλοκάμων γαλιλαίων,
Πρεσβύτερον μετὰ θαῦμα φιλακρήτων ὑμεναίων,
Ὕδατος οἰνωθέντος, ἐρευθιόωντι ῥεέθρῳ.
Ἰησοῦς δ' ἀνέβαινεν ὅπῃ δόμος αἰθέρι γείτων,
Κιονέην ἀμάρυσσε λίθων ἑτερόχροον αἴγλην.
Ἦν δέ τις εὐποίητος ἐν εὐύδρῳ προβατικῇ,
Πέντε πανυπλεύροισιν ὑπαιθούσῃσι μελάθρον,
Δαιδαλέων ζωθεῖσα λίθων ὑφάντυπι μίτῃ,
Εὐρυτενὴς ἀσάμινθος, ὅπῃ κεκαφημένος ἀνὴρ,
Ἅλμασιν αὐτομάτοισιν ἰδὼν ὀρχούμενον ὕδωρ,
Ὁππότε κυμαίνοντι δέμας φαίδρυνε λοετρῷ,
Θερμὰ πεπαινομένης ἀπεσείσατο κύματα νούσου,
Φέρτερον ἰητῆρος ἰδὼν ὀδυνήφατον ὕδωρ.
Ἦν δέ τις ἐμπεδόμοχθος ἀνὴρ παρὰ γείτονι πηγῇ,
Τρεῖς δεκάδας δεκαπλῆτι παριππεύσας ἐνὶ νούσῳ,
Καὶ πάλιν ὀγδοάκυκλα κυλινδομένων ἐνιαυτῶν.
Τοῦτον ἰδὼν ἀτίνακτον ἐθήμονι κείμενον εὐνῇ,
Ἰησοῦς ἐνόησεν ὅτι χρονίων ἐπὶ λέκτρων
Εἶχε δυσαλθήτῳ πεπεδημένα γούνατα νούσῳ.
Καί μιν ἄναξ ἐρέεινε χέων οἰκτίρμονα φωνήν,
Ἀσκηθὴς ἐθέλεις πάλιν ἔμμεναι; αὐτὰρ ὁ κάμνων,
Ἐκ φρενὸς ἀφρανέος βεβιημένον ἆσθμα τιταίνων,
Λεπταλέῃ μόγις εἶπεν ἀνὴρ βραδυπειθέϊ φωνῇ,
Κοίρανε, νουσοκόμοιο φιλοεργοῖο χατίζω.
Οὐ γὰρ ἔχω τινὰ φῶτα διάκτορον, ὄφρά κεν πηγῆς
Θυάδος αὐτοέλικτον ἰδὼν κυρτούμενον ὕδωρ,
Εἰς ἱερὴν ἀσάμινθον ἐλαφρίζων με χαλάσῃ.
Ὄφρα μὲν ἀστήρικτον ἐμὸν πόδα νωθρὸν ἐρείσω,

Τόφρα δὲ μᾶλλον ἐμεῖο νεώτερος ὀξέϊ παλμῷ
Προφθάμενος, βροτὸς ἄλλος ἐλαφρότερος καταβαίνει,
Ἀφρὸν ἀερσιπότητον ἐρευγομένης ἀσαμίνθου.
Καί μιν ἄναξ θάρσυνεν ἐπὶ ζωαρκέϊ φωνῇ,
Ἔγρεο, λέκτρον ἄειρε, καὶ ἔρχεο κοῦφος ὁδίτης.
Νουσαλέος δ' ἀνέπαλτο, καὶ εἰς πέδον ἴχνος ἐρείσας,
Ἵστατο. καὶ κλιντῆρα λαβὼν ἐπικείμενον ὤμῳ,
Ἔστιχε πάνδοκον οἶκον, ἀήθεα γούνατα πάλλων,
Καὶ καμάτῳ βαρύφορτον ἑπωμάδα λέκτρον ἀείρων.
Καὶ τότε σάββατον ἦεν. ἐν εὐαγέϊ ἰδὲ νηῷ
Ἄνδρα παπταίνοντες, ὃν ἀρχαίης ἀπὸ νούσου
Αἰπυπόνῳ ταχυεργὸς ἄναξ ἰήσατο μύθῳ,
Εἴρεον, ὅς τις ἄνωγεν ἐπὶ σημάντορι φωνῇ
Λέκτρον ἀερτάζοντα παλινδίνητον ὁδεύειν.
Καὶ φθονεροῖς ἀπάμειπτο σοφῷ θεοπειθέϊ μύθῳ,
Ὅς με ἀπὸ κλιντῆρος ἀνεζώγρησε πεσόντα,
Αὐτὸς ἐμοὶ κατέλεξεν ἀερτάζειν, καὶ ὁδεύειν.
Καί μιν ἰουδαίων πάλιν εἴρετο λαὸς ἀγήνωρ,
Τίς πέλεν ὅς σε κέλευσεν ἀδειμάντῳ τινὶ φωνῇ,
Ἔρχεο σὸν κλιντῆρα λαβὼν πεφορημένον ὤμῳ.
Οὐ μὲν ἀνὴρ δεδάηκεν ἑὸν ἰητῆρα νούσου.
Καί μιν ἰδὼν στείχοντα λιθώδεος ἔνδοθι νηοῦ,
Ὕβριν ἀναμνήσας προτέρην ποινήτορα νούσου,
Χριστὸς ἀνασέλλων ἐπετέλλετο μάρτυρι μύθῳ,
Ἤδη νοῦσον ἔχων, σόος ἔπλεο. μηκέτι ῥέξῃς
Ἀμπλακίην ἑτέρην, μὴ κύντερον ἄλλο νοήσῃς.
Καὶ θρασὺς ἑβραίοισι παλίνδρομος ἄγγελος ἔστη,
Μῦθον ἀναινομένῳ βοόων ζηλήμονι λαῷ,
Ὅττι μιν αὐτοκέλευστος ἀπήμονα θέσπιδι φωνῇ
Ἰησοῦς ἐκέλευσε, καὶ ὀψικέλευθον ὁδίτην
Νουσοκόμου κλιντῆρος ἀήθεα θῆκε φορῆα.
Οὐ χάριν ἑβραῖοι μανιώδεες ἄφρονι θυμῷ
Ἰησοῦν ἐδίωκον, ὅτι ζαθέῳ παρὰ νηῷ
Ὁππότε σάββατον ἦεν ἐπείγετο ταῦτα τελέσσαι,
Μοῦνος ἐὼν ἀφύλακτος ὅτε βροτέων ἀπὸ μόχθων
Πάντες ἀεργηλοῖσιν ἐπέζευγον ἔργον ἀκάνθαις.

Ἰησοῦς δ' ἀγόρευε χέων ὑψαύχενα φωνήν,
Εἰσέτι νῦν γενέτης ἐργάζεται ἠθάδι κόσμῳ
Ἤθεσιν ἀρχετύποις, καὶ ἐγὼ πάϊς, ἔργον ὑφαίνω.
Οὗ χάριν Ἑβραῖοι δολίῳ μάστευον ὀλέθρῳ
Χριστὸν ἀποκτανέειν, ὅτι μὴ μόνον ἤθελε λύειν
Ἔννομον ἀπρήκτοιο σέλας πεφυλαγμένον ἠοῦς,
Ἀλλ' ὅτι μυστιπόλοιο μετὰ δρόμον ἠιγενείης,
Καὶ θεὸν αὐτογένεθλον ἑὸν κικλήσκε τοκῆα,
Ἰσάζων ἑὸν εὖχος ἐπουρανίῳ βασιλῆϊ.
Ἰησοῦς δ' ἀγόρευεν, ἀμὴν ἐπιμάρτυρον ἔστω,
Οὐδὲν ἑῇ ἰότητι δυνήσεται υἱὸς ἀνύσσαι,
Εἰ μὴ ἐσαθρήσειεν ἑὸν τελέοντα τοκῆα.
Ἔργα γὰρ εἰν ἑνὶ πάντα πατὴρ ἐμὸς ὁππόσα ῥέζει,
Ταῦτα θεὸν γενέτην μιμούμενος υἱὸς ἀνύσσει.
Υἱέα γὰρ φιλέει γενέτης ἑόν, ὅσσα δὲ τεύχει,
Παιδὶ φίλῳ δείκνυσι, καὶ εἰσέτι μείζονα δείξει,
Ὄφρα κε θαμβήσειε τελειοτέρων χάριν ἔργων.
Ὥσπερ γὰρ γενέτης νέκυας μετὰ πότμον ἐγείρει
Ζωγρήσας παλίνορσον ἀκινήτων δέμας ἀνδρῶν,
Οὕτως οὓς ἐθέλει καὶ ὁμοίιος υἱὸς ἐγείρει,
Ζωγρήσας φθιμένων παλινάγρετα σώματα φωτῶν.
Οὔτινα γὰρ κρίνει πατὴρ ἐμός. ἀνδρομέην δὲ
Ὀψέμον υἱέϊ δῶκεν ὅλην κρίσιν, ὄφρα κε πάντες
Υἱέα τιμήσωσιν ἰσόζυγον ὡς γενετῆρα,
Οἵ τε κυδαίνουσι καὶ ὑψιμέδοντα τοκῆα.
Εἰ δέ τις ἀλλοπρόσαλλον ἔχει νόον, οὐ δὲ τοκῆος
Κυδαίνει λόγον υἷα, καὶ οὐ γενετῆρα γεραίρει.
Μάρτυρον ἐμπεδόμυθον ἀμὴν ἀμὴν πάλιν ἔστω,
Ὅς τις ἀνὴρ δέξοιτο νόου πειθήμονι θεσμῷ
Μύθοις ἡμετέροις, καὶ ἐμῷ πείθοιτο τοκῆϊ,
Εἰς κρίσιν ἐρχομένην οὐκ ἔρχεται, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνην
Ζωὴν ἀμβροσίην, τὴν οὐ χρόνος οἶδεν ὀλέσσαι,
Ἵξεται ἐκ θανάτοιο μετάζοος. ἀπροϊδὴς γὰρ
Μαῖα παλιγγενέων μερόπων νεκυοσσόος ὥρη,
Ἵξεται ὀψιτέλεστος, ἀναυδέες ὁππότε νεκροὶ
Αὖτις ἀναζήσωσιν ἀνοστήτων ἀπὸ κόλπων,

Πάντες ἀλεξιμόροιο ἐμῆς ἀΐοντες ἰωῆς,
Παιδὸς τηλυγέτοιο φερεζώοιο τοκῆος.
Ὥσπερ γὰρ γενέτης μεθέπει παμμήτορα κόσμου
Ζωήν, ἧς ἄπο πᾶσι βιοσσόον ἄσθμα τιταίνει,
Οὕτω παμμεδέοντι καὶ υἱέϊ δῶκε κομίζειν
Ζωήν, καὶ ζαθέην ὑψίζυγον ὤπασε τιμήν,
Καὶ κρίσιν ὧν ἐθέλει τελέειν ἰσόζυγι θεσμῷ,
Ὅττι περ ἀνθρώποιο φερέσβιος υἱὸς ἀκούει.
Καὶ μὴ θάμβος ἔχοιτε, καὶ εἴ τινα θέσκελον ὀμφὴν
Ἔννεπον ἐσσομένην, ὅτι λοίσθιος ἔρχεται ὥρη,
Καὶ νῦν ἀμφιβέβηκεν, ἀολλέες ὁππότε νεκροὶ
Ζωοτόκων ἀΐοντες ἀνοστήτων ἀπὸ τύμβων
Χριστοῦ φθεγγομένοιο δεδεγμένοι ἔνθεον ἠχὼ,
Πάντοθεν ἀΐξουσι, καὶ ὄψιμος ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Ἀρχαίῃ πελάσειε παλιγγενὲς ἴχνος ἀρούρῃ.
Οἱ μὲν ἀεθλεύσαντες ἀμεμφέα πιστὸν ἀγῶνα,
Ζωῆς ἀθανάτης ἐς ἀνάστασιν. οἱ δὲ καμόντες
Ἔργα πολυπλανέος βιοτῆς ἑτερόφρονι λύσσῃ,
Κρίσιος ἐσσομένης ἐς ἀνάστασιν. οὐρανίου μὲν
Οὐ δύναμαι γενετῆρος ἀπόπροθεν οὐδὲν ἀνύσσαι
Αὐτόματος, κρίνειν δὲ δυνήσομαι ὥσπερ ἀκούω.
Νημερτὴς δέ μοι ἐστὶν ἐμὴ κρίσις. οὐ γὰρ ἰαίνω
Κῦδος ἐμὸν τελέειν διζήμενος, ἀλλὰ τοκῆος.
Τιμὴν ἡμετέρην οὐ φθέγγομαι. ἢν γὰρ ἐνίψω
Μαρτυρίην ἰδίην, οὐ πείθεται ἄλλος ἀκούων.
Οὐ γὰρ ἐμὸς πέλε μῦθος ἐτήτυμος, ἢν περ ἐνίψω
Μαρτυρίην ἰδίην αὐτόθροον, ἀμφ' ἐμέθεν δὲ
Ἄλλος ἀνὴρ πέλε μάρτυς ἐπάρκιος. οἴδατε δ' ἐκείνου
Πιστὴν μαρτυρίην, καὶ ἐτήτυμον. εἰρόμενοι δὲ
Ἁγνὸν Ἰωάννην θεοδέγμονος ἔγκυον ὀμφῆς,
Ὑμεῖς οὐρεσίφοιτον ἐπέμψατε λαὸν ὁδίτην
Ἀνδρῶν μυστιπόλων, καὶ ἀμεμφέα θέσκελος ἀνὴρ
Μῦθον ἀληθείης ἀλύτῳ σφρηγίσατο μύθῳ,
Μάρτυρος ἐμπεδόμυθος. ἐπιχθονίης δ' ἀπὸ φωνῆς,
Μαρτυρίην μερόπων οὐ δέχνυμαι, ἀλλὰ διδάσκων
Ἑβραίους, τάδε πάντα μετέρχομαι, ὄφρα μαθόντες

Ὑμέας ἐνὶ πάντας ἐμοῖς ἐπέεσσι σαώσω.
Κεῖνος Ἰωάννης νοεροὺς σπινθῆρας ἰάλλων,
Εὐσεβίης πέλε λύχνος ἐτήτυμος ἀνδράσι φαίνων.
Ὑμεῖς δ᾽ εἰς στροφάλιγγα μιῆς ταχυδινέος ὥρης,
Κείνου μαρτυρίῃσιν ἐφαιδρύνασθε φανέντος
Ὕδασιν ἀστράπτοντος ἀγαλλόμενοι παρὰ λύχνου
Ὕδασι θεσπεσίοισιν. Ἰωάννου δὲ φωνῆς,
Μείζονα μαρτυρίην μεθέπων, καὶ ὑπέρτερον ὀμφήν,
Ἔργα γὰρ ὁππόσα δῶκε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα τελέσσω,
Φθέγγεται αὐτοβόητα λάλῳ σάλπιγγι σιωπῆς,
Ταῦτά με κηρύσσει, καὶ ὀρθώνεται ἔμπεδον αὐδήν.
Οὐδὲ πατήρ με λέλοιπεν ἀκηρύκτῳ τινὶ σιγῇ,
Ὅς περ ἐμὲ προέηκεν ἀπ᾽ αἰθέρος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Φθεγγομένοιο στομάτεσσι θεογλώσσων διὰ φωτῶν
Μαρτυρίην ζείουσαν ἀμοιβαίῃ πόρε δέλτῳ,
Ὅς τε ἐμὲ προέηκε, καὶ ὃν θεὸν οὔποτε μορφὴν
Γαζὸς ἐθηήσασθε, καὶ οὐκ ἠκούσατε φωνῆς,
Οὐδέ οἱ ἀπλανέεσσι φυλάσσετε μῦθον ἀκουαῖς.
Ὃν γὰρ ἐμὸς προέηκε πατὴρ χρησμήτορα κόσμῳ,
Οὐ θεὸν υἷα δέχεσθε, καὶ οὐ πέμψαντα τοκῆα,
Γραπτὰ θεορρήτων μαστεύετε θέσφατα βίβλων,
Ἣν ἔχειν ἔλπεσθε χρόνου παλιναυξέϊ κύκλῳ,
Ζωὴν οὐ μινύθουσαν. ἐνὶ γραφίδεσσι δὲ κεῖναι,
Μαρτυρίην βοόωσιν ἐμὴν ὑποφήτορι μύθῳ,
Ἀθανάτῳ σάλπιγγι. καὶ οὐ συνέρχεσθε μαθόντες
Γράμματα φωνήεντα, θελήμονες εἰς ἐμὲ βαίνειν.
Τιμὴν ἐκ μερόπων οὐ δέχνυμαι, ἀλλὰ συνέγνων
Ὑμέας ἀστόργοισιν ἐν ἤθεσιν. οὐδὲ τοκῆος
Φίλτρον ἐπουρανίοιο φυλάσσετε παμβασιλῆος.
Ἦλθον ἐγὼ βοόων πατρώϊον οὔνομα κόσμῳ,
Καὶ θεὸν οὔ με δέχεσθε, καὶ οὐ πείθεσθε τοκῆϊ.
Εἰ δέ τις ἄλλος ἵκοιτο νόθος ψευδώνυμος ἀνήρ,
Ἀντίθεος, τὸν κεῖνον ἀνάρσιον ἠπεροπῆα
Αὐτίκα μειλίσσεσθε πεποιθότες, ὄφρα τις εἴπῃ,
Γνήσιον ἠρνήσαντο, νόθον δ᾽ ἐδέχοντο φανέντα.
Πῶς δέ με, πῶς δὲ δύνασθε θεοῦ λόγον υἷα γεραίρειν,

Κῦδος ἀπ᾽ ἀλλήλων ποτιδέγμενοι. οὐ δὲ δαῆναι
Μούνου παγγενέταο θεοῦ μαστεύετε τιμήν.
Ἦ ῥα μάτην ἔλπεσθε κατήγορα χείλεα λύσας
Ὑμείων, ὅτι λύσσαν ἐμῷ γενετῆρι βοήσω.
Ὑμέας ἐν γραφίδεσσι κατήγορος ἄλλος ἐλέγχει,
Μωσῆς θεσμοθέτης, περὶ ὃν θρόος, ᾧ ἔπι μούνῳ
Ἐλπίδος ὑμείων θεοπειθέος. εἰ γὰρ ἐκείνου
Ἔμπεδον ἀπλανέεσσιν ἐθήκατε μῦθον ἀκουαῖς,
Καί κεν ἐμοὶ πείθεσθε πεποιθότες. ἀμφ᾽ ἐμέθεν γὰρ
Θεῖος ἀνὴρ ἔγραψεν ἐτήτυμος. εἰ δ᾽ ἄρα κείνου
Γράμμασιν οὐ πείθεσθε, τά περ θεὸς ὤπασε κόσμῳ,
Μᾶλλον ἀκηλήτοισι πόθεν δέξοισθε μενοιναῖς
Ἄγραφον ἡμετέρων στομάτων ἀΐοντες ἰωήν.
Ἔννεπε. καὶ μετέπειτα πέρην Τιβεριάδος ἅλμης
Νηῒ πολυκλήϊδι ταμὼν αὐτόπορον ὕδωρ,
Γείτονα γαῖαν ἔδυνε. συνεστεύοντο δὲ λαοὶ
Θαύματα παπταίνοντες, ἅπερ κάμεν ἤθαδι μύθῳ,
Ῥυόμενος βαρύνουσαν ἱμασσομένων δέμας ἀνδρῶν.
Καὶ δαπέδου λοφόεντος ἐρημάδος πέζαν ὁδεύων,
Εἰς ὄρος ὑψικάρηνον ἀνήϊε. μεσσοφανὴς δὲ
Ἑζόμενον στεφανηδὸν ἐκυκλώσαντο μαθηταί.
Καὶ σχεδὸν ἑβραίοισι φιλόργιος ἦεν ἑορτή,
Πάσχα τό περ καλέουσι. δι᾽ εὐδένδροιο δὲ λόχμης,
Ὀφθαλμὸν ἀνάειρε, καὶ ἄσπετον ἄλλον ἐπ᾽ ἄλλῳ
Ἔδρακεν ἀγχικέλευθον ἐπήλυδα λαὸν ὁδίτην.
Ἑζόμενον δὲ φίλιππον, ἑῷ μειλίξατο μύθῳ,
Εἰπὲ πόθεν κτεόμεσθα πολυσπερέων χύσιν ἄρτων
Ἀνδράσι τοσσατίοισιν. ἑὴν δ᾽ ἔκρυπτε μενοινὴν,
Καὶ νόον ἀγνώσσοντος ἐπειρήτιζε φιλίππου.
Αὐτὸς γὰρ δεδάηκε τό περ ἤμελλε τελέσσαι.
Ἀσχαλόων δὲ φίλιππος, ἐμίγνυε θαύματι φωνὴν,
Λαὸν ἴσον ψαμάθοισι διηκοσίων τινὶ μέτρῳ
Ἄρτι δηναρίων, οὐκ ἄρκιοι εἰσὶ κορέσσαι,
Ὄφρα κε βαιὸν ἕκαστος ἔχῃ μέρος. εἷς δέ τις αὐτῶν
Ἀγχιθέων ἑτάρων εὐάγγελον ἴαχε φωνὴν,
Ἀνδρείας βασιλῆϊ χέων φερέδειπνον ἰωὴν,

Ὑγροπόρου Σίμωνος ἀδελφειὸς ἰχθυβολῆος,
ἔστι τις ἐνθάδε κοῦρος, ἔχων κριθώδεας ἄρτους
πέντε, καὶ ἀγχιπόρου διδυμάονας ἰχθύας ἅλμης.
ἰχθύας ὀπταλέους διδυμάονας. ἀλλὰ τί ῥέξει
ταῦτα πολυγλώσσῳ μεμερισμένα σύζυγι λαῷ.
Ἰησοῦς δ' ἐκέλευσεν ἐχιμοτάροισιν ἑταίροις,
κλίνατε δαιτυμόνων μεγάλας στίχας ὑψόθι γαίης.
ἦν δέ τις αὐτόθι χόρτος ἀπείριτος. ἀμφιλαφὴς δὲ
σύμπλοκος ἑσμὸς ἔλω ὁμόσπορος ὑψόθι γαίης.
πέντε δὲ χιλιάδες πολυφλοίσβων ἦσαν ἀριθμῷ
δαιτυμόνων, καὶ ἕκαστος ὀρέιδι γείτονι τοίχῳ,
κεκλιμένοι στοιχηδὸν ἐπ' αὐτοπάλοιο τραπέζης
μηκεδανῆς. καὶ πέντε λαβὼν κριθώδεας ἄρτους
χειρὸς, ἀεὶ ζώοντι χάριν γενετῆρι τιταίνων,
ἔκλασε συμπλεκέος παλάμης γαμψώνυχι παλμῷ,
καὶ πόρε δαιτυμόνεσσι, καὶ ὤρεγε πᾶσιν ἐδωδὴν,
καὶ διδύμων νεπόδων ὅσον ἤθελον. ἀλλ' ὅτε λαῷ
πιναλέῳ κόρος ἔσχε πολυφλοίσβοιο τραπέζης,
Ἰησοῦς ἐπέταξεν ὁμοζήλοισι μαθηταῖς,
πάντα τὰ χυτροφάλιγγι μιῇ συλλέξατε ῥιπῇ
κλάσματα πυκνωθέντα περισσοβόροιο τραπέζης,
ὄφρα κε μηδὲν ὄλοιτο. καὶ ἄστατος ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
φοιταλέος πεφόρητο διάκτορος ἑσμὸς ἑταίρων,
ὄγκον ἐπασσυτέρων τελέων ὑψούμενον ἄρτων
χερσὶ βαθυνομένῃσιν. ἀπὸ χλοεροῖο δὲ χόρτου
τρωγαλέης συνάγειρε πολύπλανα λείψανα φορβῆς,
ὅσσα περισσεύοντο. μιῆς δ' ἀπὸ πεντάδος ἄρτων
μαστεύων ἑλικηδὸν, ἕως πολυχανδέϊ κόλπῳ,
συμμιγέων ἔπλησε δυώδεκα κύκλα κοφίνων.
καὶ πολὺς ἄλλοθεν ἄλλος ἐνίαχε θαῦμα νοήσας
χειρὸς ὅπερ ποίησεν ὅλῳ θοινήτορι λαῷ,
ἄρτων αὐτομάτων παλιναυξέα δαῖτα γεραίρων.
οὗτος ὃν ἀείδουσιν ἐτήτυμος ἐστὶ προφήτης,
ὃν φάτις ἀενάοιο μολεῖν ἰθύντορα κόσμου.
εἰδὼς δ' αὐτοδίδακτος ἄναξ ὑποκάρδιον ὀμφὴν,

ὅττι μολεῖν ἤμελλον ὁμήλυδες αὐτόθι λαοί,
καί μιν ἀφαρπάξαντες ἀναστήσειν βασιλῆα,
οὔρεος ὑλήεντος ἐρημάδα δύσετο πέζαν.
καὶ σκιόεσσ' ὅτε κνέφος ἀνέδραμε γείτονος ὄρφνης,
πόντον ἐς ἀγχικέλευθον ἐπερρώοντο μαθηταί.
νῆα δ' ἐπαΐξαντες ἁλίδρομον, ἅρμα θαλάσσης,
γαῖαν ἐς ἀντιπέραιαν ἐφορμαίνοντο μαθηταί,
ἄστυ Καφαρναοὺμ μετανεύμενοι. ἀρτιφανὴς δὲ
γαῖαν ὅλην ἐκάλυψε μελαγκρήδεμνος ὁμίχλη,
καὶ χροῒ ποικιλόνωτον ἐπεσφίγξατο χιτῶνα,
ἀστερόεν σελάγιζεν. ἐελδομένοισι δὲ μαθηταῖς,
οὔπω Χριστὸς ἵκανεν. ἐπειγομένης δὲ θυέλλης,
ἀγχιφανὴς ἐπίκυρτος ἐπυργώθη ῥόος ἅλμης.
καὶ δολιχοῖς ἐλατῆρες ὕδωρ ἐχάρασσον ἐρετμοῖς,
ἀντιπόροις ἀνέμοις βεβιημένον. εἰναλίων δὲ
τρεῖς δεκάδας σταδίων ἢ εἴκοσι πέντε ταμόντες,
Χριστὸν ἐθηήσαντο διαστείχοντα θαλάσσης,
ἄβροχον ἴχνος ἔχοντα, βατῆς ἁλὸς ὀξὺν ὁδίτην.
ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον. ἀτυζομένοις δὲ μαθηταῖς,
Ἰησοῦς ὀάριζεν, ἐάσατε τάρβος ἀήτεω,
Χριστὸς ἐγὼ ταχύγουνος, ὁδοιπόρος εἰμὶ θαλάσσης.
καί μιν ἑλεῖν μενέαινον ἐς ὁλκάδα. καὶ μυχὸς ἅλμης
ἦν τότε. καὶ πέλεν ὅρμος, ἐπεὶ θεοδινέϊ παλμῷ
οἷα νόος πτερόεις, ἀνέμων δίχα, νόσφιν ἐρετμῶν,
τηλεπόροιο λιμένεσσιν ὁμίλεεν αὐτόματη νηῦς.
ἀλλ' ὅτε πορφύρων Τιβερήτιδα γείτονα πέζαν
ἀκροφανὴς ἐχάραξε λιπόσκιον ὄρθρος ὁμίχλην,
λαὸς ἐϋκροκάλοιο πέζαν αὐτώπιδος ἅλμης
ἱστάμενος, σκοπίαζεν, ὅτι ζαθέῃ παρὰ λίμνῃ
ἱκμαλέης οὐκ ἦσαν ἱμασσομένης πέλας ἀκτῆς
στοιχάδες ἀλλήλῃσιν ὁμόζυγες ὁλκάδες ἄλλαι,
εἰ μὴ νηῦς μία μοῦνον ἀνέμπλοος, ὅττι καὶ αὐτὸς
οὐ τότε ποντοπόροιο μιῆς ἐντὸς νηὸς Ἰησοῦς
ἀγχιθέοις ἑτάροισι συνέπλεεν, ἀλλ' ὅτι μοῦνοι
γαῖαν ἐς ἀντικέλευθον ἐναυτίλλοντο μαθηταὶ,
ἄλλας νῆας ἑλόντες, ὅπῃ Τιβεριήδες ἀκταὶ,

Πόντον ἐπεσπεύδοντο, καὶ ἤλυθον ἐγγύθι χώρου,
λαὸς ὅπῃ νήριθμος ἐπ' εὐχόρτοιο τραπέζης
θέσκελον ἤσθιεν ἄρτον, ὃν ἔκλασεν ἀμβροσίη χεὶρ
Χριστοῦ, παμμεδέοντι χάριν γενετῆρι διδόντος.
Καὶ μὴ Χριστὸν ἄνακτα φερέσβιον, οὐδὲ μαθητὰς
ἑσπομένους εὑρόντες ἀμοιβαίων ἐπὶ νηῶν,
πόντιον ἀφροκόμοισιν ὕδωρ λεύκαινον ἐρετμοῖς,
ἄστυ Καφαρναοὺμ μετανεύμενοι. ἀγχιφανῆ δὲ
ἀντιπέρην εὑρόντες ἀσιγήτοιο θαλάσσης
Χριστὸν, ἐκυκλώσαντο, καὶ ἔννεπον ἠδέϊ μύθῳ,
ῥαββὶν ἄναξ, πότε δεῦρο παρέπλεες. ἀρπαλέης δὲ
εἰλαπίνης μνηστῆρα μετήλυδα λαὸν ἐλέγχων
Ἰησοῦς, ἀγόρευε, μινυνθαδίης ἀπὸ φορβῆς
εἰς θαλίην ζείδωρον ἀλήμονας ἀνέρας ἕλκων,
οἶδά τι μαστεύοντες ἱκάνετε. νουσαλέων γὰρ
οὐ διὰ θαύματα κεῖνα, τά περ κάμον ἠθάδι μύθῳ,
ὁππόσα θηήσασθε, ἔθος δέ τις ὑμέας ἕλκει
ἄρτων θεσπεσίων παλινάγρετος, ὅττι φαγόντες
εἰλαπίνην νήριθμον ἐμῆς κεκόρησθε τραπέζης.
ἀλλὰ πολυπλανέεσσιν ἐάσατε σιτόδρομον αὔραις
δαῖτα ταχυφθιμένην, καὶ αἰνύσατε μᾶλλον ἐκείνην
εἰλαπίνην μίμνουσαν ἀειζώοιο τραπέζης,
ἣν μόνος ἀνθρώποιο φερέσβιος υἱὸς ὀπάσσει,
τοῦτον ὅτι σφρήγισσε πατὴρ θεός. εἰρόμενος δὲ
λαὸς Ἰουδαίων, φιλοπευθέα ῥήξατο φωνὴν,
εἶπε τί κεν ῥέξωμεν, ὅπως θεοτερπέϊ θεσμῷ
ἔργα θεοῦ τελέσωμεν. ἄναξ δ' ἠμείβετο μύθῳ,
ὀρθὴν πίστιν ἔχοντες, ὅπως δέξησθε φανέντα,
ὅν τινα κεῖνος ἔπεμπεν. ἐπεφθέγξαντο δὲ λαοὶ,
ποῖον ἐελδομένοισι σημήϊον ἄμμι τελέσσεις,
ὄφρα κε πειθοίμεσθα θεόσσυτον ἔργον ἰδόντες.
τί πρήξεις προτέροισιν ὁμοίϊον. ἡμέτεροι γὰρ
αἰθέρος ἄφθιτον εἶδαρ ἐρημαίδος ἐγγύθι πέτρης,
μάννα πολυκλήϊστον ἐθηήσαντο τοκῆες,
γραπτὸς ἅπερ πολύμυθος ἀμεβήλῳ ἔνεπε λαῷ,
οὐρανόθεν πόρεν ἄρτον ἀφειδέϊ δαιτυμονῆϊ.
Ἰησοῦς δ' ὑπέδειξεν ἀγήνορα λαὸν ἐλέγχων,

Μωσῆς οὐ πάρος ὔμμιν ἐρημαίῃ παρὰ πέτρῃ,
αἰθέρος ἄρτον ὄπαζε μελίρρυτον εἰλαπινάζειν,
ἀλλὰ πατὴρ ἐμός ἐστιν, ὃς εἰσέτι φέρτερον ὔμμιν
οὐρανόθεν σοφὸν ἄλλον ἐτήτυμον ἄρτον ὀπάσσει.
οὗτος γὰρ πέλεν ἄρτος, ὃς οὐρανόθεν καταβαίνων,
ζωὴν πᾶσι μέλουσαν ὅλῳ δωρήσατο κόσμῳ.
Καὶ πάλιν ὧδ' ἀγόρευεν Ἰουδαίων χορὸς ἀνδρῶν,
ζωῆς κοίρανε, τοῦτον ὃν ἔννεπες ἔμπεδον εἶναι
αἰθέρος ἄρτον, ὄπασσον ἐτήτυμον εἰλαπινάζειν.
Ἰησοῦς δ' ἐπέτασσε θεηγόρον ἀνθερεῶνα,
καὶ χαρίτων πλήθουσαν ἀνήρυγε χείλεσι φωνὴν,
ζωῆς ἄφθιτος ἄρτος ἐγὼ πέλω, αἴθοπι λιμῷ
οὔποτε πεινήσειεν ἀνὴρ βροτὸς εἰς ἐμὲ βαίνων.
καὶ πᾶς ἡμετέρην ἀστεμφέα πίστιν ἀέξων,
οὔποτε διψήσειεν ἕως ἔτι καμπύλος ἕρπων
αἰὼν εὐρυγένειος, ἀτέρμονα νύσσαν ἀμείβει.
ἀλλ' ὔμμιν ἀγόρευον ἐμῆς ὅτι θαύματα φωνῆς
ὄμμασι θηήσασθε, καὶ οὐ πείθεσθε τοκῆϊ.
πᾶς βροτὸς, ὅν μοι ὄπασσε πατὴρ ἐμὸς, εἰς ἐμὲ κάμψει
ἴχνος ἐὸν θεόθεν πεφορημένος. ὁ δὲ καὶ αὐτὸς
ἀνέρας ἐρχομένους νεοπειθέας ἐκτὸς ἐλάσσω,
ἀλλὰ νόῳ χαίροντι δεδέξομαι. οὐ γὰρ ἐέλδωρ
ἤλυθον οὐρανόθεν τελέων ἐμὸν, ἀλλὰ τοκῆος.
τοῦτο δὲ παμμεδέοντος ἐμοῦ πέλε πατρὸς ἐέλδωρ,
ὄφρα κεν ὧν γενέτης ἐμὸς ὤπασε, μηδὲν ὀλέσσω,
ἀλλά μιν ἀχλυόεντος ἀναστήσαιμι βερέθρου
νόστιμον ἐκ νεκύων, ὅτε λοίσθιον ἦμαρ ἱκάνει.
τοῦτο γὰρ αἰγλήεντος ἐμοῦ πέλε νεῦμα τοκῆος,
ὄφρα κε πᾶς ὁρόων με πανίλαον ὄμμα τιταίνων,
ζωῆς ἐσσομένης αἰώνιον ἐς χορὸν ἔλθῃ,
καί μιν ἀναστήσω παλινάγρετον, ὁππότε κείνης
ὑστατίης ὅτε φέγγος ἐλεύσεται ἠριγενείης.
ζωὴ γὰρ πέλεν ἐτήτυμον ἡμετέρη σὰρξ,
αἷμα δ' ἐμὸν νημερτὲς ἔφυ ποτόν. ὃς δέ κεν ἀνὴρ
σαρκὸς ἐμῆς γεύσαιτο καὶ αἵματος ἐν ἑνὶ θεσμῷ,
οὗτος ἀνὴρ ἐν ἐμοὶ μενέει, καὶ ὁμόζυγος αὐτῷ
ἔσσομαι, ἔμπεδος οἶκος, ἀειρόμενος, καὶ ἀείρων.

Ὡς δὲ πατὴρ ζώων με βοηθόον ὤπασε κόσμῳ,
Ζώω δ' ὑψιμέδοντος ἐμοῦ διὰ νεῦμα τοκῆος,
Αὐτὸς ἐγώ. καὶ ἐκεῖνος ἀνὴρ ἰσόζυγι θεσμῷ
Ἐξ ἐμέθεν ζήσειεν, ἐμὸν δέμας ἐγκαπιναίζων.
Ζωῆς ἄφθιτος ἄρτος ἐτήτυμος οὗτος ἀκούει,
Οὐχ οἷον προπάροιθεν ἐρημαίῃ παρὰ λόχμῃ
Ὑμέτεροι γλυκὺν ἄρτον ἐθοινήσαντο τοκῆες,
Καὶ θάνον ἐν σκοπέλοισιν ὁμοπλανέες μετανάσται.
Τοῦτον ἀνὴρ ἑτάρουρος ἐτήτυμον ἄρτον ὀρέπτων,
Ζωὴν ὄψεται οὗτος, ἕως δολιχοῖο γενείου
Ἀμφιλαφὴς πολιῇσι κόμην λευκαίνεται αἰών.
Ταῦτα βαθυκρήπιδι καφαρναοὺμ ἐνὶ γαίῃ
Ἔννεπεν, εὔφθογγος ἔσω νηοῖο διδάσκων.
Πολλοὶ δ' εἰσαΐοντες, ἀμβροσινόῳ ἐνὶ λύσσῃ
Εἰς χόλον οἰστρηθέντες, ἐμυθήσαντο μαθηταί.
Σκληρὸς ἐμοὶ λόγος οὗτος, ὃν ἔννεπε. καί τις ἀκούειν
Αὐτοῦ φθεγγομένοιο δυνήσεται. αὐτόματος δὲ
Γινώσκων ὅτι λαὸς ὑποδμηῆς ἔσκεν ἑταίρων,
Λαθριδίην ἀχάλινον ὑποκλέπτοντες ἰωὴν,
Χριστὸς ἀμφιτινόοισιν ἔπος ξυνώσε μαθηταῖς,
Ὑμείων ὅδε μῦθος ἀπειθέα θυμὸν ἀμύσσει.
Εἰ δέ κεν ἀθρήσειε τις συναστράπτοντα τοκῆϊ,
Αἰθρίων ὅθεν ἦλθεν ἐὸν ἐπιβήτορα θώκων
Ἄνθρωπον πάλιν ἷα, τί ῥέξετε οὕτω μαθόντες.
Πνεῦμα πέλει ζωαρκὲς ὑπέρτερον. ἀλλογενὴς δὲ
Σαρκὸς ὕλη χθονίης βροτέη φύσις, οὐδὲν ὀνήσει.
Μύθων δ' ἡμετέρων ῥόος ἔνθεος ὃς ἀγορεύω,
Ζωὴ ὁμοῦ καὶ πνεῦμα πέλει, καὶ ἐτήτυμος ὀμφή.
Ἀλλά τινές γεγάασιν ἀπειθέες ἄφρονι λύσσῃ.
Ἤδεε γὰρ τίνες ἦσαν, ὅσοι νόον εἶχον ἀλήτην,
Πίστιν ἀλιπλανέεσσιν ἐπιτρέψαντες ἀέλλαις.
Καί τις ἀνὴρ μιν ἔμελλεν ἰουδαίοισι παραδώσειν,
Ἀργυρέης νούσοιο νόον δεδονημένος οἴστρῳ.
Καί σφιν ἄναξ ἀγόρευεν, ὅθεν πάρος ἔννεπον ὑμῖν,
Οὐ δύναται μερόπων τις ἑκούσιος εἰς ἐμὲ βαίνειν,
Εἰ μὴ ἀφ' ἡμετέροιο θεῷ πεφιλημένος ἀνὴρ,
Τοῦ

Τοῦτο γέρας δέξαιτο χαριζομένοιο τοκῆος.
Οὐ χάριν ἀστήρικτος ὀπισθοπόρῳ ποδὶ βαίνων,
Χάζετο τηλεπόρων μελανάστιος ἑσμὸς ἑταίρων.
Οὐκέτι δ' ὡς προπάροιθε μετάτροπον ἦθος ἀμείψας,
Χριστῷ ἐφωμάρτησε τὸ δεύτερον. εἰσορόων δὲ
Κοίρανος ἀσταθέων ἑτερόφρονα λαὸν ἑταίρων
Ἂψ ἀνασειράζοντα μετήλυδα λαὸν ἀλίτην,
Ἔννεπε πιστοτέροισι δυώδεκα πᾶσι μαθηταῖς,
Ἦ ῥα σὺν ἀλλοδαποῖσι μολεῖν ἐθέλετε καὶ αὐτοὶ
Γνήσιοι, ἢ ῥα νόθοισιν ὁμοῖοί εἰσι μαθηταί;
Καί οἱ Πέτρος ἔλεξε βοώμενος οὔνομα Σίμων,
Πρὸς τίνα φέρτερον ἄλλον ἱκάνομεν; ἀμφιέπεις γὰρ
Ζωῆς ἀενάοιο μελίρρυτα χεύματα μύθων.
Καὶ προτέρων δεδαῶτες ἀσιγήτων ἀπὸ βίβλων,
Ἀπλανέες πειθόμεθα μιῇ καὶ ὁμόφρονι βουλῇ,
Ὅττι θεοῦ σὺ μόνος ἅγιος πέλεις. ἠδυεπὴς δὲ
Ἀντίτυπον φάτο μῦθον ἄναξ πειθήμονι Πέτρῳ,
Ὑμέας οὐ φρονέας ποίζευν ἐγὼ δεδαημένος ἀνδρῶν
Ἐκ πολέων ἔκρινα, καὶ εἷς ἐναρίθμιος ὑμῖν
Δήϊος, ἀλλοπρόσαλλος, ὁμέστιος ἔστι μαθηταῖς,
Διάβολος νέος ἄλλος ἐν ὀψιγόνοισιν ἀκηύων.
Ἔννεπε σημαίνων ὁμοδέρπιον ἰσκαριώτην
Αἰνοτόκου Σίμωνος ἐπίκλοπον υἱὸν Ἰούδαν.
Αὐτὸς γάρ μιν ἔμελλε πορεῖν ζωαρκέϊ πότμῳ,
Χρυσομανής, δολίης πεφορημένον ἐς λίνον ἄγρης,
Εἷς γεγαὼς ἑτάρων δυοκαίδεκα. καὶ ὅτε ναίων
Κοίρανος αὐτόθι μίμνεν ἀνεξικάκοισι πεδίλοις,
Γαῖαν ἁλικρηπῖδα διαστείχων γαλιλαίης.
Οὐ γὰρ ἰουδαίων πέδον ἤθελεν ἁγνὸν ὁδεύειν,
Ὅττι μιν ἠπεροπῆϊ δόλῳ μενέαινον ὀλέσσαι
Υἱέες ἰουδαίων ὁσίῳ χαίροντες ὀλέθρῳ.
Ἦν δὲ θεῷ πάνδημος ἐτήσιος ἐγγὺς ἑορτὴ,
Πηγνυμέναις κλισίῃσιν ἐπώνυμος. ἀγχίμολοι δὲ
Γνωτοὶ ψευδαλέοι τε ζάζυγες υἱέες Ἰωσὴφ
Χριστὸν ἐπισπέρχοντες, ὁμόθροον ἴαχον αὐδὴν,
Ἐνθάδεν μετάβηθι. καὶ ὁππότε κῶμος ἑορτῆς,

Σπεῦσον ἰουδαίης ὁμοτέρμονα γαῖαν ὁδεύειν,
Ὄφρα μεταστρέψαντες ἀπειθέα λαὸν ἀλήτην,
Ἀρχαίην σέο πίστιν ἀνακτήσοιντο μαθηταί,
Δερκόμενοι σέθεν ἔργα σοφῷ τετελεσμένα μύθῳ.
Οὐ γάρ τις μερόπων ὑποκόλπιον ἔργον ὑφαίνει,
Ἔργον ἀθηήτῳ κεκαλυμμένον ἀχλύϊ σιγῆς,
Ἀμφαδίην δ' ἐθέλει θρασὺς ἔμμεναι. εἰ τάδε ῥέξεις
Ποικίλα θαύματα, δεῖξον ὁρώμενα θαύματα κόσμῳ.
Τοῖα μάτην ἀγόρευον, ἀπειθέες οἷά περ ἄλλοι,
Χριστοῦ παμμεδέοντος ἀδελφειοί περ ἐόντες,
Πίστιος ἀπλανέος ἦθος ἀπηρνήσαντο καὶ αὐτοί.
Καί σφιν ἄναξ ἀγόρευεν ἀμοιβαίῳ τινὶ μύθῳ,
Οὔπω καίριος ἦλθεν ἐμὸς χρόνος. ὑμέτερος δὲ
Πέπταται αἰὲν ἑτοῖμος ἐλεύθερος. οὐ δύναται γὰρ
Ζηλομανὴς ποτὲ κόσμος ἐθήμονι λαίλαπι λύσσης
Ὑμέας ἐχθαίρειν. ἐμὲ δὲ στυγέει καὶ ἐλαύνει
Θαρσαλέος, ὅτι μοῦνος ἀφειδέϊ μάρτυρι φωνῇ
Ἠιάδος ἀμπλακίης ἐγκύμονα κόσμον ἐλέγχων.
Ἔργα τάπερ τελέει βοόων ἀλλότρια θεσμῶν,
Ὑμεῖς εὐκελάδοιο μετέλθετε κῶμον ἑορτῆς.
Οὔπω ἐγὼ κλισίας νεοπηγέας ἄρτι γεραίρων,
Ἐς τελετὴν ὁσίην ἐπιβήσομαι. ἡμετέρου γὰρ
Οὔπω μοι τετέλεστο χρόνου δρόμος. ὣς ὁ μὲν εἰπὼν,
Ἔστιχεν ἀγνὸν ἔδεθλον ἀνδροκόμων γαλιλαίων.
Γνωτοὶ δ' ὡς ἀνέβαινον ἐς ἱερὸν, ὀψὲ καὶ αὐτὸς
Ἔνθεον ἴχνος ἔκαμψεν ἐς ἀρτιχόρευτον ἑορτήν.
Καί μιν ἰουδαῖοι φιλίῃ μάστευον ἀνάγκῃ,
Πῆ μοι ἔβη; ποῦ κεῖνος; ὑποψύζοντι δὲ λαῷ,
Μυρίος ἔρρεε μῦθος ἀσιγήτων ἀπὸ λαιμῶν.
Καὶ πολέες φθέγξαντο θεουδέα μάρτυρα φωνὴν,
Ὅττι σοφὸς τελέθει, καὶ ὑπέρτερα θαύματα τεύχει.
Ἄλλοι δ' ἀντερίδαινον ὁμογλώσσων ἀπὸ λαιμῶν,
Οὐ σοφὸς, οὐ σοφός ἐστιν ἐτήτυμον. ἀγρομένου δὲ
Λαοῦ, κλεψινόοισι παραπλάζει φρένα μύθοις.
Τοῖα μὲν ἀλλήλοισιν ὁμίλεον. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῦ,
Οὔ τότε τολμήσας τις ἀλεψμαίτῳ τινὶ φωνῇ

Ἀμφαδίην ὀάριξεν ἐλεύθερα χείλεα λύσας,
Τάρβος ἰουδαίων πεφυλαγμένος. ὀψιφανὴς δὲ
Ἤδη μυστιπόλοιο μέσην περὶ νύσσαν ἑορτῆς,
Ἰησοῦς ἀνέβαινεν. ἐν εὐλαΐγγι δὲ νηῷ
Ἀγρομένων ἐδίδαξεν ὁμοζυγέων στίχα φωτῶν.
Καί μιν ἰουδαίων ἐπεθάμβεεν ἑσμὸς ἐχέφρων.
Ἀλλήλοισι δ' ὀάριζον ἀμοιβαδὶς ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Αὐτόματος πόθεν οὗτος ἐρεύγεται ἔγγραφον αὐδήν;
Γράμματα πῶς δεδάηκεν, ἃ μὴ μάθεν ἴδμονι τέχνῃ;
Γράμματα πῶς ἀδίδακτος ἐπίσταται; εἰρομένοισι δὲ,
Θεσπεσίοις στομάτεσσιν ἄναξ ἠρεύγετο φωνὴν,
Οὐ διδαχὴ πολύϊδρις ἐμὴ πέλεν, ἀλλὰ τοκῆος,
Ὅς τις ἐμὲ προέηκεν. ἀνὴρ δέ τις ἣν ἐθελήσῃ,
Γνώσεται ἡμετέρης διδαχῆς χάριν, εἰ γενετῆρος
Ἐστί τις οὐρανίη θεόθεν δόσις, ἢ ἐγὼ αὐτὸς
Φθέγγομαι ἐξ ἰδίων ὀάρων αὐτόσσυτον αὐδήν.
Πᾶς βροτὸς ὃς λέξειεν ἑὴν ὑψήνορα τιμὴν,
Ἐξ ἰδίης σοφίης ἐπιμάρτυρος αὐτὸς ἑαυτῷ,
Μαστεύει βροτὸς οὗτος ἑὸν κλέος. ὃς δὲ τελέσσει
Νεῦμα θεοῦ πέμψαντος, ἀναίτιος οὗτος ὁδεύει
Οἶμον ἐτητυμίης, καὶ ἀτάσθαλον οὐδὲν ἐν αὐτῷ.
Καί σφιν ἄναξ ἀγόρευεν ἀμοιβαδὶς, οὐ πάρος ὑμῖν
Μωσῆς θεσμὸν ἔδωκε φόνου ποινήτορα φωτῶν;
Καὶ πόθεν ὑψίστοιο θεοῦ λόγον ἥρπαζεν αὔραι.
Οὐδέ τις ὑμείων τελέει νόμον, ὅττι με μοῦνον
Πάντες ἀποκτείνειν κρυφίῳ μαστεύετε πότμῳ.
Καί οἱ λαὸς ἔλεξε, τεὸν νόον οἶστρος ἐλαύνει
Δαίμονος ἠερίοιο; τίς ἱμείρει σε δαμάσσαι;
Ἰησοῦς δ' ἀγόρευε σοφὸν νόμον, ᾧ ἔπι λαοὶ
Μυστιπόλῳ στεφανηδὸν ὑποκλέπτοντι προσώπῳ,
Ἄκρον ἀποτμήγουσι τελεσσιγόνου σκέπας αἰδοῦς.
Ἓν μοῦνον ἔργον ἔρεξα. καὶ εὐσεβέος χάριν ἔργου,
Πάντες ἐμοὶ μέμφεσθε τεθηπότες. οὐ χάριν ὑμῖν
Μωσῆς θεσμοφόροιο τομὴν παρέδωκε σιδήρου.
Οὐχ ὅτι που Μωσῆος ἔην γέρας, ἀλλὰ τοκήων
Ὑμετέρων δόσις ἔσκε καὶ ἀρχεγόνῳ τινὶ θεσμῷ,

Ἑβδομάτης ὅτε φέγγος ἐθήμονος ἔρχεται ἠοῦς,
Ἀρτιγενεῖ λοχίῳ περιτέμνετε φῶτα σιδήρῳ,
Ἔννομα μὴ Μωσῆος ἀνέστια θέσμια λυθείη.
Εἰ δὲ τομὴν ὁσίην δέχεται βροτὸς ἠθάδι χαλκῷ,
Πάντες ἐμοὶ βαρύμηνιν ἐγείρετε κόμπον ἀπειλῆς,
Εἰ πάλιν ὕμμιν ὄπασσα σεσηπότα κυκλάδι νούσῳ,
Ὁππότε σάββατον ἦεν ἐμῷ χραισμήτορι μύθῳ
Ζωγρήσας ὅλον ἄνδρα, καὶ οὐ τμητῆρι σιδήρῳ;
Κρίνατε μὴ βροτέῃσι χάριν τινὸς εἶδος ὀπωπῆς,
Ἀλλὰ δίκην κρίνοντες, ἀληθέϊ τάμνετε μύθῳ,
Ὄφρα θέμιν χθονίοιο προτιμήσητε προσώπου.
Καὶ ζαθέης τινὲς εἶπον ἀπ' ἄστεος Ἱεροσολύμων,
Ἀτρεκὲς οὐ πέλεν οὗτος ὃν ἰχνεύουσι δαμάσσαι
Συμμιγέες ναετῆρες ἀλοιητῆρι σιδήρῳ;
Ἠνίδε πῶς παλίνορσος ὅλῳ θηήτορι λαῷ
Ἀμφαδίην ἀδόνητος ἀγορεύεται ἠθάδι φωνῇ.
Ἦ ῥα θεογλώσσων μερόπων ἀΐοντες ἰωὴν
Ἄστεος ἡγεμονῆες, ἐμοὶ δεδάασι πολῖται
Χριστὸς ὅπως πέλεν οὗτος; ἄναξ δ' ὅτε Χριστὸς ἱκάνει,
Οὔτις ἀνὴρ δεδάηκε πόθεν πέλεν. ἴστε δὲ τοῦτον.
Ἰησοῦς δ' ἰάχησεν ἐν ἀργυροφεγγέϊ νηῷ,
Ἴστε περισσονόῳ καὶ ἐμὲ ξυνήονι μύθῳ,
Ἴστε καὶ ὁππόθεν εἰμί, καὶ εἰ τόδε κεύθετε σιγῇ.
Οὐδὲ γὰρ αὐτοκέλευστος ἐς ὑμέας ἐνθάδε βαίνω,
Ἀλλὰ πατὴρ ἐμός ἐστιν ἀληθινὸς εἵνεκα πομπῆς.
Αὐτὰρ ἐγὼ μάλα τοῦτον ἐπίσταμαι, ὅττι παρ' αὐτοῦ
Αὐτὸς ἔβην, καὶ ἐκεῖνος ἐμὲ προέηκεν ἱκάνειν.
Καί τινες οἰστρηθέντες, ἐπεσσεύοντο πιέζειν
Ἰησοῦν παλάμῃσιν ἀφειδέσιν. οὐδέ τις αὐτῶν
Χεῖρας ἑὰς δικασπλῆτας ἐπήγαγεν, ὅττι οἱ αὐτὴ
Οὔπω παζόθεν ἦλθε θελήμονι φοίνιος ὥρη.
Καὶ πολέες πίστευον ἀγειρομένων ἀπὸ λαῶν.
Ἰησοῦν δ' ἐγέραιρον ὁμοφθόγγῳ τινὶ μύθῳ,
Μὴ γὰρ Χριστὸς ἄναξ λαοσσόος εἴποθεν ἔλθοι
Ἔργων ὧν κάμεν οὗτος ὑπέρτερα θαύματα ῥέξει
Λυσιπόνοις στομάτεσσι; πολυγλώσσοιο δὲ λαοῦ
Μεμφομένην, ἀχάλινον ὑποτρύζοντος ἰωὴν,
Ἔκλυε λαὸς ἄπιστος ἀμαρτινόων Φαρισαίων.
Καὶ φθονεροὶ προΐαλλον ὀπάονας ἀρχιερῆες,
Ἰησοῦν ἀκίχητον ἀφειδέϊ χειρὶ πιέζειν.
Καί σφιν ἄναξ ἀγόρευεν ἀσημάντῳ τινὶ μύθῳ
Θεσπίζων ταχύποτμον ἑὴν αὐτάγρετον ὥρην,
Ὑμείων ἔπι βαιὸν ἐπὶ χθονὸς ἐγγύθι μίμνω,
Καὶ ταχὺς ἵξομαι αὖθις ἐμῷ πέμψαντι τοκῆϊ.
Καί με παλιμπετέως μαστεύετε. μαιόμενοι δὲ,
Οὐκ ἂν ἐφευρήσοιτε. καὶ οὐ σθένος ἐστὶ περῆσαι
Ὑμέας ἴχνος ἄγοντας ἐς ἀτραπὸν ἥνπερ ὁδεύσω.
Ἀλλήλοις δ' ὀάριζον ὁμιλαδὸν αὐτόθι λαοί,
Πῆ μέλλει μετὰ βαιὸν ἀπόσσυτος ἱκάνειν.
Μὴ σπεύδει περίφοιτος ἐς ἄστεα γείτονα βαίνειν,
Ἦχι Πανελλήνων σποράδεσσι στίχεσσι; ὄφρα καὶ αὐτὸν
Θεσμὸν ἑὸν σοφίης Ἑλλήνια τέκνα διδάξῃ;
Τίς δὲ πέλει λόγος οὗτος ὃν ἔννεπε μάρτυρι λαῷ,
Πολλά με μαστεύσητε παλίνδρομον ὀψὲ νοῆσαι,
Κοὐδὲν ἐφευρήσητε. καὶ οὐ θέμις ὁππόθι βαίνω,
Ὑμέας ἱμείροντας ἀνεμβατὸν οἶμον ὁδεύειν.
Ἀλλ' ὅτε λοίσθιον ἦλθε ἱεροσάδος ἦμαρ ἑορτῆς,
Χριστὸς ἄναξ ἕστηκε λιθώδεος ἐγγύθι νηοῦ.
Ἑβραίοις δ' ἰάχησε χέων πανθελγέα φωνὴν,
Εἴ τις δίψαν ἔχει θυμοφθόρον εἰς ἐμὲ βαίνων,
Πηγῆς ἡμετέρης πιέτω ψυχροσσόον ὕδωρ.
Πᾶς γὰρ ὁ πίστιν ἔχων, σόος ἔσσεται. ἀρχέγονος δὲ
Οἷα θεοῦ φάτο μῦθος, ἀεὶ διὰ γαστρὸς ἐκείνου
Ἔμφρονες αὐτοχύτῳ ποταμοὶ ζείοντι ῥεέθρῳ,
Ἔνδοθι μυχὸν βλύσσουσι παλιμφυὲς ἔνθεον ὕδωρ.
Εἶπε προθεσπίζων ἐπιδήμιον ὄψιμον αἴγλην
Πνεύματος, οὗπερ ἔμελλε τυχεῖν θεοδέγμονι θυμῷ
Πᾶσα πολυσπερέων μερόπων πεισθεῖσα γενέθλη.
Οὔπω γὰρ βροτέῃσιν ἐνερρίζωτο μενοιναῖς
Χριστὸς ἄναξ γενέταο φανεὶς ἀγχίθρονος ἕδρης.
Πολλοὶ δ' εἰσαΐοντες ὁμοφραδέων ἀπὸ λαῶν,
Χείλεσι πιστοτάτοισι πολύστομον ἔβρεμον ἠχὼ,

Οὗτος ὃν ἔγραφε μῦθος, ἐτήτυμός ἐστι προφήτης.
Οἱ δὲ, διχοστασίης ἀδαήμονες, εἶχον ἀοιδήν,
Χριστὸς ἄναξ πέλει οὗτος. ἀμιλλητῆρι δὲ μύθῳ,
Ἄλλοι θεσμοφόρων στομάτων πετάσαντες ὀχῆας,
Θέσφατα μυθήσαντο σοφῇ κεχαραγμένα βύβλῳ.
Μὴ γὰρ ἁλικρήπιδος ἐλεύσεται ἐκ Γαλιλαίης
Χριστὸς ἄναξ; οὐ τοῦτο θεηγόρος ἔννεπεν ὀμφή.
Δαυὶδ δ' ἀρχεγόνοιο βασιλήιον αἷμα κομίζων,
Χριστὸς Ἰουδαίοισι φανήσεται αὐτὸς ἀκούων,
Πατρίδος ὁππόθι δῶμα λυροκτύπος ᾤκεε Δαυὶδ
Βηθλεὲμ μηλοβότοιο. μεριζομένοιο δὲ λαοῦ,
Ἀμφιλαφὴς διχόμηνις ἔην ἔρις. ἀπροϊδεῖς δὲ
Ἀφραδέες τινὲς ἄνδρες ἐπειρήσαντο πιέζειν
Ἰησοῦν ἀδίκῳ ἀπὸ πνεύματι δημογερόντων.
Ἀλλά μιν οὔτις ἔμαρψεν, ἐπεὶ πυμάτη πάλιν αὐτῷ
Οὔπω ἐπιστέψαντι παρείσατο λόγιος ὥρη.
Καὶ πινυτοὶ νόστησαν ἐς ἀντιθέους ἱερῆας
Θαμβαλέοι θεράποντες. ἐμυθήσαντο δ' ἐκεῖνοι,
Τίπτε μιν οὐ κομίσσατε; καὶ ἔννεπον ἔμφρονι μύθῳ
Ἀπλανέες δεσπότου ὑποδρηστῆρες ἀνάγκης,
Οὐχ οὕτω βροτὸς ἄλλος ἴσην ἐφθέγξατο φωνήν.
Καὶ θρασὺς εἶπεν ὅμιλος ἀκηλήτων Φαρισαίων,
Μὴ σφαλεραῖς πραπίδεσσι παρεπλάγχθητε καὶ ὑμεῖς
Πειθόμενοι κείνοιο νοήμασι; μή τις ἐς αὐτὸν
Ἡγεμόνων πίστευσεν, ἢ ἀγχινόων Φαρισαίων;
Εἰ μὴ δῆμος οὗτος ἀτάσθαλος ἐσμὸς ἀλήτης,
Ὃς νόμον ἀγνώσσων βακχεύεται, ἔμπλεος ἀρῆς.
Ἀφνειῇ δὲ φάλαγγι χέων νεμεσήμονα φωνὴν
Ἀγχιφανὴς Νικόδημος, ἀμείβετο πάντας ἐλέγχων,
Μὴ γὰρ Ἰουδαίων νόμος ἔνθεος ὀξέι θυμῷ
Οἶδε κατακρίνειν, εἰ μὴ πάρος ἀνδρὸς ἀκούων
Φθεγγομένου κρίνειε δικασπόλος ἴδμονα φωνὴν,
Ἔργα τίπερ τελέει νοέων ἀπὸ μάρτυρι μύθῳ;
Καὶ χορὸς ἀντιάχησε θεμιστοπόλων Φαρισαίων
Μεμφόμενος Νικόδημον ἀμεμφέα. μὴ σὺ καὶ αὐτὸς
Ἄμμα φέρεις Γαλιλαῖον; ἀμοιβάδα βύβλον ἐλίσσων,

Ἔξεο μαστεύων, καὶ γνώσεαι ὅττι προφήτης
Οὔπω ποικιλόμυθος ἐγείρεται ἐκ Γαλιλαίης.
Ἰησοῦς δ' ἀγόρευε χέων λαοσσόον αὐδήν,
Εἰμὶ φάος κόσμοιο λιπαυγέος. ὃς δέ μοι ἀνὴρ
Πιστὸν ὁμαρτήσειεν ἔχων νόον, οὔποτε βαίνει
Ποσσὶν ἀλωομένοις σκιοειδέα κῶνον ὁμίχλης,
Ἀλλὰ καταυγάζεσκεν ἔχων ὁμόφοιτον ἑαυτῷ
Ζωῆς ἀπλανέος φάος ἔμπεδον. ἀπιστεπὴς δὲ
Λαὸς Ἰουδαίων ἐπεβόμβεε θυιάδι φωνῇ,
Μαρτυρίην ἰδίην σὺ ἔπεις ὑψαύχενι μύθῳ;
Μάρτυρος οὐ σέο μῦθος ἐτήτυμος. εἶπε καὶ αὐτὸς
Γλώσσης ἀενάοιο θεόρρυτον ὄμβρον ἰάλλων,
Εἰ καὶ μαρτυρίῃσιν ἐμὸν κλέος αὐτὸς ἀέξω,
Ἀψευδὴς πέλε μάρτυς ἐμὸς λόγος. ἀμφότερον δὲ
Μοῦνος ἐγὼ νοέω πόθεν ἤλυθον, ἢ πόθι βαίνω.
Ὑμεῖς δ' οὐκ ἐδάητε πόθεν γενόμην, πόθεν ἔστην.
Ὑμεῖς εἰσορόωντες ἐμὴν βροτοειδέα μορφὴν,
Ἀνδρομέην κατὰ σάρκα δικάζετε νήπιδι μύθῳ.
Οὔτινα μὲν κρίνοιμι θεμιστοπόλον στόμα λύσας.
Εἰ δ' ἄρα καὶ κρίνοιμι δίκην ἰθεῖαν ὁρίζων,
Νημερτὴς καὶ ἄμεμπτος ἐμὴ κρίσις. οὐ γὰρ ἐλέγχων
Εἰμὶ μόνος, μεθέπω δὲ καὶ ὑψιμέδοντα τοκῆα
Ξυνὸν ἐμὸν συνάεθλον. ἐν ὑμετέροισι δὲ θεσμοῖς
Ἔστι θεογλώσσῳ κεχαραγμένον ἔμφρονι βύβλῳ,
Μαρτυρίη διδύμων ἑτερόθροος ἔπλετο φωτῶν.
Πιστὸς ἐγὼ γενόμην ἐπιμάρτυρος αὐτὸς ἐμαυτῷ.
Ξυνὴν μαρτυρίην καὶ ἐμὸς γενέτης ἀγορεύει.
Ἑβραῖοι δ' ὀρέχθεον ἀμοιβαίῳ τινὶ μύθῳ
Τίς πέλεν ὅς σ' ἐφύτευσε πατὴρ τεός. εἶπε καὶ αὐτὸς,
Ἀμφοτέρους οὐκ ἴστε μιῇ δύο πειθεῖ βουλῇ,
Οὔτ' ἐμὲ παῖδα μολόντα, καὶ οὐ πέμψαντα τοκῆα.
Εἰ δ' ἐμὲ γινώσκοντες ἐπιστώσασθε μενοινήν,
Καί κεν αὖ ἐφράσσασθε καὶ ἡμέτερον γενετῆρα.
Κοίρανος ἔννεπε ταῦτα διδάγματα θέσκελα λαῷ,
Γαζοφύλαξ ὅθι χῶρος ἀκούεται. ὁππόθι πολλοὶ
Ποικίλα δῶρα φέροντες ἐπεστείχοντο πολῖται.

Οὐδέ τις αὐτὸν ἔμαρψεν, ἐπεὶ θανατηφόρον αὐτῷ
Οὔπω λοίσθιον ἦλθε θεόσσυτον ἴχνιον ὥρης.
Καί σφιν ἄναξ ἀγόρευεν, ἐμὴν ὁδὸν αὐτὸς ὁδεύσω,
Ὑμεῖς δ' ἀφραδίεσσιν ἐν ἤθεσι πάντες ἀλῆται,
Ῥιγεδανὴν μετὰ γῆρας ἐξευρήσητε τελευτὴν
Ἀμπλακίῃ μεθέποντες ὁμήλικα λευκάδα χαίτην.
Ἤχι δὲ πουλυέλικτον ἐμοῦ ποδὸς ἴχνος ἐπείγω,
Ὑμέας οὐ σθένος ἐστὶ μολεῖν διζήμονι ταρσῷ.
Καὶ θρασὺς ἑβραίων κυμαίνετο λαὸς ἀκούων,
Ἄφρονα λωβητῆρι χέων ῥόον ἀνθερεῶνι,
Ἦρα θανεῖν ἐθέλει βρόχιον μόρον, ἢ ξίφος ἕλκων,
Αὐτοφόνῳ διὰ γαστρὸς ὁμιλήσειεν ὀλέθρῳ;
Ἰησοῦς δ' ἐπέτασσε θεηγόρον ἀνθερεῶνα
Μῦθον ἀμιλλητῆρα χέων λωβητῆρι λαῷ.
Ὑμεῖς νερτέροιο κατήλυδός ἐστε βερέθρου.
Ἐστὲ κάτω. καὶ ἄνωθεν ἐγὼ πέλον. ἐστὲ δὲ τούτου
Ὑμεῖς οὐτιδανοῖο γενέθλια, πήματα κόσμου,
Ἐκ χθονὸς αἷμα φέροντες. ἐγὼ δ' ἐν ἀτέρμονι τιμῇ
Ξεῖνος ἔφυν κόσμοιο, καὶ οὐ βροτὸν οἶδα τοκῆα.
Ξεῖνος ἐγὼ κόσμοιο, καὶ αἰθέριος εἰμὶ πολίτης.
Ἀλλ' ὑμῖν ἀγόρευον ὅτι φθαμένῳ τινὶ πότμῳ
Εἰσέτι μαργαίνοντες ὁμιλήσητε βερέθρῳ,
Ἀμπλακίην μεθέποντες ὁμόχρονον. ἀζηκέως δὲ
Εἰ μὴ ἐμὲ γνώσεσθε, τίς, ἢ τίνος εἰμὶ τοκῆος,
Θνήσκετε δυσσεβίης ἐγκύμονες. ὑψινόων δὲ
Λαὸς ἰουδαίων φιλοπευθέα ῥήξατο φωνήν,
Τίς σὺ πέλεις. καὶ χριστὸς ἀνίαχεν, ὅττι περ ὑμῖν
Ἐξ ἀρχῆς ἀόριζον, ἔχων νήριθμα δικάζειν
Καὶ λαλέειν. ἀλλ' ἐτήτυμος ὅς με γενέθλῃ
Ἀνδρομέῃ προέηκε. καὶ ἀζηκὲς ὅσσα περ αὐτοῦ
Ἔκλυον, ἔμπεδα πάντα διοργίζομαι ἄφρονι κόσμῳ.
Λαοὶ δ' οὐκ ἐνόησαν ὅτι σφίσιν εἶπε τοκῆα.
Ἰησοῦς δ' ἀπάμειπτο θεηγόρα χείλεα λύσας,
Ὁππόταν εὐαγέεσσιν ἀνυψώσητε μενοιναῖς
Ἀνθρώπου σοφὸν υἷα, τότε γνώσεσθε καὶ αὐτοὶ
Ὅττι θεοῦ γενετῆρος ἀπόπροθεν οὐδὲν ὑφαίνω,

Ἀλλά μοι ὡς ἐπέτελλε πατὴρ ἐμός, εἰσέτι ῥέζω.
Ὅττι καὶ ὑψιμέδων γενέτης μετ' ἐμεῖο φαείνει.
Οὐδέ με μοῦνον ἔλειπεν, ἐπεὶ πεφυλαγμένα ῥέζω
Εἰς χρόνον ἐμπεδόκυκλον ἑαδότα πάντα τοκῆϊ.
Ταῦτα δέ οἱ βοόωντι, πολυσπερέων στίχες ἀνδρῶν
Πίστιος ἀρρήκτοισιν ὑπεκλίνοντο λεπάδνοις.
Ἰησοῦς δ' ἀγόρευεν ἔπος νεοπειθέϊ λαῷ,
Αἴ κεν ἐμοὶ πείθησθε, κυβερνητῆρι δὲ μύθῳ
Ἡμετέρῳ μίμνητε, τότε γνώσεσθε καὶ αὐτοὶ
Οἶμον ἀληθείης θεοτερπέος. ἀζηκὴς δὲ
Ὑμῖν πειθομένοισιν ἐλεύθερον ἦμαρ ὀπάσσει.
Ἑβραῖοι δ' ἰάχησαν ὁμογλώσσῳ τινὶ μύθῳ,
Ἀβραὰμ ἀρχεγόνοιο ῥυηφενέος γενετῆρος
Ἡμεῖς αἷμα φέροντες ἀδέσποτον, οὔ τινος ἀνδρῶν
Αὐχένα δοχμώσαντες ἐδουλώθημεν ἱμάσθλῃ.
Καὶ πόθεν ἄμμιν ἔειπας, ἐλεύθεροι ἐστὲ θανόντες,
Ἀζηκὴς τ' ἀχάλινον ἐξευρήσητε γαλήνην.
Ἰησοῦς δ' ἐδίδαξεν ὑπέρβιον ἐσμὸν ἐλέγχων,
Πᾶς βροτὸς ἀμπλακίην τελέων ἀεσίφρονι θυμῷ,
Ἀμπλακίης πέλε δοῦλος. ἐν ἀθανάτῳ δὲ μελάθρῳ
Δοῦλος ἀλιτροσύνης, αἰώνιος οὔποτε μίμνει
Ναιετάων. μίμνει δὲ φερέσβιος υἱὸς ἀμύμων
Ναίων πάτριον οἶκον, ἕως χρονίῃ παρὰ νύσσῃ
Ἱππεύων ἀκίχητος ἑλίσσεται ἔμπεδος αἰών.
Εἰ δέ κεν ὑμείων ἐλάσας δούλειον ἀνάγκην,
Υἱὸς ἐλευθερίοισι κόμην στέψειε πετήλοις,
Ἀμπλακίης ῥίψητε παλίλλυτα δεσμὰ λεπάδνων,
Ἦμαρ ἐλευθερίης πανετήτυμον ὀψὲ λαχόντες.
Ἀβραὰμ ἐστὲ γενέθλα σαόφρονος, οἶδα καὶ αὐτός,
Ἀλλά με λαθριδίῳ κτανέειν μαστεύετε πότμῳ.
Οὐ γὰρ ἐμός ποτε μῦθος ἐς ὑμετέρην φρένα δύνει.
Ἑβραῖοι δ' ἰάχησαν ἀμοιβαίῳ τινὶ μύθῳ,
Ἡμείων γενέτης τελέθει πρωτόσπορος Ἄβραμ.
Ἰησοῦς δ' ἀπάμειπτο χέων ἀντίτυπον ὀμφήν,
Ὑμέας εἰ σοφὰ τέκνα φυτοσπόρος ἤροσεν Ἄβραμ,
Καί κεν ἐποιήσασθε θεουδέος ἔργα τοκῆος

Ἀβραὰμ ξενοδόκοιο, θεημάχος ἐστὲ γενέθλη.
Εἰ φονίας δολόεντι μιαίνετε χεῖρας ὀλέθρῳ,
Ἔργοις ἀντιτύποισιν ἐπιστώσασθε γενέθλην.
Ἀβραὰμ οὐ μενέαινεν ἀναίτιον ἄνδρα δαμάσσαι.
Ἀβραὰμ οὐ κάμε τοῦτο θεοστυγές, ἀλλά πως ὑμεῖς
Ἔργα δολορραφέος μενεαίνετε πατρὸς ὑφαίνειν.
Καὶ θρασὺς ἑβραίων πάλιν ἔννεπε λαὸς ἀκούων,
Ἡμεῖς οὐ γενόμεσθα νόθης ἀπὸ μαχλάδος εὐνῆς,
Ἀλλὰ θεὸν μόνον ἴδμεν ἕνα ζώοντα τοκῆα.
Ἰησοῦς δ' ἀΐοντι πάλιν μυθήσατο λαῷ,
Εἰ θεὸς ὑμείων γενέτης πέλεν αἰθέρα ναίων,
Καί κεν ἐμὲ ξύμπαντες ἑὸν γεγαῶτα τοκῆος
Ἀρραγέος φιλίης ἀλύτῳ ξυνώσατε θεσμῷ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ θεόθεν πεφορημένος ἐνθάδε βαίνω.
Καὶ πόθεν οὐ θεόμηνιν ἐμὴν γινώσκετε φωνήν;
Ὑμέας οὐ σθένος ἐστὶν ἐμὸν ποτὲ μῦθον ἀκούειν.
Ὑμεῖς δήϊα τέκνα δυσαντέος ἐστὲ τοκῆος,
Δαίμονος ἀντιπάλοιο. ποθοβλήτους τε μερίμνας
Πατρὸς ἀφροσύνου μενεαίνετε πάντες ἀνύσσαι.
Αἰεὶ κεῖνος ἔην ἀνδροκτόνος, ἐξότε κόσμου
Ἐξ ἀρχῆς τετέλεστο θεμέθλιον. οὐδ' ἐνὶ θεσμῷ
Μίμνεν ἀληθείης θεοπειθέος. οὐ γὰρ ἐν αὐτῷ
Ἦεν ἐτητυμίη. καὶ ὅτε σκολιόφρονι βουλῇ
Αἱμύλα κωτίλλων ἀπατήνορα μῦθον ἰάλλει,
Φθέγγεται ἐξ ἰδίων. ὅτι λοίγιον ἦθος ἀέξων,
Ψεύστης αὐτὸς ἔφυ, ψευδήμονος ἐκ γενετῆρος.
Ὑμῖν αὐτὸς ἔλεξα, καὶ οὐ πιστεύετε μύθῳ.
Τίς βροτὸς ὑμείων με δυνήσεται αὐτὸς ἐλέγξαι
Ἀμπλακίης ἐπίηρα; καὶ εἰ νημερτὲς ἐνίψω,
Τίπτε μοι οὐ πείθεσθε σαόφρονι; πᾶς σοφὸς ἀνὴρ
Εἰς θεὸν αὐτογένεθλον ἔχων νόον ἠδέϊ θυμῷ,
Μύθους οὐρανίοιο θεοῦ ζώοντος ἀκούει.
Ὑμεῖς δ' εἰσαΐειν οὐ σπεύδετε θέσκελον ὀμφήν,
Ὅττι περ οὐ νέα τέκνα βιαρκέος ἐστὲ τοκῆος.
Καὶ θρασὺς ἑβραίων ἐπεπάφλασε λαὸς ἀκούων,
Ἄφρονα λωβητῆρι χέων ἔπε' ἀνθερεῶνι,

Οὐ σε καλῶς κρίνοντες ἐλέγχομεν ἴδμονι βουλῇ,
Ὅττι θεὸς ποικτὸς ἀεξήθης σαμαρείταις,
Δαίμονος ἀμφιέπων μανιώδεα ῥοῖζον ἱμάσθλης.
Ἰησοῦς δ' ἀγόρευε πάλιν δυσπειθέϊ λαῷ,
Δαίμονος οὐ μεθέπει μελανόφρονος ἦχος ἱμάσθλης,
Ἀλλὰ θεὸν ξείδωρον ἐμὸν γενετῆρα γεραίρω
Τιμαῖς εὐαγέεσσιν. ἀτιμίῃ δέ με πολλῇ
Ὑμεῖς ἀφραδέοντες ἐλέγχετε κέντορι μύθῳ.
Τιμὴν δ' ὑμετέρην οὐ δίζομαι. ὑψινεφὴς γὰρ
Ἔστιν ὁ μαστεύων, καὶ ἐμὸν κλέος αἰὲν ἀέξων,
Καὶ κρίνων τότε μᾶλλον. ἀμὴν δ' ἀμὴν ἀγορεύω,
Ὅστις ἐμῶν δέξοιτο θεοφραδέων στίχα μύθων,
Καί κεν ἀσυλήτοισιν ἑῶν πραπίδεσσι φυλάξοι,
Οὔποτε πικρὸν ὄλεθρον ἐσόψεται εἰσόκε μίμνῃ
Αἰὼν πολυέλικτος. ἐπεφθέγξαντο δὲ λαοὶ,
Νῦν ἔτι νῦν ἐδάημεν ἐτήτυμον, ὅττι σε λύσσης
Δαίμονος ὑβριόφοιτος ἀλάστορος οἶστρος ἐλαύνει.
Ἀβραὰμ ἔδρακε πότμον ὁ τηλίκος, οὐδὲ προφῆται
Ἔσθενον ἀστέπτοιο φυγεῖν ὠδῖνας ὀλέθρου,
Καὶ σὺ τεῇ προχέων ὑψαύχενα κόμπον ἀπειλῇ,
Τολμήσας ἀγόρευσας ὅτι βροτὸς αἴ κε φυλάξῃ
Μύθους ἡμετέρους οὐ γεύσεται αὐτὸς ὀλέθρου;
Ἀβραὰμ μὴ σὺ πέλεις θεοπειθέος αὐτὸς ἀρείων
Ἡμετέρου γενετῆρος, ὃς ἀστέπτῳ θάνε πότμῳ;
Καὶ θανάτου ξύμπαντες ἐπειρήσαντο προφῆται.
Εἰπὲ τίνι προτέρων σε πανείκελον αὐτὸν ἐνίψεις.
Ἰησοῦς δ' ὀάριζε θεόσσυτα χείλεα λύσσας,
Αἴ κεν ἐπαινήσω, καὶ ἀγήνορα μῦθον ἐνίψω
Ὑψώσας ἐμὸν εὖχος, ἐμὸς λόγος οὐδὲν ὀνήσει.
Ἔστιν ὁ κυδαίνων με πατὴρ ἐμὸς, ὅς με γενέθλῃ
Ἀνδρομέῃ προέηκε μολεῖν ἰθύντορα κόσμου.
Ὃν θεὸν ὑμείων ἀλίκῳ κικλήσκετε μύθῳ.
Αὐτὰρ ἐγὼ μάλα τοῦτον ἐπίσταμαι. ἢν γὰρ ἐνίψω
Ὅττι μιν οὐ δεδάηκα, φανήσομαι ἄρτι καὶ αὐτὸς
Ὑμῖν ψευδομένοις ἀπατήλιος ἶσος ἀκούων.
Ἀλλά μιν ἀλλά μιν οἶδα. καὶ ὡς ἐπέτελλε τελέσσαι,

Οὕτως ἀκλινέεσσιν ἐν ἤθεσιν ἔμπεδα ῥέζω.
Ὑμείων γενέτης πρωτόσπορος ἔνθεος Ἀβραὰμ
Ἦμαρ ἐμὸν πολύολβον ἰδεῖν ἠγάλλετο θυμῷ.
Εἶδε, καὶ εὐφροσύνῃς ἐπεβήσατο. θαμβαλέος δὲ
λαὸς Ἰουδαίων ἀντίθροον ἔβρεμεν ἠχώ,
Μήπω ἐλισσομένοιο χρόνου πολυκαμπέϊ νύσσῃ,
Ἄντυγα πεντήκοντα διαπλήσας ἐνιαυτῶν,
Ἀβραὰμ πουλυετῆρον ἑώρακας; εἶπε καὶ αὐτὸς,
Ἀβραὰμ πρὶν γενέσθαι, ἐγὼ πέλον. αἰνομανὴς δὲ
λάας ἔχων δυσπαλῆτας ἐπέρρεε λαὸς ἀγήνωρ,
Εἰσέτι μιν λαλέοντα κατακρύψαι μενεαίνων
Τρηχαλέῃ γλωχῖνι λιθοβλήτου νιφετοῖο.
Ἰησοῦς δ' ἀκίχητος ἀπὸ πτύχα κεύθετο νηοῦ.
Σιγαλέοις δὲ πόδεσσι διαπτύζων μέσσον αὐτῶν,
Ἀπροΐδης πεφόρητο λιθοσσόον ἑσμὸν ἐάσας.
Οὕτω μὲν παράμειβε. Παραστείχων δὲ κελεύθου,
Ἥμενον ἄνδρα νόησε, τὸν, ἐκ κόλποιο τεκούσης
Τυφλὸν ἔτι σπαίροντα λεχωΐδες ἔδρακον ὧραι.
Ὅς τις ἔην περίφοιτος, ἀφωτίστοιο προσώπου
Συμφορτὴν ἀμέριστον ἔχων, ἀχάρακτον ὀπωπὴν,
Ἣν φύσις οὐκ ἐτύπωσε. λιποβλεφάροιο δὲ κύκλου,
Ὀιδαλέον ξένον ὄμμα γενεθλιὰς εἶχεν ὁμίχλη.
Καὶ βρέφος οὔποτε τοῖον ἀνόμματον ἥλικι κόσμῳ
Ἡνίοχος βιότοιο φυτοσπόρος ἤγαγεν αἰών.
Ἰησοῦν δ' ἐρέεινεν ὁμόστολος ἑσμὸς ἑταίρων,
Ῥαββὶν, ἀνειρομένοισι τίς ἤλιτεν εἰπὲ μαθηταῖς.
Οὗτος ἀλιτραίνων θεὸν ἤκαχεν, ἠὲ τοκῆες,
Εἰσόκε μιν δυσπαλῆτες ἐμαιώσαντο λοχεῖαι
Μητρὸς ἐκ λαγόνων, ἀλαώπιδι σύγχρονον ὄρφνῃ.
Ἰησοῦς δ' ἐδίδαξεν ἀληθέϊ μάρτυρι φωνῇ,
Οὗτος ἀτασθαλέων οὐκ ἤλιτεν, οὐδὲ τοκῆες,
Ἀλλὰ λάχεν τόδε πῆμα θεήλατον, ὄφρα δι' αὐτοῦ
Ἔργα θεοῦ γενετῆρος ἀλεξικάκοιο φανείη.
Ἡμέας ὑψίστοιο πέλει χρέος ἔργα τελέσσαι,
Ἔργα θεοῦ ζώοντος, ἕως ἔτι φαίνεται ἠώς.
Νὺξ δνοφερὴ μετὰ βαιὸν ἐλεύσεται. ἐρχομένην δὲ

Οὔτις ἀνὴρ κατὰ νύκτα δυνήσεται ἔργον ὑφαίνειν.
Ῥέξω δ' εἰσόκεν ἦμαρ ἀέξεται. εἰμὶ δὲ κόσμου
Φέγγος ἐγὼ ζοφόεντος, ἕως ὅτε κόσμον ὁδεύω.
Εἶπεν ἄναξ, καὶ θεῖον ἀπὸ στόμα διψάδι γαίῃ
Λυσίπονον παιώνιον ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόντων.
Καὶ χθονίῳ κονεῶνι πεφυρμένον ἀφρὸν ἐλίσσων,
Πτύσματι πηλὸν ἔτευξε φαεσφόρον. ἰκμαλέον δὲ
Ἀνδρὸς ἐπιχρίσας λιποφεγγέϊ πηλὸν ὀπωπῇ,
Ἀνδρὸς ἔπλασεν ὄμμα, τὸ μὴ φύσις εὗρεν ὀπάσσαι.
Ἀνδρὸς ἔπλασεν ὄμμα, καὶ ἀγλαΐοιο προσώπου
Γράψας δίπτυχα κύκλα, μέσην ἐχάραξεν ὀπωπὴν,
Ὀφθαλμοὺς τελέων νεοτευχέας ἠθάδι πηλῷ
Ἐκ χθονὸς ἀνδρογόνοιο. καὶ ἔννεπε θέσπιδι φωνῇ,
Ἐρχόμενος, καὶ νίψε τεὸν ῥέθος, ἧχι Σιλωὰμ
Πηγῆς ἀγχιπόροιο ῥέει πανδήμιον ὕδωρ.
Ὕδωρ στελλομένοιο προώνυμον ἐκ σέο πομπῆς.
Χριστὸς ἔφη, καὶ τυφλὸς ἐπείγετο. καὶ παρὰ πηγῇ
Χερσὶ βαθυνομένῃσι φαεσφόρον ἤφυσεν ὕδωρ
Ὕδασι πηγαίοισι λιπόσκια φάεα νίπτων.
Σμίξας δ' ἀρτιτύποιο ζοφώδεα κύκλον ὀπωπῆς,
Ἐξαπίνης φάος ἔσχε, τὸ μὴ φύσις οἶδεν ὀπάσσαι.
Ἀθρήσας φαέθοντος ἀήθεος ὄψιμον αἴγλην,
Νίψατο. καὶ πάλιν ἦλθε, καὶ ἔστατο πάντα δοκεύων.
Καί μιν ἐσαθρήσαντες ἐπήλυδες ἀνδρὸς ὁδῖται,
Μαρμαρυγὴν πέμποντα νεογλήνοιο προσώπου,
Γείτονες ἐφθέγγοντο, καὶ ἀνδράσιν ἴδμονι λαῷ,
Οὐ πέλεν οὗτος ἐκεῖνος ἐν ἄστεϊ τυφλὸς ὁδίτης,
Ὃς πάρος αἰτίζεσκεν ἐθήμονα χεῖρα πιταίνων
Δεξιτερὴν προβλῆτα παρερχομένοισιν ὁδίταις;
Ἄλλοι δ' ἀντιάχησαν ἀμοιβαίῳ τινὶ μύθῳ,
Οὐ πέλεν οὐ πέλεν οὗτος. ἔοικε δὲ μοῦνον ἐκείνῳ.
Κεῖνος ἀνὴρ ἀγόρευεν, ἐγὼ πέλω. εἰσαΐων δὲ
Λαὸς Ἰουδαίων, φιλοπευθέα ῥῆξαν φωνὴν,
Πῶς δὲ τεαὶ προβλῆτες ἀνωΐχθησαν ὀπωπαί;
Ἑβραίοις δ' ἀγόρευε θεῷ πεφιλημένος ἀνὴρ,
Κεῖνος ἀνὴρ ὃς χριστὸς ἀκούεται, ὅν τινα λαοὶ

Ἰησοῦν καλέουσιν, ἐμὰς ὤϊξεν ὀπωπάς.
χείλεσι γὰρ σοφὸν ἀφρὸν ἀνήρυγεν. ἐν δαπέδῳ δὲ
ἀκροτάτοις ὀνύχεσσι πολύστροφον ἱκμάδα πάλλων,
πτύσματι πηλὸν ἔτευξεν, ἐμὰς δ' ἔχρισεν ὀπωπάς.
καί με μολεῖν ἐκέλευσεν ὅπη ῥόος ἐστὶ Σιλωάμ.
πηγῆς δ' εἰσὺς ἵκανον. ἀλεξικάκῳ δὲ ῥεέθρῳ
νιψάμενος σκιόεντα περίζοφα ὄμματος ὕλην,
ἐξαπίνης φάος εἶδον, ὃ μὴ πάρος εἶχον ὀπωπαί.
Ἑβραῖοι δ' ἐρέεινον ἀναιδέϊ ἄφρονι μύθῳ,
πῇ πέλε, πῇ πέλε κεῖνος; ὁ δ' ἴαχεν ἔμφρονι μύθῳ.
ἀγνώσσω πόθι κεῖνος. ἐπεσσεύοντο δὲ λαοὶ
τὸν ποτὲ τυφλὸν ἄγοντες ἐς ἀντιθέους ἱερῆας.
ἑβδομάτη δ' ἄπρηκτος ἔην τότε θέσκελος ἠώς.
τῇ ἔνι, πηλὸν ἔτευξε, καὶ ἔπλασε φέγγος ὀπωπῆς
Χριστός, ἀπὸ βλεφάρων ἐλάσας ἀλαωπὸν ὁμίχλην.
καί μιν ἀνείρετο λαὸς ἀπιστοτάτων Φαρισαίων,
πῶς βλεφάρων λάχε φέγγος. ὁ δὲ θρασὺς ἴαχεν ἀνήρ,
θέσκελον ἡμετέραις ἐπεθήκατο πηλὸν ὀπωπαῖς.
ὀφθαλμοὺς δ' ἐχάραξεν. ἐγὼ δ' ὑπὸ γείτονι πηγῇ
ὕδατι πηλὸν ἔνιψα, καὶ ἵσταμαι ἄρτι δοκεύων.
καὶ φθονεροί τινες εἶπον ἀσιγήτων Φαρισαίων,
οὐ θεόθεν πέλεν οὗτος, ὃς ἱερὰ θεσμὰ πατήσας.
οὐ δρόμον ἀπρήκτοιο φυλάσσεται ἕβδομον ἠοῦς.
ἄλλοι δ' ἀντιάχησαν ὁμοφθόγγων ἀπὸ λαιμῶν,
πῶς δύναται τάδε πάντα πολύτροπα θαύματα τεύχειν
θνητὸς ἀνὴρ καὶ ἀλιτρός. ἀμιλλητῆρι δὲ λαῷ
διχθὰ μεριζομένῳ, διδυμόθροος ἔβρεμεν ἠχώ.
καὶ πολὺς ἀμφήριστος ἔην κλόνος. ἀνέρι δὲ τυφλῷ
πάντες ἐμυθήσαντο, σὺ δὲ φρεσὶν εἵνεκα κείνου
ποίην μῆτιν ἔχεις. τίνα μοι τίνα μῆτιν ἐνίψεις.
ἀρτιφαὴς δ' ἀδόνητος ἀνὴρ πειθήμονι μύθῳ,
ἔννεπε τολμήεις, ὅτι θέσκελός ἐστι προφήτης.
λαοὶ δ' οὐκ ἐπίθησαν ἀληθέϊ φωτὸς ἰωῇ,
ὅς ποτε τυφλὸς ἔην, καὶ ἐδέξατο φέγγος ὀπωπῆς,
εἰ μὴ πρῶτα κάλεσσαν ἀπειθέες ἀρχιερῆες
ἀνδρὸς ἀναβλέψαντος ἐπισταμένους γενετῆρας.

Ἀμφοτέρους δ' εἴροντο βαρυζήλῳ τινὶ μύθῳ,
ὑμέων παῖς οὗτος, ὃν ἐφθέγξαντο πολῖται
ἐκ λαγόνων ὅτι τυφλὸς ἀνέβλαστε τεκούσης,
καὶ πόθεν ὄψι τέλειον ἐδέξατο φέγγος ὀπωπῆς.
καὶ φόβον ὠδίνοντες ἐχέφρονες ἠπεροπῆες,
μῦθον ὑποκλέπτοντες ἐμυθήσαντο τοκῆες,
ἴδμεν ὅτι βροτὸς οὗτος ὃς ἔλλαχεν ὄμματος αἴγλην,
ἡμέων πέλε κοῦρος ἐτήτυμος. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
ἴδμεν ἑῆς ἀπὸ νηδύος ὅτι βρέφος εἰς φάος ἕρπων,
τυφλὸς ἔην, ἀγάλακτος, ἔτι πνείων τοκετοῖο.
πῶς δέ οἱ ἀμφιβῆτες ἀνωΐχθησαν ὀπωπαί,
καὶ τίς ἀφωτίστων βλεφάρων ἐκέδασσεν ὁμίχλην,
ἡμεῖς οὐκ ἐδάημεν ἀμεμφέες. ἀγχιφανῆ δὲ
ἴδμονα κοῦρον ἔρεσθε, τά, μὴ δεδάασι τοκῆες.
οὐ πέλε νήπιος οὗτος ἔχων παιδήϊον ἥβην.
οὐ φθογγῆς ἑτέρης ἐπιδεύεται. ἀμφιέθεν γὰρ
ἀρτιθαλὴς νέος οὗτος ἀληθέα μῦθον ἐνίψει,
πιστῆς μέτρα τέλεια φέρων παλιναύξεος ἥβης.
τοῖα φόβῳ δολόεντες ἐπεφθέγξαντο τοκῆες,
τάρβος ἰουδαίων πεφυλαγμένοι. αἰνομανεῖς γὰρ
Χριστοῦ ζῆλον ἔχοντες ἀμιμήτων χάριν ἔργων,
συνθεσίην κήρυξαν ὅλῳ πειθήμονι λαῷ,
ὄφρα μιν ὃς δέξαιτο νόῳ, καὶ Χριστὸν ἐνίψῃ,
μὴ ζαθέου ψαύσειε θεοκλήτοιο μελάθρου.
οὗ χάριν ἑβραίοισιν ἐμυθήσαντο τοκῆες,
ἴδμονα κοῦρον ἔρεσθε, καὶ οὐ χρέος ἐστὶ τοκήων.
ὑμῖν δ' εἰρομένοισι, δυνήσεται οὗτος ἐνίψαι,
ἄρτια μέτρα φέρουσαν ἔχων περιμήκετον ἥβην.
καὶ γενέτης ἀλαοῖο κεράσσατο θαύματι φωνὴν
γλώσσῃ κρυπταδίῃ, μὴ δήϊος ἐσμὸς ἀκούσῃ
παιδὸς ἰδὼν νέον ὄμμα βοογλήνοιο προσώπου.
ἄνδρα δ' ὃς περίφοιτος ἔην ἀλαωπὸς ὁδίτης,
ζηλομανεῖς καλέσαντες ἐπέφραδον ἀρχιερῆες,
δὸς τέκος ὑψιμέδοντι θεῷ χάριν, ὅς σε σαώσας,
ὀφθαλμῶν πόρε φέγγος. ὁ δὲ βροτὸς ὃν σὺ γεραίρεις,
οὗτος ἀλιτροσύνῃσι πέλει μεμελημένος ἀνήρ.

Ἑβραίοις δ' ἀγόρευεν ἀνὴρ θρασύς, ὑμεῖς ἀνέγνων
Εἰ πέλεν οὗτος ἀλιτρὸς ἐτήτυμον. οἶδα δὲ θυμῷ
Ἓν μόνον ἀτρεκέως, λοχίης ὅτι σύντροφος ἠοῦς
Τυφλὸς ἐγὼ βλάστησα, καὶ ἵσταμαι ἄρτι δοκεύων.
Καὶ χορὸς Ἑβραίων φιλοπευθέα ῥῆξαν φωνήν,
Εἰπὲ τί σοι ποίησεν ἑῷ τεχνήμονι πηλῷ.
Πῶς δὲ τεὴν ζοφόεσσαν ἀπημάλδυνεν ὀμίχλην.
Καί σφιν ἀνὴρ ἀδόνητος ἐλεύθερον ἴαχε φωνήν,
Ἄλλοτε μῦθον ἔλεξα, καὶ οὐκ ἠκούσατε φωνῆς;
Τίπτε πάλιν μετέπειτα μενεαίνετε τοῦτον ἀκοῦσαι.
Μὴ θεὸς ὑμείων δονέει νόον, ὄφρα καὶ αὐτοὶ
Χριστοῦ θεσπεσίοιο νόθοι γίγνησθε μαθηταί;
Οἱ δέ μιν ἀντιπόροισιν ἐνείκεον αὐτίκα μύθοις,
Αὐτὸς λυσινόμοιο πέλεις κείνοιο μαθητής;
Ἡμεῖς γὰρ προτέροιο θεουδέος εἰμὲν ἑταῖροι,
Θεσμοτόκου Μωσῆος ὑποδρηστῆρες ἰωῆς.
Τοῦτον δ' οὐκ ἐδάημεν. ἀνὴρ δ' ἀμείβετο μύθῳ,
Τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ θαῦμα πολὺ πλέον, ὅττι περ ὑμῖν
Οὗτος ἔην ἄγνωστος, ἐμὰς δ' ᾤιξεν ὀπωπάς.
Ἴδμεν ὅτι ξύμπαντα πατὴρ θεὸς ἡνιοχεύων,
Ἀνδρὸς ἀλιτρονόοιο βοὴν οὐκ οἶδεν ἀκούειν.
Εἰ δὲ θεουδείῃσιν ἀνὴρ μεμελημένος εἴη,
Καὶ καθαραῖς πραπίδεσσι θεοῦ τελέσειεν ἐφετμάς,
Τούτου λισσομένοιο θεὸς ταχυεργὸς ἀκούει.
Ἐξότε ποικιλόμορφος ἀέξετο πάντροφος αἰών,
Τηλίκος οὔποτε μῦθος ἀκούεται, ὅττι λαχόντι
Ὄμμα πολυκλήιστον ἀφωτίστοιο προσώπου,
Ἀνέρι τίς πόρε φέγγος, ὃν ἄρτι τόκου διὰ κόλπου
Εἶσε τυφλὸν ἐόντα μογοστόκος ἔδρακεν ἠώς.
Εἰ μὴ ἔην βροτὸς οὗτος ἐπουρανίου βασιλῆος,
Τηλίκον οὔποτε θαῦμα δυνήσατο μοῦνος ἀνύσσαι.
Καί μιν μυστιπόλοι φθονερῇ στυφέλιξαν ἰωῇ,
Σύμπονος ἀμπλακίῃσιν ἐμαιώθης ὅλος ἀνήρ,
Καὶ σὺ σοφοὺς ἰδρῆας ἐπεσβόλε ταῦτα διδάσκεις;
Καί μιν ὁμοκλήσαντες ἀπήλασαν ἔκτοθι νηοῦ.
Ἰησοῦς δ' ἀΐεσκε δαήμονι τυφλὸν ἀκουῇ,
Ὅττι μιν

Ὅττι μιν ἐκτὸς ἔλασσαν ἀγήνορες ἀρχιερῆες.
Εὗρε δέ μιν καὶ ἔειπε, σὺ πείθεαι υἷα γεραίρων
Οὐρανίου βασιλῆος; ἀνὴρ δ' ἠρεύγετο φωνήν,
Κοίρανε, τίς πέλεν οὗτος ὃν ἔννεπες, ὄφρα γεραίρω.
Ἰησοῦς δ' ἀπάμειπτο, καὶ ἔδρακες αὐτὸν ὀπωπῇ.
Καί σοι νῦν λαλέων, αὐτὸς πέλεν. εἶπε καὶ αὐτός,
Κοίρανε, πιστεύω. κεφαλὴν δ' ἐπὶ γαῖαν ἐρείσας,
Καὶ ποσὶν ἀμβροσίοις κυρτούμενον αὐχένα κάμψας,
Φαιδρὰ πολυρραφέων προσπτύξατο ταρσὰ πεδίλων.
Ἰησοῦς δ' ἀπάμειπτο σαόφρονα μῦθον ἀκούων,
Εἰς κρίμα τοῦτον ἵκανον ἐς ἄφρονα κόσμον ἀλήτην.
Εἰς κρίμα δισσὸν ἔβην ἑτερόζυγον, ὄφρα καὶ αὐτοὶ
Οἱ πάρος οὐχ ὁρόωντες ἀθηήτου φάος ἠοῦς
Τυφλοὶ ἀναβλέψωσιν ἐσαθρήσαντες ὀπωπαῖς,
Οἱ ξυνφαέες δὲ γένωνται λιπαυγέες. ἀγχιπόρων δὲ
Χριστῷ λαὸς ἔειπεν ἐφεσπομένων Φαρισαίων,
Μὴ σφαλεροῖς βλεφάροις ἀλαοὶ γενόμεσθα καὶ ἡμεῖς;
Ἰησοῦς δ' ὀάριζεν ἀπειθέα λαὸν ἐνίπτων,
Εἰ ζόφος ὑμετέρης περιδέδρομε φέγγος ὀπωπῆς,
Ὑμέας ἀμπλακίης ἀδαήμονας ἔννεπον εἶναι.
Νῦν δὲ φάος ὁρόωντες, ἀλήμονές ἐστε καὶ ὑμεῖς.
Τυφλοὶ δ' ἐστὲ νόῳ, βλεφάρων πλέον. οἷσι γὰρ ἀνδρῶν
Ἀμπλακίαι μίμνουσι, μάτην ὁρόωσιν ὀπωπαῖς.
Μάρτυρος ἀστυφέλικτος ἀμὴν ἀμὴν λόγος ἔστω,
Ὅς κε παραΐξας θύρην εὐερκέος αὐλῆς
Ἐν δομύχων προβάτων, καὶ ὑπέρτερος ἄλλοθεν ἕρπει
Εἰς σκολιὴν ἄιδηλον ἐπηλυσίην ἀναβαίνων,
Ληιστὴρ πέλεν οὗτος ἀνὴρ ληίστορι ταρσῷ.
Ὃς δὲ μολὼν ἀγνάμπτος ἐς αὔλιον ὀρθὸς ἱκάνει,
Ποιμὴν οὗτος ἔφυ μηλοτρόφος. ἐρχομένῳ δὲ
Ἀμφαδίην, σταθμοῖο θύρην πυλαωρὸς ἀνοίγει.
Μῆλα δὲ γινώσκοντα περισκαίρουσι νομῆα,
Φθογγῆς εἰσαΐοντα. παρὰ προθύροισι δὲ ποιμὴν
Πώεα ποιμαίνειν προκαλίζεται ἠθάδι φωνῇ.
Ἔκτοθι δὲ σταθμοῖο κυκηθότα μῆλα κομίζει.
Ἐξαγαγὼν δ' ὅτε πᾶσαν ἀολλίσσῃ στίχα ποίμνης,
Ἀλλ

Εἰς νομὸν ἐρχομένων ὀΐων προκέλευθος ὁδεύει.
Ποίμνη δ' αἰολόμορφος ὀπισθοπόρῳ ποδὶ βαίνει
Εἰς δροσεροὺς λειμῶνας ὀπηδεύουσα νομῆϊ.
Ξείνου δ' οὐκ ἀΐουσι, καὶ οὐ δεδάασιν ἀκούειν
Ἀλλοτρίην καλέοντος ἀήθεα ποιμένος αὐδήν,
Ἀλλὰ παραΐσσοντα, νόθον φεύγουσι νομῆα.
Τοῖον ἔπος κατέλεξε παράτροπον. ἀμφὶ δὲ μύθῳ,
Λαὸς ἀμηχανέεσκε, καὶ οὐ μάθεν ἐγγὺς ἀκούων
Χριστὸς ἀπημάντῳ τάπερ ἔννεπε θεσπιδι φωνῇ.
Ἰησοῦς δ' ἀγόρευεν ἀριζήλῳ τινὶ μύθῳ,
Πανδοκός εἰμι θύρη προβάτων πολυχανδέος αὐλῆς.
Πάντες ὅσοι πάρος ἦλθον ὑποκλέπτοντι πεδίλῳ,
Φῶρες ἔσαν δολόεντες. ὅθεν ληΐστορι φωνῇ
Αὐτῶν φθεγγομένων, οὐκ ἔκλυε πώεα ποίμνης.
Πανδοκός εἰμι θύρη, μηλοσσόος. ἡμετέρης δὲ
Ὅς κεν ἰὼν δι' ἐμεῖο θύρην ὑποδύσεται αὐλῆς,
Οὗτος ἔσω στείχει, καὶ ὑπότροπος αὖτις ὁδεύει,
Καὶ νομὸν εὑρήσει, καὶ ἀψοσόος ἔσσεται ἀνήρ.
Ληϊστὴρ δ' ἀΐδηλος ἐς αὔλιον οὔποτε βαίνει,
Εἰ μὴ ἵνα κλέψειεν ἀμάρτυρος, ἠὲ καὶ ὀλέσσῃ,
Ἠὲ διατμήξειεν ἀφειδέϊ μῆλα μαχαίρῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ παρὰ πατρὸς ὅπως ἐμὰ μῆλα σαώσω
Ἤλυθον, ὄφρα λάχοιεν ἀλωφήτῳ τινὶ τιμῇ
Ζωὴν ἐσσομένην, τὴν, οὐ χρόνος οἶδεν ὀλέσσαι,
Ἠὲ περισσὸν ἔχοιεν ὑπέρτερον. εἰμὶ δὲ ποιμὴν
Καλὸς ἐγώ. ποιμὴν δὲ καλὸς περὶ μῆλα φυλάσσων,
Καὶ ψυχῆς ἰδίης οὐ φείδεται, ἀλλά ἐθύσει
Λύτρον ἐὸν ὀΐων. ὃς δὲ μίσθιος, οὐ πέλε ποιμήν,
Δήϊον ἀγχικέλευθον ἰδὼν λύκον ἅρπαγα μήλων
Κρυπτὸς ἀλυσκάζων ὑποδύεται ὀξὺς ἐάσας
Βοσκομένων ἀφύλακτα πολύπλανα πώεα μήλων.
Κρυπτὸς ἀλυσκάζων ὑποδύεται. οὐκ ἀλέγει δὲ
Μήλων ἀλλοτρίων, ὅτι μίσθιος αὐτὸς ἀκούει.
Καὶ λύκος ἀγκυλόμητις ἐπέρχεται ἅρπαγι λαιμῷ
Μῆλα διασκεδάσας σημάντορος οὐ παρεόντος.
Ποιμὴν καλὸς ἔφυν, καὶ πώεα καλὰ νομεύω.

Γινώσκω δ' ἐμὰ μῆλα, καὶ ἠθάδα μηλοβοτῆρα
Ταῦτά με γινώσκουσιν ἴσῳ διδυμάονι θεσμῷ,
Ὡς γενέτης νοέει με, καὶ ὡς νοέω γενετῆρα.
Ψυχὴν δ' ἡμετέρην ὀΐων ὕπερ αὐτίκα θήσω.
Ἔστι μὲν ἔστι καὶ ἄλλα πολύτροπα πώεα ποίμνης
Ταύτης οὐ γεγαῶτα μιῆς θεοδέγμονος αὐλῆς.
Ἀλλογενῆ. καὶ ταῦτα πέλει χρέος, ὥς κεν ἀγείρω
Φθογγῆς ἡμετέρης ἀριήκοα. καὶ μία ποίμνη
Ἔσσεται ἀμφοτέρωθεν, ἑνὸς τελέθουσα νομῆος.
Τοῦ δ' ἕνεκεν φιλέει με πατὴρ ἐμός, οὕνεκα θήσω
Ψυχὴν ἡμετέρην ὀΐων ὕπερ, ὄφρά μιν ἄρω
Εἰς ἐμὲ νισσομένην παλινάγρετον. οὐδέ τις αὐτὴν
Θεσμὸς ἀφαιρεῖταί με γενέθλιος, ὃ χρόνος ἕρπων
Πανδαμάτωρ, ἀδάμαστος, ἢ ἐμποδόμητις ἀνάγκη,
Ἀλλά μιν αὐτοκέλευστος ἑκὼν ἐθέλουσαν ὀπάσσω,
Ὄφρα λάβω μετὰ βαιόν, ἔχων αὐτάγρετον ἀλκήν.
Ταύτην ὑψιμέδοντος ἔχω παρὰ πατρὸς ἐφετμὴν
Θεῖναι, καὶ παλίνορσος ἑλεῖν διδυμάονι θεσμῷ.
Καὶ πάλιν ἑβραίων ἐμερίζετο λαὸς ἀκούων.
Καὶ πολέες φθέγξαντο πολυφλοίσβῳ τινὶ μύθῳ,
Φθεγγόμενον βαλίῃσιν ἐάσατε τοῦτον ἀέλλαις.
Δαιμόνιον μεθέπει, καὶ μαίνεται. ἄφρονα τοῦτον
Λείπετε. μαινομένου τί σπεύδετε μῦθον ἀκούειν;
Ἄλλοι δ' αὖτ' ἰάχησαν ὁμοζήλων ἀπὸ λαιμῶν,
Οὐ τάδε μαινομένοιο σαόφρονα χεύματα μύθων.
Ἄφρονος οὐ πέλε ταῦτα. μὴ ἀχλυόεις ποτὲ δαίμων
Ὀφθαλμοὺς ἀλαοῖο δυνήσεται αὐτὸς ἀνοῖξαι;
Καὶ πάλιν ἦμαρ ἔην πανδήμιον, ᾧ ἔνι λαοὶ
Μνημοσύνην τελέεσκον ἐτήσιον, ἐξότε νηοῦ
Ἕδρανα δωμήσας Σολομῶν εὐήνονι τέχνῃ,
Θεσπεσίης ἀρχαῖον ἐκαίνισε θεσμὸν ἑορτῆς.
Καὶ τότε παχνήεσσα παρίστατο χείματος ὥρη.
Ἰησοῦς δ' ἱροῖο διέστιχεν ἔνδοθι νηοῦ,
Θέσκελον αἰθούσης πολυδαίδαλον οὖδας ὁδεύων,
Ἀρχεγόνου Σολομῶντος ἐπώνυμον. αἰνομανεῖς δὲ
Ἑβραῖοι, στεφανηδὸν ὁμόζυγες ἐν ἑνὶ χώρῳ,

Χριστὸν ἐκυκλώσαντο, καὶ ἔννεπον ἄφρονι μύθῳ,
Ἡμείων τεὸ μέχρις ὑποκλέπτεις φρένα μύθοις;
Εἰ σὺ χριστὸς ἱκάνεις ἐτήτυμος, ἀμφαδὸν ἡμῖν
Ἀγρομένοις ἀγόρευε. τί καὶ τεὸν οὔνομα κεύθεις;
Ἰησοῦς δ' ἅμα πᾶσιν ἀνίαχε, πολλάκις ὑμῖν
Πολλάκις αὐτὸς ἔλεξα, καὶ οὐ πιστεύετε μύθῳ.
Ἔργα τάπερ τελέω καλέων πατρώϊον ἀλκήν,
Μάρτυρα ταῦτα πέλει, καὶ φθέγγεται ἔμφρονι σιγῇ
Θηκτὸν μορόπεσσι λάλον τύπον. ἀλλά που ὑμεῖς
Ἐν βλεφάροις δέρκεσθε, καὶ οὐ πείθεσθε μενοιναῖς.
Οὐ γὰρ ἐμῶν οἴων ταχυπειθέες ἐστὲ γενέθλης,
Οὔασι θελγομένοισιν ἐμῆς ὅτι πώεα ποίμνης
Γῆρυν ἐμὴν ἀΐει, καὶ ἐφέσπεται ἡγεμονῆϊ.
Γινώσκω δ' ἐμὰ μῆλα, καὶ ἐν σὺν πᾶσιν ὀπάσσω
Ζωὴν ἐσσομένην αἰώνιον. οὔποτε ποίμνης
Οὔποτε πώεα ταῦτα διόλλυται, ἐσόκε μίμνῃ
Αὐτομάτοις ἀψῖσιν ἕλιξι κυλινδόμενος αἰών.
Οὐδέ τις ἁρπάξειεν ἐμὴν πινυτόφρονα ποίμνην
Χειρὸς ἀφ' ἡμετέρης, γενέτης ἐμὸς ὅστι νομεύειν
Ὅς μοι πώεα δῶκεν, ὑπέρτερος ἔπλετο πάντων.
Αὐτὸς ἐγὼ, μεδέων τε πατὴρ ἐμὸς, ἓν γένος ἐσμὲν,
Ἔμφυτον, αὐτόπρεμνον, ὅθεν φυτὰ μυρία κόσμου.
Εἶπεν ἄναξ. λαοὶ δὲ συνέρρεον. ἐκ δαπέδου δὲ
Λᾶας ἀνηέρταζον, ὅπως ἀπὸ χερμάδι λύσσῃ
Χριστὸν ὀϊστεύσωσι χαραδραίοισι βελέμνοις.
Ἰησοῦς δ' ἀπάμειπτο χέων πολυμεμφέα φωνὴν,
Ἡμετέρου καλὰ πολλὰ παρ' ὑψίστοιο τοκῆος
Ὑμέας ἔργα δίδαξα, τάπερ μάθον. ἀντὶ τίνος δὲ
Ἔργου θεσπεσίου φονίην τίνοντες ἀμοιβὴν
Εἰς ἐμὲ λαϊνέοισιν ἐθωρήχθητε βελέμνοις;
Λαοὶ δ' ἀντιάχησαν ἀμοιβαδὶς, οὐ χάριν ἔργου
Καλοῦ λύσσαν ἔχοντες ἀολλίζοντο πολῖται
Ὄφρα σε πετρήεντι κατακρύψωσι χιτῶνι,
Ἀλλὰ βαρυγλώσσοιο τεοῦ χάριν ἀνθερεῶνος,
Ὅττι χαμαιγενέος μεθέπων βλάστημα γενέθλης
Θνητὸς ἐὼν, σὲ ἔπεις θεὸν ἔμμεναι. ἀντιπόρῳ δὲ

Χριστὸς ἀναμφήριστον ἔπος μυθήσατο λαῷ,
Οὐ νόμος ὑμείων κεχαραγμένα ταῦτα κομίζει;
Εἶπον ἐγὼ θεοί ἐστε. καὶ εἰ χθονίων τινὰς ἀνδρῶν,
Οἷς ὅτε μοῦνον ἵκανε θεοῦ λόγος ἴσος ὀνείρῳ,
Ὑμετέρου θεσμοῖο θεοὺς ἐκάλεσσεν ἀοιδή.
Καὶ γραφικῆς βίβλοιο παλίλλυτος ἔμμεναι ὀμφὴ
Οὐ δύναται. λόγον αὐτὸν ὃν ὑψιμέδων πόρε κόσμῳ,
Καὶ καθαρῇ παλάμῃ ἁγίῳ σφρηγίσσατο θεσμῷ,
Ὑμεῖς ἄφρονα μῦθον ἐπεφθέγξασθε μανέντες,
Ὅττι θεοῦ ζώοντος ἐγὼ πάϊς. ἡμετέρου δὲ
Εἰ μὴ ἐγὼ τελέω ζωαρκέος ἔργα τοκῆος,
Μήποτέ μοι πείθεσθε, καὶ εἰ βιοδώτορι μύθῳ
Ἡμετέρου γενετῆρος ἀτέρμονος ἄξια ῥέξω
Ἔργοις ἡμετέροις, τάπερ ἔδρακε μάρτυς ὀπωπὴ,
Ὄφρα κε γινώσκοιτε θεοπνεύστῳ τινὶ μύθῳ,
Ὡς ἐν ἐμοὶ τελέθει γενέτης ἐμὸς, ὅττι καὶ αὐτὸς
Ἀγχιφανὴς, ἀμέριστος, ὁμόζυγός εἰμι τοκῆος.
Ἰησοῦν δ' ἀκίχητον ἐπειρήσαντο πιέζειν
Ἀφραδέες τινὲς ἄνδρες. ὁ δὲ, φθαμένῳ ποδὶ βαίνων
Δυσσεβέων ἀπὸ χειρὸς, Ἰορδανίοιο ῥεέθρου
Πέζαν ἐς ἀντιπέραιαν ἐχάζετο. καί οἱ ἰόντι,
Ἄσπετος ὡμάρτησεν ὁμοστιχέων χορὸς ἀνδρῶν.
Ἄλλῳ δ' ἄλλος ἔλεξε χέων πειθήμονα βουλὴν,
Θαῦμα μὲν ἐμπεδόμυθος ἰδεῖν θηήτορι λαῷ
Οὐδὲν Ἰωάννης ἐπεδείκνυεν. ἀμφὶ δὲ τούτου,
Ὄμμασιν ἀπλανέεσσιν ἐτήτυμα πάντα δοκεύω,
Ὁππόσα κεῖνος ἔρεξε. καὶ ἄνδρες αὐτόθι πολλοὶ
Παιδὶ δὲ θεοῦ πίστευον ἀμιμήτων χάριν ἔργων.

Ἦν δέ τις ἀδρανέων νοσερῷ πυρὶ Λάζαρος ἀνὴρ
Βηθανίης ἔνδοθεν ἀειδομένης, ἀπὸ κώμης
Μάρθης καὶ Μαρίης. Μαρίη δὲ φαείζετο κείνη,
Χριστοῦ καλλιέθειρα θεηδόκος. ἣ πόδας αὐτοῦ
Ἀμφοτέρους ἤλειψε μύρου θυόεντος ἐέρσῃ,
Καὶ πλοκάμοις ἀπέμαξε. καὶ ἀμβροσίων ἀπὸ ταρσῶν
Ἀκροφανὴς ἐδίηνε διάβροχον ἰκμάδι χαίτην.
Χριστοῦ καλλιέθειρα θεηδόκος. ἧς τότε θερμῷ

Νουσαλέῳ βαρύγουνος ἱμάσσετο σύγγονος ἀτμῷ.
Γνωτοὶ δ' ἀσθανέοντος ὁμόγνιον ὡς ἴδον ἄμφω
Γυιοβόρῳ μάστιγι τετηκότα, γείτονα πότμου,
Ξυνὸν ἔπος προέηκαν ἀλεξικάκῳ βασιλῆϊ,
Λάζαρος ὃν φιλέεις ἐλελίζεται αἴθοπι νούσῳ.
Ὃν φιλέεις σκοπίαζε. καὶ ἴαχε μῦθον ἀκούσας
Χριστὸς ἄναξ, οὐ φωτὸς ἐπ' ἀκμάῳ ἔνι πότμῳ
Νουσαλέον τόδε πῆμα πυρώπιδας ἤγαγον ὧραι,
Ἀλλὰ θεοῦ τόδε κῦδος ὑπέρτερον, ὄφρα δι' αὐτοῦ,
Ἀνθρώπου φίλος υἱὸς ἄναξ ὑψούμενος εἴη
Τιμαῖς ἀθανάτῃσι. φιλοξείνους δὲ γυναῖκας
Ἰησοῦς ἀγάπαζε φιλοστόργῳ ἐνὶ θεσμῷ,
Μάρθην, καὶ Μαρίην, καὶ Λάζαρον. ἐν δ' ἄρα χώρῳ
Ὡς κλύεν ἀγγελίην ὅτι Λάζαρος ἄϊδι νεύων,
Κέκλιτο νουσαλέῳ πεπεδημένος ἅψεα δεσμῷ,
Διχθαδίης παρέμιμνε τελεσσιδρόμου δρόμον ἠοῦς.
Καὶ μετὰ δίζυγον ἦμαρ ἑοῖς ἀγόρευε μαθηταῖς,
Ἴομεν ἐς κλυτὸν οὖδας Ἰουδαίων πάλιν ἀνδρῶν.
Καί μιν ἀνασχέλλοντες ἐπεφθέγξαντο μαθηταί,
Ῥαββὶ, Ἰουδαίης μανιώδεες ἄρτι πολῖται
Λαϊνέοις μάστευον ὀϊστεύειν σε βελέμνοις,
Καὶ σὺ μολεῖν ἐθέλεις ὅθι δήϊοι εἰσὶ πολῖται;
Ἰησοῦς δ' ἀπάμειπτο παρηγορέων τινὶ μύθῳ
Ξυνὸν ὁμωροφίων νεμεσήμονα θυμὸν ἑταίρων,
Ἤματος οὐ γεγάασι δυώδεκα κυκλάδες ὧραι;
Ἤματος ἀντέλλοντος, ὁδοιπόρος οὔποτε κάμπτει
Ταρσὸν ὀλισθηροῖσι παραπταίοντα πεδίλοις.
Ὃς δὲ διαστείχει λιποφεγγέϊ σύνδρομος ὄρφνῃ
Ποσσὶ χαλιζομένοις, σφαλερὴν ὁδὸν οὗτος ὁδεύει.
Ὣς φάτο. καὶ μετὰ τοῦτο παλίσσυτος εἶπε μαθηταῖς,
Ὕπνον ἀναγκαῖον καὶ ἀμεμφέα Λάζαρος εὕδει,
Φίλτατος ἡμείων, ξεινοδόκος. ἀλλὰ περήσω
Ὄφρα μιν ἐξ ὕπνοιο παλινδίνητον ἐγείρω.
Καὶ λόγον ἀγνώσσοντες ἐμυθήσαντο μαθηταί,
Λάζαρος εἰ κνώσσει, σόος ἔσσεται. ἀμφὶ θανῆ μὲν
Ἰησοῦς ἀγόρευε, καὶ φιλοθρήνῳ παρὰ τύμβῳ

Εὕδειν νεκρὸν, ἄναυδον, ἀνέγρετον ὕπνον ὀλέθρου.
Οἱ δὲ, μάτην ἔλποντο φίλον νέκυν ἔνδοθεν οἴκου
Ἡδὺν ὑπὲρ λεχέων παλινάγρετον ὕπνον ἰαύειν.
Ἀμφαδίην δ' ἀγόρευεν ἄναξ οἰκτίρμονι μύθῳ,
Λάζαρον εὔνασε πότμος ὁμοίϊος, ἄγριον ἄλλον
Ὕπνον ἄγων. χαίρω δὲ δι' ὑμέας, ὡς ἐνὶ χώρῳ
Οὐ γενόμην ὅτε κεῖνος ὁμίλεε γείτονι πότμῳ,
Ὄφρά κε πίστιν ἔχοιτε νέκυν μετὰ πότμον ὁδίτην
Δερκόμενοι ζώοντα, πάλιν ψαύοντα τραπέζης
Ξεινοδόκου Χριστοῖο γεραίτερον. ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν
Ἴομεν. εἰσαΐων δὲ διώνυμος ἔννεπε Θωμᾶς,
Ὃν Δίδυμον καλέουσι. συναγρομένοις δὲ μαθηταῖς,
Δάκρυον ὠδίνουσαν ἀνήρυγε πενθάδα φωνὴν,
Ἴομεν ὁππόθι κεῖνος ἀνὴρ γλυκὺς, ὄφρα σὺν αὐτῷ
Εἰν ἀγάπῃ θνήσκοιμεν ἐνὶ ξυνήονι πότμῳ.
Ἐλθὼν δ' ὀψικέλευθος ἄναξ ἐς ἐθήμονα κώμην,
Λάζαρον ἄπνοον εὗρε χυτῇ στρωθέντα κονίῃ,
Τέτρατον ἦμαρ ἔχοντα γοήμονος ἔνδοθι τύμβου.
Βηθανίη δ' ἑκὰς ἦεν ἀπ' ἄστεος Ἱεροσολύμων
Ὡς τρισσῶν σταδίων καὶ δώδεκα. καὶ πολὺς ἀνδρῶν
Λαὸς Ἰουδαίων, ὑπεδύσατο γείτονα κώμην.
Κεῖθι φιλοξείνοιο μετήϊε δώματα Μάρθης
Καὶ Μαρίης γνωτοῖο κασιγνήτεια πότμου
Ξυνὰ παρηγορέων. τάπερ ἤθαδι πολλάκι μύθῳ,
Φρικτὰ πεπαινομένης ἀπεσείσατο κέντρα μερίμνης,
Πένθεος ἀγρύπνοιο λυτήρια. πευθομένη δὲ
Φήμης σπειρομένης ὅτι κοίρανος εἰσαφικάνει
Μάρθα, ποσὶ φθαμένοισι συνήντεεν. ἐν δὲ μελάθρῳ
Ἐνδόμυχος Μαρίη ματίζετο πενθάδι σιγῇ.
Χριστοῦ δ' ἐγγὺς ἰοῦσα βαρύστονος ἔννεπε Μάρθα,
Ὦ μάκαρ, εἴπερ ἔης ὅτε Λάζαρος αἴθετο νούσῳ,
Οὐκ ἂν ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός. οἶδα δὲ θυμῷ
Καὶ νῦν, ὡς ἅμα πάντα πατὴρ τεὸς ἐγγυαλίξει
Ὅσσα μιν αἰτήσειας. ἄναξ δ' ἠμείβετο μύθῳ,
Γνωτὸς σὸς παλίνορσος ἐγείρεται. ἀμβροσίης δὲ
Φωνῆς εἰσαΐουσα τορώτερον ἔννεπε Μάρθα,

Οἶδα, καὶ οὔ με λέληθεν ἀναστασίη, ὡς ἐν ἐκείνῃ
Ἔρχεται ὅττι τέλεσσος, ὅτε δρόμος ἔσχατος ἠοῦς.
Καί οἱ Χριστὸς ἔλεξε βιοσσόος ἔνθεον ὀμφήν,
Ζωὴ ἐγὼ γενόμην, καὶ ἀνάστασις. ὃς δέ κεν ἀνὴρ
Εἰς ἐμὲ πιστεύσειε, καὶ εἰ νέκυς ἄπνοος εἴη,
Αὖτις ἀναζήσειε. καὶ ὃς φρεσὶ πίστιν ἀέξει,
Οὐ θνήσκει βροτὸς οὗτος, ἕως ἔτι φαίνεται αἰών.
Πείθεαι ὡς ὅδε μῦθος ἐτήτυμος; εἶπε καὶ αὐτή,
Κοίρανε, γινώσκω, καὶ πείθομαι ὅττι σὺ κόσμῳ
Χριστὸς ἀλεξικάκοιο θεοῦ λόγος υἱὸς ἱκάνεις.
Τοῖον ἔπος λέξασα, παρέστιχεν ὀξέϊ ταρσῷ,
Καὶ Μαρίην ἐκάλεσσεν ὁμόγνιον. οὔασι δ' αὐτῆς
Λάθριον ἐψιθύριζε, διδάσκαλος ὅττι σαωτὴρ
Ἥκει, καὶ καλέει σε. καὶ ὠκυτέρη πέλε μύθου
Κείνη ὅπως ἤκουσε. θοῷ δ' ἀνεπάλλετο ταρσῷ,
Πένθει λυομένη, καὶ χάρματι. φοιταλέη δὲ
Χριστὸν ἐς ἀγχικέλευθον, ἀελλοπόδην εἶχε πορείην.
Λαοὶ δ' οἵτινες ἦσαν ἔσω κινυροῖο μελάθρου,
Καί μιν ἐλαφρίζεσκον ἀκεσπόνῳ τινὶ μύθῳ,
Πένθεος ἀγρύπνοιο παρήγοροι, ὡς ἴδον ἄφνω
Ὡς Μαρίη ταχύγουνος ἀνέγρετο φοιτάδι σιγῇ,
Πάντες ἐφωμάρτησαν ὀπισθοπόροισι πεδίλοις,
Ἐλπόμενοι Μαρίην φιλοδάκρυον, ὅττι θοροῦσα
Ἐξαπίνης, ἤμελλεν ἐς ἠθάδα τύμβον ὁδεύειν,
Ὄφρα πάλιν κλαύσειε πολυθρήνῳ περὶ νεκρῷ.
Οὔπω δ' εὐρυάλωος ἄναξ ἐπεβήσατο κώμης,
Ἀλλὰ μένων ἀτίνακτος ἔτι ζαθέῳ παρὰ χώρῳ,
Εἶχε ποδὸς στατὸν ἴχνος, ὅπῃ πάρος ἤντετο Μάρθῃ.
Καὶ Μαρίη βαρύδακρυς ὅτε σχεδὸν ἵκετο χώρου,
Ἧχι μένων ποδὸς ἴχνος ἀκαμπέος εἶχεν Ἰησοῦς,
Αὐτὸν ὅπως ἐνόησεν, ἱμασσομένη φρένα κέντρῳ,
Γρηὼς αὐτοκύλιστος ὑπὲρ δαπέδοιο πεσοῦσα,
Πὰρ ποσὶν ἀμβροσίοις ἐπεκέκλιτο. μυρομένη δὲ,
Ἰκμάδι πενθαλέῃ ζαθέους ἐλιχμήσατο ταρσοὺς
Μῦθον ἐρευγομένη βεβιημένον. ἐκ φάρυγος δὲ
Δάκρυσι νικηθεῖσα μόλις πορθμεύετο φωνή,

Ὦ μάκαρ, εἰ παρέης, οὐ Λάζαρος εἴκαθε πότμῳ.
Καὶ Μαρίην στενάχουσαν ἰδών, καὶ ὁμήλυδας αὐτῇ
Υἱέας Ἰουδαίων νεοπενθέας, ὧν ἀπὸ πολλῷ
Ὄμβρῳ δακρυόεντι περιρραίνοντο παρειαί,
Πνεύματι παζώῳ δεδονημένος, ἴαχε φωνήν,
Δέξατέ μοι πόθι κεῖνον ἐθήκατε. καὶ φάσαν αὐτῷ,
Ἔρχεο καὶ σκοπίαζε. καὶ ἔστενεν αὐτὸς Ἰησοῦς
Ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ἀήθεα δάκρυα λείβων.
Καί τινες ἀθρήσαντες ἐνίαχον αὐτίκα λαοί,
Ἠνίδε πῶς φιλέει καὶ Λάζαρον οὐ παρεόντα.
Ἄλλοι δ' ἀντιάχησαν, ἀλεξικάκῳ τινὶ πηλῷ
Ὀφθαλμοὺς μερόπων λιποφεγγέας οὗτος ἀνοίξας,
Ἔργον ἴσον τελέειν οὐκ ἔσθενεν, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Μὴ φονίῳ νέκυς οὗτος ὁμιλήσειεν ὀλέθρῳ;
Τοῖα μὲν εἶπεν ἕκαστος. ἐπειγομένῳ δὲ πεδίλῳ
Ἀχνυμένης βριμηδὸν ἀπὸ φρενὸς οἶκτον ἀνέλκων
Ἰησοῦς πεφόρητο, καὶ ἤϊεν ἐγγύθι τύμβου.
Καὶ χθόνιον σπέος ἦεν ἔσω γλαφυροῖο μελάθρου,
Καὶ λίθος ἀντιτύποιο φέρων μίμημα θυρέτρου,
Ἀμφιπαγής, ἰσόμετρος ἐρείδετο χάσματι τύμβου.
Ἰησοῦς δ' ἐκέλευσεν ἄναξ πειθήμονι λαῷ,
Λᾶαν ὑπωροφίοιο μεταστήσασθε μελάθρου.
Μάρθα δὲ τεθνειῶτος ὁμόγνιος, ἴαχε φωνήν,
Κείμενον ἀντιθύρετρον ἔα λίθον. οἰγομένου γὰρ
Χάσματος Ἰουδαίοιο, δυσήνεμος ἔρχεται ὀδμή.
Ὅττι τεταρταῖος τελέθει νέκυς ἔνδοθι τύμβου.
Ἰησοῦς δ' ἀπαμείβετο καὶ ἔννεπε πενθάδι Μάρθῃ,
Οὐ σοὶ τοῦτο πάρος διεπέφραδον, αἴ κε φυλάξῃς
Χείλεσιν ὑμετέροισι σοφὴν σφρηγῖδα σιωπῆς
Ὀρθὴν πίστιν ἔχουσα, καὶ οὐ διχόμηνις ἐοῦσα,
Ὄψεαι οὐρανίοιο θεοῦ ζωαρκέα τιμήν;
Οἱ μὲν, λᾶαν ἄειραν. ἄναξ δ' αὐτώπιος ἄστρων
Ὀφθαλμοὺς ἀνάειρεν, ἑῷ δ' ἐβόησε τοκῆϊ,
Σοὶ χάρις, ὡς ἐμέθεν πάτερ ἔκλυες. οἶδα δὲ θυμῷ
Ὡς ἐμέθεν βοόωντος ἀεὶ σέο παιδὸς ἀκούεις.
Ἀλλὰ χάριν λαοῖο παριστaμένοιο πιφαύσκω,

Ὄφρά κε πίστιν ἔχοιεν ἀρείονα μᾶλλον ἀκούειν,
Ὅττι σύ με προέηκας, ἐσαθρήσαντες ὅπως παῖς
Νεκρὸν ἀλλήεντα διαστείχοντα βερέθρου,
Ἱλλόμενον δεσμοῖσι, καὶ οὐ πίπτοντα κονίῃ.
Εἶπε, καὶ ἐσμαράγησε διαπρυσίῃ τινὶ φωνῇ,
Ἔξιθι λάζαρε δεῦρο. λιποφθόγγοιο δὲ νεκροῦ
Ἄπνοον ἐψύχωσε δέμας νεκυοσσόος ἠχώ.
Ἄπνοον ἄνδρα κάλεσσε, καὶ ἔτρεχε νεκρὸς ὁδίτης,
Στείχων αὐτοκέλευθος ὁμοπλέκτῳ χθόνα ταρσῷ.
Ἄπνοον ἄνδρα κάλεσσε, καὶ ἐφθιμένοισιν ἀκούσας,
Ἐξ ἄϊδος νόστησε φυγὰς νέκυς, ὄψιμον ἄλλην
Ἀθρήσας μετὰ τέρμα βίου παλινάγρετον ἀρχὴν,
Θαμβαλέην. ἀΐδης δὲ μάτην παρὰ γείτονι λήθῃ
Πανδαμάτωρ, ἀδάμαστον ἐδίζετο νεκρὸν ἀλήτην.
Καὶ ποδὸς ὀρθωθέντος, ἀκαμπέα γούνατα σύρων,
Τυφλὴν ἰθυκέλευθον ἔχων αὐτόδιον ὁρμὴν,
Αὐδήεις νέκυς ἔσκε, καὶ ἐκ ποδὸς ἄχρι καρήνου
Σφιγγόμενον πλεκτῇσιν ὅλον δέμας εἶχε κειρίαις,
Θερμὸν ἔχων ἱδρῶτα καλυπτομένοιο προσώπου.
Καὶ λινέῳ πεπύκαστο καλύμματι κυκλάδα κόρσην,
Σουδάριον τό περ εἶπε σύρων στόμα. θαμβαλέῳ δὲ
Ἱσταμένῳ νεφεληδὸν ἄναξ ἐπετέλλετο λαῷ,
Λύσατέ μοι, καὶ κοῦφον ἐάσατε νεκρὸν ὁδεύειν.
Ὣς φαμένου βασιλῆος, ὁμόζυγες αὐτίκα λαοὶ
Καὶ μεγάδος ῥήξαντο παλίλυτα δεσμὰ κειρίης,
Καὶ μελέων βαρύδεσμον ἐγυμνώσαντο καλύπτρην.
Καὶ νέκυς εἰς δόμον ἦλθε ῥηΐτερον ἤθαδι ταρσῷ,
Φέγγος ἰδὼν πεμπταῖον. ἰουδαίων δ' ἄρα πολλοὶ
Μάρθης καὶ Μαρίης ἐπὶ πένθιμον οἶκον ἰόντες,
Παιδὶ θεοῦ πίστευον, ἐσαθρήσαντες ὅπως παῖς
Κοίρανος ἔργον ἄπιστον ὅπερ κάμε νεκρὸν ἐγείρας
Λάζαρον ἀχλυόεντος ἀναθρώσκοντα βερέθρου,
Νόστιμον ἐκ νεκύων ταχινῷ ποδί. καί τινες αὐτῶν
Εἰς πόλιν ἴχνος ἔκαμψαν ἐς αὐτίκα θεσμοῦ ἰδρῆας
Πληθὺν κηρύσσοντες ἀπιστοτάτων φαρισαίων
Ἔργα θεοῦ χριστοῖο. καὶ ἄφρονες ἀρχιερῆες

Εἰς ἀγορὴν ἀγέροντο πολύθροον, ἦχι γερόντων
Εἰς ἓν ἀγειρομένων, πρωτόθρονος ἔζετο βουλή.
Ἄλλῳ δ' ἄλλος ἔειπε, τί ῥέξομεν. ἀντίπαλος γὰρ
Ἄλλο φανεὶς βροτὸς οὗτος ὑπέρτατα σήματα φαίνει.
Εἰ δὲ ἐκαλλείψοιμεν ὁμοίια σήματα ῥέζειν,
Ἡμῖν οὐκέτι λαὸς ἐφέψεται, ἀλλ' ἑνὶ μούνῳ
Ἀνδρὶ πιστεύοντες ὁμαρτήσουσι πολῖται.
Πάντες ὁμαρτήσουσι. καὶ ἄνδρες αὐσονιῆες
Ἡμείων ὅλον ἔθνος ἀφαρπάξουσι μολόντες,
Ἔθνος ὁμοῦ καὶ χῶρον. ἀνὴρ δέ τις ἦεν ἐν αὐτοῖς
Καϊάφας, ἀθέμιστος, ἐπίκλοπος. ὅς ῥά τε κείνου
Ἀρχιερεὺς λυκάβαντος ἔην ὀχετηγὸς ἑορτῆς.
Οὗτος ἰουδαίοισι δολόπλοκον ἴαχε φωνὴν,
Οὐδὲν ἀπειρήτῳ πεπνυμένον ἴστε μενοινῇ,
Οὐδὲ νόῳ φράζεσθε τί φέρτερον, ὅττι πολίτην
Καλὸν ὑπὲρ λαοῖο θανεῖν ἕνα, μὴ χάριν αὐτοῦ
Ἡμείων ὅλον ἔθνος ὀλισθήσειεν ὀλέθρῳ.
Ἀνδρὸς ἑνὸς θνήσκοντος, ὅλη πόλις εὔδιος ἔσται.
Αὐτόματος δ' οὐ τοῦτο θεοπρόπος ἔννεπεν ἀνήρ.
Ἀλλὰ θυηπολίῃ μεμελημένος, οἷά τε κείνου
Ἀρητὴρ λυκάβαντος ἀήθεϊ θέσπισε φωνῇ.
Ὅττι θανεῖν ἤμελλεν ἑκὼν ζωαρκέϊ πότμῳ
Χριστὸς ἰουδαίων ὑπὲρ ἔθνεος. οὐ περὶ μούνου
Ἔθνεος, ἀλλ' ἵνα τέκνα θεοῦ κεκεδασμένα κόσμῳ,
Εἰς ἓν ἀολλίσσειεν. ἀπ' ἀρχεκάκοιο δὲ κείνης
Ὥρης, μῆτιν ὕφαινον ἀναιδέες ἀρχιερῆες,
Καὶ χορὸς ἀγκυλόμητις ἀπιστοτάτων φαρισαίων,
Ἰησοῦν ἵνα πάντες ἐνὶ κτείνωσιν ὀλέθρῳ.
Οὐκέτι δ' ἀμφαδίην λαοσσόος εἶχε πορείην
Χριστὸς ἐν ἑβραίοισιν. ἀδουπήτῳ δὲ πεδίλῳ
Ἀγνὸν ἰουδαίης παραμείβετο κόλπον ἀρούρης.
Χώρης ἐγγὺς ἵκανεν ὀρεάδος ἐγγὺς ἐρήμου,
Εἰς πόλιν ὁππόθι μίμνε σὺν ἀντιθέοισι μαθηταῖς,
Ἐφρὲμ τὴν καλέουσι. καὶ ἐγγύθεν ἦεν ἑορτὴ,
Πάσχα πολυκλήϊστον. ἀπ' εὐρυάλοιο δὲ γαίης,
Πολλοὶ ἰουδαίων ὁμοτέρμονες ἄνδρες ἐρήμου

Μυστιπόλων ἀνέβαινον ἐς ἔδρανον Ἱεροσολύμων,
Ὄφρα προφοιβάσωσι δέμας ζαθέοισι καθαρμοῖς,
Πρὶν περ ἀσιγήτοιο φανήμεναι ἦμαρ ἑορτῆς.
Καὶ πολέες δίζοντο θυώδεος ἔνδοθι νηοῦ
Ἰησοῦν ἀπεόντα, θεηγόρον. ἑσταότες δὲ,
Ἀλλήλοις ὀάριζον. ἐπεφθέγγοντο δὲ λαοί,
Ὑμῖν φραζομένοισι τί φαίνεται, ὅτι παρήσει
Οὐ δύναται βροτὸς οὗτος ἐς ἀρτιχόρευτον ἑορτήν;
Καὶ ναέταις ἐπέτελλον ἀπειθέες ἀρχιερῆες,
Καὶ χορὸς ἀγκυλόμητις ὑπερφιάλων Φαρισαίων,
Ὄφρα μιν ὅς τις ἴδοιτο κατὰ πτόλιν, ἢ καὶ ἀκούσοι,
Πληθύϊ κηρύξειε δολορραφέων Φαρισαίων,
Ὄφρα μιν ἐχθρὸς ὅμιλος ἀποκτείνειε πιέσας.
Χώρης δ' εὐρυάλωος ὁρήματα πέζαν ἐάσας
Ἰησοῦς, ἀκίχητος ἐθήμονα δύσατο κώμην.
Δύσατο Βηθανίην, ὅθι Λάζαρον ἐγγύθι τύμβου
Ἐκ νεκύων ἤγειρε χέων ψυχοσσόον ἠχώ.
Δύσατο Βηθανίην, ὅτε γείτονος ἔγχεν ἑορτῆς
Ἒξ πάρος ἤματα μοῦνα λελειμμένα ὧραι.
Καί οἱ δόρπον ἔθεντο. φιλοστόργῳ δὲ μενοινῇ,
Μάρθα διακτορίην πολυχανδέος εἶχε τραπέζης.
Εἷς δ' ἦν δαιτυμόνων ἔτι Λάζαρος ἴσος ὀνείρῳ,
Γαστιφανής. Μαρίη δὲ μύρου θυόεντος ἑλοῦσα
Πιστικοῦ λίτρα μέτρα φατιζομένης ἀπὸ νάρδου,
Μάρμαρον ἤραξε βεβυσμένον, ἄγγος ἐέρσης.
Ἠΰκομος Μαρίη. καὶ δαινυμένου βασιλῆος,
Θεσπεσίους ἤλειψε μύρῳ πόδας. ἐκ παλάμης δὲ
Ἰκμάδα πιαλέην ἀπεμάξατο μαχλάδι χαίτῃ.
Νηχομένη δ' ἐμέθυσεν ὅλον δόμον εὔθεος ὀδμή.
Καὶ φθονεροῖς στομάτεσσι δολοπλόκος εἶπεν Ἰούδας,
Τίπτε τριηκοσίων οὐ πέρναται, ἤ τινι μέζῳ
Πλείονι δηναρίων τόδε που μῦρον, ὄφρα δοθείη
Πτωχοῖς ἀλωομένοισι, καὶ οὐ στροφάλιγγι κονίης;
Τοῦτο δ' ἐκεῖνος ἔλεξε δολοπλόκος, οὐχ ὅτι φωτῶν
Ἀκτεάνων ἀλέγιζεν ἀμείλιχος, ἀλλ' ὅτι μοῦνον
Κλέπτης ἦν, κτεάνων νικώμενος. εἶχε δὲ κίστην,

Τῇ ἔνι, χαλκὸς ἔκειτο. καὶ ὁππόσα βούλετο χηλῷ
Αὐτὸς ἀνηέρταζε φύλαξ κακός. ἀλλά ἑ μύθῳ
Ἰησοῦς ἀνέκοψεν, ἐῷ δ' ἀγόρευε φωνῇ,
Θηλυτέρης λίπε δῶρον ἀμεμφέος, ὄφρα φυλάξῃ
Σώματος ἡμετέρου κειμήλιον εἰσόκεν ἔλθῃ
Φοίνιος ἡμετέρων κτερέων ἐπιτύμβιος ὥρη.
Πτωχοὶ γὰρ παρέασιν ἀπείρονες αἰὲν ἑτοῖμοι
Ὑμῖν διζομένοισιν. ἐπειγόμενοι δέ με λεύσσειν,
Οὐκ αἰεὶ παρεόντα κιχήσετε. πιστότερος δὲ
Λαὸς Ἰουδαίων ἀγχίπτολις ἔκλυε φήμης
Οὔασι τερπομένοις, ὅτι νόστιμος ἤλυθεν Ἰησοῦς
Ἔνθεον ἴχνος ἔχων ἐπιδήμιον ἠθάδι κώμῃ,
Μάρθης ὁππόθι δῶμα. καὶ ἔτρεχεν ἑσμὸς ὁδίτης
Ἀσπερχὲς, ἄλλοθεν ἄλλος ὁμόστολος. οὐχ ἵνα μοῦνον
Ἰησοῦν ἐσίδοιτο βιοσσόον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
Λάζαρον, ὃν παλίνορσον ἀναστήσας ἀπὸ νεκρῶν,
Ἔμπνοον ἐψύχωσε χέων φυσίζοον ἠχώ.
Καὶ φθονεροὶ μενέαινον ἀναιδέες ἀρχιερῆες,
Καὶ ζαμενὴς Φαρισαῖος ὅλος χορὸς, ὄφρα καὶ αὐτὸν
Λάζαρον ἀχλυόεντι πάλιν πέμψωσι βερέθρῳ
Νόστιμον ἐκ νεκύων, ἑτέρῳ κτείνοντες ὀλέθρῳ,
Πότμον ἔτι πνείοντα παλαίτερον, ὄφρά τις εἴπῃ,
Λάζαρος οἶτον ἄλυξε, καὶ οὐ φύγεν ἀρχιερῆας.
Τοῦτον ἑλεῖν μενέαινον ἀναίτιον, ὅττι δι' αὐτὸν
Λαὸς Ἰουδαίων μετανευόμενος ἔνδια κώμης,
Παιδὶ θεοῦ πίστευον, ἀλεξιμόρῳ βασιλῆϊ.
Ἀκροφανὴς δ' ὅτε νύκτα λιπόσκιον ἔσχισεν ἠώς,
Λαὸς ὃς ἀγχιπόροιο μετήϊε κῶμον ἑορτῆς
Φήμης εἰσαΐοντες, ὅτι ζαθέης ἀπὸ κώμης
Ἰησοῦς ἐς ἔδεθλον ἐλεύσεται Ἱεροσολύμων,
Ἤλυθον ἀντιόωντες. ἀπ' εὐδένδροιο δὲ κήπου
Ἀκροκόμους φοίνικας ἐγυμνώσαντο κορύμβων.
Καὶ χλοεροὺς ὅρπηκας ἐς ἠέρα λαὸς ἐλίσσων,
Εὐφήμοις στομάτεσσιν ἀνέκλαγε σύνθροον ἠχώ.
Καὶ πολὺν ἔνθα καὶ ἔνθα κορυμβοφόροιο κελεύθου
Δίζυγα πομπὸν ἔχων καὶ ὀπίστερον ἑσμὸν ὁδίτην

Ἰησοῦς, περιφόρητο μέσσον μεζούμενος ἀνδρῶν,
Ἰθύνων ἀχάλινον ὄνον ταλαεργὸν ὁδίτην,
Ἑζόμενος νώτοισιν ἀπειρήτοιο φορῆος,
Ἠσαΐας τόπερ εἶπεν ὅπως πληρούμενον εἴη,
Μητέρος ὑψιλόφου θύγατερ μὴ δείδιθι σιών.
Ἤδη ποικιλόδωρος ἄναξ τεὸς εἰς σὲ περήσει
Πῶλον ἔχων ταχύγουνον ὀπηδεύοντα τεκούσῃ.
Καὶ τὰ μὲν, οὔτι πρόσθεν ἐπεφράσαντο μαθηταί.
Ἀλλ' ὅτε παμμεδέουσαν ἑὴν ἀνεδύσατο μορφὴν
Χριστὸς ἄναξ, τότε πάντες ἀνεμνήσαντο μαθηταί,
Ὅττι σοφῇ τάδε πάντα πέλει κεχαραγμένα βύβλῳ.
Καί οἱ ταῦτα τέλεσσαν. ἔην δ' ἄρα μάρτυς ἰωὴ
Λαῶν συμμιγέων, ὅτι λάζαρον ἔκποθι τύμβου
Ἰησοῦς ἐκάλεσσε. τεταρταῖον δὲ θανόντα,
Ἐκ νεκύων ἤγειρε χέων ψυχοσσόον ἠχώ.
Οὕνεκεν ἀντιόων πολὺς ἔρρεεν ἑσμὸς ὁδίτης
Χριστὸν ἀνευάζων νεκυοσσόον, υἱέα Δαυίδ.
Ἀλλήλοις δ' ὀάριζον ὁμοφραδέες φαρισαῖοι,
Ἡμῖν τοῖον ὄνειαρ ἀέξεται, ἀμφιλαφὴς γὰρ
Κόσμος ὅλος πολύμορφος ἐνδὸς καὶ τόποθεν ὁδεύει.
Καὶ δόλος ἡμείων θανατηφόρος οὐδὲν ὀνήσει.
Καί τινες ἑλλήνων ἔσαν ἀνέρες, οἵ ῥά τε πολλοὶ
Θεσπεσίης ἀνέβαινον ὅπη πολυτηρέος ἑορτῆς.
Ἰησοῦν δ' αἴοντες ἀειδομένης ἀπὸ φήμης,
Ἀγχιμόλῳ προσιόντες ἐπεφθέγξαντο φιλίππῳ,
Χριστὸν ἰδεῖν ἐθέλοντες ἱκάνομεν. ἐσσύμενος δὲ
Ἀνδρέα εἶπε φίλιππος ὁμόπτολις. ἡδυεπὴς δὲ
Ἀνδρείας ὁμόφοιτος ἐπειγομένοιο φιλίππου,
Χριστῷ μῦθον ἔλεξεν. ἄναξ δ' ἠμείβετο μύθῳ,
Ὥρη νῦν μόγις ἦλθεν ὅτε σχεδὸν ἵσταται ἀκμή,
Ἀνθρώπου σοφὸς υἱὸς ὅπως ὑψούμενος εἴη.
Κόκκος ἐπὴν σίτοιο πεσὼν ἐνὶ λιπάδι γαίῃ
Μή τε θάνῃ, τότε μοῦνος ἐτώσιος αὐτόθι μίμνει,
Ἄσπορος, ἀχρήϊστος, ἀνήροτος, ἄμμορος ἄρπης.
Ἢν δὲ θάνῃ, ζείδωρον ἀφειδέα καρπὸν ἀέξει.
Ψυχὴν δ' ὃς φιλέει μινυώριον, οὗτος ὀλέσσει,

Τερψινόου μεθέπων ἀπατήλιον ἐλπίδα κόσμου.
Ψυχὴν δ' ὃς στυγέει πανακήρατον, ἔμπεδον αὐτὴν
Εἰς βιοτὴν αἰῶνος ἀλωφήτοιο φυλάσσει.
Ὅστις ἐμοὶ πείθοιτο διάκτορον ἔργον ὑφαίνων,
Τοῦτον ἐμὸς γενέτης ὑψίθρονος οἶδε γεραίρειν.
Ὅστις ὑποδρήσσειεν ἐμοῖσι θεσμοῖσι πιθήσας,
Οὗτος ὁμαρτήσειεν ἐμοί, καὶ ὁμόστολος ἔσται,
Ὄφρα μένοι μετ' ἐμεῖο διάκτορος, ὁππόθι μίμνω.
Νῦν δ' ἐμὸν ἦτορ ἔχω δεδονημένον. ἀλλὰ τί λέξω;
Ψυχὴ ἐμὴ κλονέει με. πάτερ, φρενοδινέος ὥρης
Ἐκ ταύτης με σάωσον ἀκηδεμπέος. ἀλλ' ἐπὶ τούτῳ,
Εἵνεκεν ἣν ἀβίαστος ἑκούσιος ἤλυθον ὥρην.
Υἱέα σὸν κύδηνε. καὶ οὐρανόθεν πέλε φωνή,
Καί σε πάρος κύδηνα, καὶ ἔμπαλιν αὖτι γεραίρω.
Καὶ πολὺς ἔνθα καὶ ἔνθα παρεστάμενος καὶ ἀκούων
Αἰθερίην βομβεῦσιν ἐν οὔασι λαίλαπα φωνῆς
Λαὸς, ἐπεσμαράγησεν, ὅτι ζαθέων ἀπὸ κόλπων
Βρονταίη βαρύδουπος ἐπέκτυπεν αἴθερος ἠχώ.
Ἄλλοι δ' ἀντιάχησαν, ὅτι σχεδὸν ἄγγελος αὐτῷ
Οὐρανίης ὀάριζε σοφῷ μυκήματι φωνῆς.
Ἰησοῦς δ' ἀγόρευεν ὅλῳ πολυθαμβέϊ λαῷ,
Οὐδ' ἐμὲ κτύπος οὗτος ἀράσσεται, οὐρανόθεν δὲ
Ἀντίτυπος βροντῆσι δι' ὑμέας ἵκετο φωνή.
Νῦν ζαθέου κόσμοιο πέλει κρίσις. αὖτι καὶ αὐτὸς
Ἀρχὸς ἀλιζονόοιο διώκεται ἔκτοθι κόσμου.
Λαοὶ δ' ἀντιάχησαν ὁμογλώσσῳ τινὶ μύθῳ,
Ἐκλύομεν γραφικοῖσι χαράγμασι πολλάκις ἡμεῖς,
Χριστὸς ὅλων μεδέων αἰώνιος οὕνεκα μίμνει.
Καὶ πόθεν ἄμμιν ἔειπες ἀσημάντῳ σέο μύθῳ,
Ἐκ χθονίων λαγόνων ὑψούμενος ἐς πόλον ἐλθὼν,
Ὑμέας εἰς ἐμὲ πάντας ἀπὸ χθονὸς αὐτὸς ἐρύσσω,
Ἀνθρώπου κλυτὸς υἱὸς ἐπὴν ὑψούμενος εἴη;
Εἰπὲ δὲ τίς πέλεν οὗτος, ὃν ἀγνώστῳ τινὶ θεσμῷ
Ἀνθρώπου σοφὸν υἷα τεῇ μύθησας φωνῇ.
Ἰησοῦς δ' ἅμα πᾶσιν ἀνίαχε, βαιὸν ἐν ὑμῖν
Ἔσσεται εἰσέτι μοῦνον ἐπὶ χρόνον αἰθέριον φῶς.

Ἀπλανέες δ' ἐνὶ φωτὶ δι' ἰθυπόροιο κελεύθου
Στείχετε θαρσήεντες, ἕως φάος εἰσέτι λάμπει,
Πρὶν ζοφερῇ στροφάλιγγι κιχήμεναι ὑμέας ὄρφνην.
Ὃς δὲ διαστείχει σφαλερῷ ποδὶ νυκτὸς ὁδίτης,
Πλάζεται ἀγνώσσων σκολιὴν ὁδὸν ὅπποθι βαίνει.
Ἄχρι φάος δέρκεσθε, σοφῷ πιστεύετε μύθῳ,
Εἰς φάος ὄφρα γένοισθε φερώνυμοι υἱέες αἴγλης.
Τόσσα δέ οἱ τελέσαντι πολύτροπα φάρμακα νούσων
Αὐτῶν δερκομένων αὐτώπιον ἐκτὸς ἀκουῆς,
Οὔτις ἀνὴρ πίστευεν, ὅπως πληρούμενον εἴη
Ἠσαΐας ὃ πάρος εἶπε χέων πρωτόθροον ὀμφήν,
Κοίρανε, τίς μετὰ τοῖσι τεῇ πίστευεν ἀκουῇ,
Ἢ τίνι παγγενέταο θεοῦ γυμνοῦτο βραχίων;
Οὗ χάριν οὐκ ἐδύναντο θεουδέα πίστιν ἀέξειν,
Ὅττι καὶ Ἠσαΐας πάλιν ἔννεπε θέσπιδι φωνῇ,
Ὀφθαλμοὺς ἀλαώσειν ἐμῶν ἐπιμάρτυρας ἔργων,
Καὶ νόον ἰθυκέλευθον ἐθήκατο τυφλὸν ἀλήτην,
Μὴ κραδίῃ νοέωσι, καὶ ἀθρήσωσιν ὀπωπαῖς,
Καί μοι ὑποστρέψωσι, νοοβλαβέας δὲ σαώσω
Ἄνδρας ἀλιτραίνοντας ἐμῷ παιήονι μύθῳ,
Ἰητὴρ ἀσίδηρος ἐχέφρονα φάρμακα πάσσων.
Ἠσαΐας τάδε πάντα κατέγραφε θέσπιδι φωνῇ,
Ὅττι θεοῦ χριστοῖο προώριον ἔδρακε τιμὴν
Ὀφθαλμῷ κραδίης πανδερκέϊ, καὶ χάριν αὐτοῦ
Ἐσσομένην προκέλευθον ἐθέσπισεν ἔνθεον ὀμφήν.
Ἔμπης ἀπλανέες τινὲς ἀνέρες ἴδμονι σιγῇ
Ἀρχοὶ ἰουδαίων, ὑψαύχενος ὄμματα βουλῆς,
Παιδὶ θεοῦ πείθοντο θεηγενέων χάριν ἔργων.
Ἀλλὰ φόβον καὶ ζῆλον ἀλυσκάζων φαρισαίων
Ἀμφαδὸν οὔτις ἔφηνεν ἑὸν νόον. αἰδομένου δὲ
Ἔνδομυχος ἔτι πίστις ὑπὸ φρένα φωτὸς ἑκάστου,
Ἀπροΐδης, ἀβόητος ἐκεύθετο φωλάδι σιγῇ.
Πᾶς γὰρ ἀνὴρ προβέβουλε χαμαιγενέων χάριν ἔργων,
Ἢ μεγάλου μούνοιο θεοῦ πολυφεγγέα τιμήν.
Ἰησοῦς δ' ἰάχησε θυώδεος ἔνδοθι νηοῦ,
Ὅστις ἐμῶν δέξοιτο θεοφραδέων στίχα μύθων,

Εἰς ἐμὲ

Εἰς ἐμὲ πιστεύων, οὐ πείθεται, ἀλλὰ τοκῆϊ,
Ὅστις ἐμὲ προέηκε. καὶ ἀνδρομέῃσιν ὀπωπαῖς
Πᾶς ἐμὲ παπταίνων, καὶ ἐμὸν γενετῆρα δοκεύει.
Οὐρανόθεν φάος ἦλθον ἐγὼ λιποφεγγέϊ κόσμῳ.
Οὐρανόθεν φάος ἦλθον, ἵνα βροτὸς ὅς με γεραίρῃ,
Πίστιν ἔχων ἀτίνακτον, ἐν ἀχλύϊ μήποτε μίμνῃ.
Ὅστις ἐμῶν δέξοιτο θεόσσυτα χεύματα μύθων,
Καὶ μὴ ἀσυλήτοιο νόου σφρηγῖδα φυλάξῃ,
Οὐ κρίνω ποτὲ τοῦτον ἐγὼ βροτόν. οὐ γὰρ ἱκάνω
Κόσμον ἵνα κρίνοιμι πολύπλανον, ἀλλὰ σαώσαι.
Ὅς με παραγράψαιτο, καὶ ἡμετέρης θρασὺς ἀνὴρ
Ἔμπνοα μὴ δέξαιτο βιοσσόα χεύματα φωνῆς,
Οὗτος ἔχει κρίνοντα δικασπόλον. ἡμέτερος γὰρ
Ὃν λαλέω λόγος οὗτος ἀπειθέα τοῦτον ἐλέγξει
Κείνων, ὀψιτέλεστος ὅτε δρόμος ἔσχατος ἠοῦς.
Ἐγρομένοις ὅτε πᾶσι πέλει κρίσις. ἐξ ἰδίων γὰρ
Οὐ μάθον αὐτοκέλευστος ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψαι,
Ἀλλὰ θεοῦ ζείδωρον ἔχω παρὰ πατρὸς ἐφετμὴν,
Ἀνδράσιν ἀγρομένοισι τί φθέγξομαι, ἢ τί βοήσω.
Οἶδα δὲ παμμεδέοντος ἐφημοσύνην γενετῆρος,
Ζωὴν ἀθανάτην, τὴν, ἔλλαχε σύνδρομος αἰὼν
Ἀενάῳ στροφάλιγγι, καὶ ὑμέας ὅσσα διδάσκω.
Ὥσπερ ἐμοὶ κατέλεξε πατὴρ ἐμὸς, ὧς ἀγορεύω.
Καὶ ναέταις πρὶν πάσχα μολεῖν, πρὶν βωμὸν ἀνάψαι,
Ἰησοῦς νοέων ὅτι καίριος ἤλυθεν ὥρη,
Ὄφρά κεν ἐκ κόσμοιο μετάτροπος αἰθέρα δύνων,
Νόστιμος ὑψιμέδοντι συναστράψειε τοκῆϊ,
Πάντας ἀεὶ παρεόντας ἑοὺς ἑτάρους ἀγαπήσας,
Ἐξ ἀρχῆς ἀγάπαζε καὶ εἰς τέλος. ἐσπερίου δὲ
Δείπνου γινομένοιο φιλοστόργοιο τραπέζης,
Δούλιον ἔργον ἔτευξεν ἑοῖς ἑτάροισιν ὑφαίνων.
Δαίμονος αἰνοπάλοιο φιλοκτεάνῳ τινὶ κέντρῳ
Ἀνδρομέην ἐπὶ λύσσαν ἀνοιστρήσαντος Ἰούδα,
Τολμήεις ἵνα κεῖνος ἰουδαίοισι προδοίη
Χριστὸν ἑὸν θρεπτῆρα δεδεγμένος ὦνον ὀλέθρου.
Αὐτὸς ἑῇ κραδίῃ δεδαημένος, ὅττι περ αὐτοῦ

ὑψιμέδων ἅμα πάντα θεὸς παρὰ χειρὶ νομεύει.
ὅττι καὶ οὐρανόθεν καὶ ἐς αἰθέρα δίζυγι θεσμῷ
καὶ θεόθεν πάρος ἦλθε, καὶ εἰς θεὸν αὖθις ἱκάνει.
καὶ τότε δαιτυμόνεσσι διάκτορον ἔργον ὑφαίνων
Ἰησοῦς ταχυεργὸς ἀΐσσων δεῖπνον ἐάσας,
καὶ χροὸς αἰγλήεντας ἑοὺς ἀπέθηκε χιτῶνας.
καὶ λινέην λαγόνεσσι νόθην ἐζώσατο μίτρην.
σφίγξας σκληρὸν ὕφασμα, τό περ φάτο θυμβριὰς αὐδὴ
λίντιον. ἱμαλέοιο ποδὸς ἀλκτήριον ἀνδρῶν,
καὶ γλαφυρῷ νιπτῆρι βαλὼν ὑποκόλπιον ὕδωρ
χειρὸς ἑῶν ἑτάρων φιλίους πόδας ἤρξατο νίπτειν,
λοίσθιον ἐκ πρώτου μετανευόμενος ἄλλον ἀπ᾽ ἄλλου
ἀρχόμενος σίμωνος, ἕως ἰδίοιο φονῆος.
πρεσβυτέρῳ δὲ σίμωνι παρίστατο, καὶ πόδας αὐτοῦ
ἀμφοτέρους κρατέεσκε. ταχὺς δ᾽ ἀντέσπασε σίμων.
Ἰησοῦν δ᾽ ἀνέκοψε, φίλον σέβας ὄμμασι φαίνων.
καί μιν ἐρητύων βεβαρῇ μελίξατο φωνῇ,
ὑμετέρου θεράποντος ἄναξ πάντεσσι κελεύων
νίπτεις σαῖς παλάμαισιν ἐμοὺς πόδας; ἡδυεπὴς δὲ
ἑζομένῳ σίμωνι θεηγόρος εἶπεν Ἰησοῦς,
ἄρτι μὲν ὡς τελέω δρηστήριον ἔργον ὑφαίνων,
οὐ δύνασαι νοέειν, μετέπειτα δὲ τοῦτο νοήσεις.
καί οἱ Πέτρος ἔλεξε χέων ἠλεῖαν ἀπειλήν.
οὔποτε φαιδρύνειας ἐμοὺς πόδας, εἰς ὅσον ἕρπει
αἰὼν πουλυέλικτος. ἄναξ δ᾽ ἠμείβετο μύθῳ,
οὔποτε σοὶ μετ᾽ ἐμεῖο μόρος πεφυλαγμένος ἔσται,
εἰ μὴ ἐγὼ νίψω σε χέων μεταχείριον ὕδωρ.
καί οἱ μῦθον ἔλεξε νόῳ πειθήμονι σίμων,
ναὶ λίτομαι. μὴ μοῦνον ἐμοὺς πόδας, ἀμφοτέρας δὲ
νίψον ἄναξ καὶ χεῖρας ἐμάς, καὶ κυκλάδα κόρσην,
ναὶ πάλιν ἢν ἐθέλῃς καὶ ὅλον δέμας. εἶπεν Ἰησοῦς,
οὐ χατέει νεαροῖο λελουμένος ὕδατος ἀνήρ,
εἰ μὴ μοῦνον πόδεσσι καθάρσια νίπτρα πορείης
εἰνοδίης. καθαρὸν γὰρ ὅλον δέμας. ἀνδρομένῳ δὲ
ἄμμοροι ἀμπλακίης καθαροὶ νόον ἐστὲ καὶ αὐτοί.
ἀλλ᾽ οὔπως ἅμα πάντες, ἐπεὶ πάρος ᾔδεε θυμῷ

τίς μιν ἀνὴρ ἤμελλεν ἰουδαίοις παραδώσειν
ὤνιον ἀντιβίοισι. τίς ἔμπορος ἦεν ὀλέθρου,
οὐ χρέειν ἄγχι θέοισιν ἄναξ ἀγόρευε μαθηταῖς
ἄμμορον ἀμπλακίης καθαρὸν νόον ἴστε καὶ αὐτοί.
ἀλλ᾽ οὔπως ἅμα πάντες ὑποδρηστῆρι δὲ θεσμῷ
ὁππότε δαιτυμόνων δυοκαίδεκα κύκλον ἀμείβων,
νίψεν ἑῶν ἑτάρων ὁσίους πόδας ἁγνὸς Ἰησοῦς
κεκλιμένους, παλίνορσος ἑοὺς ἐνέδυνε χιτῶνας.
καὶ παλάμης ἀγκῶνα παλινδίνητον ἐρείσας,
ἀκρότατον περὶ κύκλον ὁμοστόργοιο τραπέζης,
εἶπεν ἑοῖς ἑτάροις, γινώσκετε τοῦτο καὶ αὐτοί
ὑμῖν οἷον ἔρεξα, διάκτορον ἔργον ὑφαίνων,
ὑμεῖς διχθαδίῳ με σοφῷ κικλήσκετε μύθῳ
κοίρανον, ὑμείων τε διδάσκαλον. ἀπλανέες δὲ
τοῦτο καλῶς φθέγγεσθε δαήμονες. εἰμὶ γὰρ ἄμφω
ὡς ἐμὲ μυθίζεσθε. φιλοστόργῳ δὲ μενοινῇ
εἰ πόδας ὑμείων καθαρῷ φαίδρυνα λοετρῷ
ἡγητὴρ καὶ ἄναξ περιδέξιος, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς
ἀντίτυπον θέμις ἐστὶν ἐμὸν μίμημα μαθόντας
ὑμέας, ἀλλήλων φιλίους πόδας ὕδατι νίπτειν.
δεῖγμα γὰρ ἔπλετο τοῦτο διδάσκαλον, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
ἔργον ὅπερ ποίησα σοφόν, τελέσητε καὶ αὐτοὶ
πάντες ἐν ἀλλήλοισιν ἀμοιβαίῳ τινὶ θεσμῷ.
ἰσοφυὲς μίμημα δαήμονος ἡγεμονῆος
οὔπελε λάτρις ἄνακτος ὑπέρτερος. οὐδέ τις ἀνὴρ
ἡγεμόνος πέμψαντος ἀπόστολός ἐστιν ἀρείων.
εἰ δὲ λόγῳ τάδε πάντα νοήσατε, καὶ νόος ἔργῳ
ἤρισε, καί περ ἔφυτε μακάρτεροι. οὐ περὶ πάντων
ἔννεπον ὑμείων ἑτέρου καθαροῖο λοετροῦ
δευομένων, ὁ δὲ μῦθος ἑνὸς χρέειν οἶδε καὶ αὐτὸς
οἵους ἀπιστοτάτους καὶ ἀμεμφέας ἄνδρας ἐδέγμην.
ἀλλ᾽ ἵνα φορμίζουσα τό περ φάτο θέσπις ἀοιδή,
χρυσομανὴς ἄστοργος ἀνὴρ ἐμὸν ἄρτον ἐρέπτων,
πτέρνην κερδαλέην ἐμέθεν καθύπερθεν ἀείρας,
ἡμετέρης σιώδερπος ἐπεσκίρτησε τραπέζης,
γλώσσῃ προφθαμένῃ, τό περ ἔσσεται ἄρτι βοήσω,

Ὄφρα μιν ἦν τελέσειεν ἕλιξ χρόνος ἐγγύθεν ὄρπων,
μῦθον ἀναμνήσησθε παλαίφατον, ὅττι περ ὑμῖν
ἐσσόμενον θέσπιζεν ἐμὴ προτόθροος ὀμφή.
Μάρτυρος ἐμπεδόμυθος ἀμὴν ἀμὴν λόγος ἔστω,
Ὅστις ἐμὸν δέξοιτο διάκτορον ὅντινα πέμψω,
Ἵλαον ὄμμα φέρων, ἐμὲ δέχνυται· ὃν δὲ καὶ αὐτὸν
Πεμπόμενον θεόθεν με λαβὼν προσπτύξεται ἀνήρ,
Δέχνυται αὐτογένεθλον ἐμὸν πέμψαντα τοκῆα.
Εἶπεν ἄναξ ἑτάροισι. καὶ ὀμφήεν στόμα λύσας
Πνεύματος οὐρανίου δεδονημένος ἔμφρονι παλμῷ
Χριστὸς, ἀπηνήτοιο νόον κυμαίνετο πυρσῷ.
Μαρτυρίην δ᾽ ἰδίην προφέρων, ἠρεύγετο φωνήν,
Εἷς βροτὸς ὑμείων με φίλων ἑτάρων παραδώσει.
Εἷς φίλος ἀλλοπρόσαλλος ὁμωρόφιός με δαμάσσει.
Ἰησοῦς μὲν ἔειπεν, ὁμόζυγες δὲ μαθηταὶ
Ἀλλήλους σκοπίαζον ἀμοιβαδὶς πάντες ὀπωπῇ,
Ξυνῇ ἀμηχανέοντες. ἐμαστίζοντο δὲ σιγῇ
Ἀμφὶ τίνος κατέλεξεν. ἀνὴρ δέ τις ὃς παρὰ κόλπον
Ἀγχιφανὴς ἀνέκλιτο φιλοστόργου βασιλῆος,
Τούτῳ Πέτρος ἔνευσε, λάλῳ δ᾽ ἐρέεινε σιωπῇ,
Τίς πέλεν οὗ χάριν εἶπεν. ὁ δὲ, θρασὺς ὀξέϊ παλμῷ
Στήθεσιν ἀχράντοισι πεσὼν πεφιλημένος ἀνὴρ
Δαινυμένου βασιλῆος, ἐπεψιθύριζεν ἀνάγκῃ
Τίς πέλεθ᾽. καὶ Χριστὸς ἐφώνεεν, ᾧ χερὶ βάψας
Οἰνωπῇ ῥαθάμιγγι δεδευμένον ἄρτον ὀπάσσω,
Αὐτὸς ἐμὲ προδίδωσι. καὶ εἰς δέπας ἔμπλεον οἴνου
Βάψας ὕστατον ἄρτον, ἀναιδέϊ δῶκεν Ἰούδᾳ.
Ἄρτον ἑοῦ κήρυκα φιλοκτεάνοιο φονῆος.
Καὶ μετὰ θέσκελον ἄρτον ὑποσπείρων πόθον ὄλβου
Πομπὸς ἀλιτροσύνης ὅλον ἀνέρα δύσατο δαίμων.
Καί οἱ Χριστὸς ἔλεξε δαήμονι νεύματα πέμπων,
Ἔρξον ὅπερ τελέεις ταχινώτερον. οὐδέ τις ἔγνω
Δαιτυμόνων ἀΐδηλον ἐν οὔασι μῦθον ἀκούων,
Ὅττι τινὲς δοκέεσκον ἀσημάντῳ τινὶ μύθῳ
Δουρατέην ὅτι χηλὸν ἀνηόρταξεν Ἰούδας,
Μή οἱ κοίρανος εἶπεν ἑῷ σημάντορι μύθῳ

Ὄφρα κεν ἀντύνειεν ὅσον χρέος εἶχεν ἑορτῇ,
Ἤ ἵνα τι πτωχοῖσι βιοπλανέεσσιν ὀπάσσῃ.
Καὶ μεθύων μετὰ δόρπον ἀνὴρ φιλοκερδέϊ λύσσῃ,
Ἔνθεν ἄρτον ἔχων, ἀνεχάζετο νυκτὸς ὁδίτης.
Ἀλλ᾽ ὅτε νόσφι βέβηκε δυωδεκάριθμος Ἰούδας,
Ἕνδεκα δαιτυμόνεσσι θεηγόρος εἶπεν Ἰησοῦς,
Νῦν πάϊς ἀνθρώπου φαεσιμβρότου ἔλλαχε τιμήν.
Καὶ θεὸς αὐτογένεθλος ἐδέξατο κῦδος ἐν αὐτῷ.
Εἰ δὲ θεὸς γενέτης ὑψούμενός ἐστι δι᾽ αὐτοῦ,
Καὶ θεὸς ὑψώσειε πατὴρ υἷα γεραίρων.
Τέκνα, μεθ᾽ ὑμείων ὀλίγον χρόνον εἰσέτι μίμνω.
Καὶ λόγον Ἑβραίοισιν ὃν ἔννεπον, ἄρτι καὶ ὑμῖν
Φθέγγομαι ἡμετέρῃ παλινάγρετον ἠθάδι φωνῇ,
Ὑμέας οὐ θέμις ἐστὶ συνήλυδας ὁππόθι βαίνω
Ἡμετέρης ἀκίχητον ἔχειν δρόμον ἀτραπιτοῖο.
Ὁπλοτέρην δ᾽ ἅπασιν ἐφημοσύνην ἐπιτέλλω,
Ὑμέας ὡς ἀγάπαζον ἴσῳ καὶ ἀμεμφέϊ θεσμῷ,
Ἀλλήλων φιλίην ὁσίῳ σφρηγίσσατε θεσμῷ
Ἀρθμὸν ὁμοφροσύνης ἀλύτῳ δήσαντες ὀχῆϊ
Ὑμέας εἰν ἑνὶ πάντες, ἵνα γνώωσιν ἰδόντες
Ἀλλήλους φιλέοντας, ὅτι ζαθέῳ τινὶ θυμῷ
Παμφαέος Χριστοῖο θεουδέες ἐστὲ μαθηταί.
Χριστοῦ δ᾽ ὡς κλύε μῦθον, ἑκὼν μέλλοντα ὁδεύειν,
Μειλιχίοις ὀάροισι φιλήκοος ἔννεπε Σίμων,
Κοίρανε, πῆ σπεύδεις, τίνα μοι τίνα χῶρον ἱκάνεις;
Ἰησοῦς δ᾽ ἀπαμείβετο, καὶ εἰρομένῳ φάτο Πέτρῳ,
Οὐ δύνασαι προθέοντος ὅπῃ ποδὸς ἴχνος ἐπείγω
Ξυνὸς ὀπισθοκέλευθος ἐμὴν ὁδὸν ἄρτι περῆσαι,
Ἀλλὰ παλινδίνητος ὅτε χρόνος ὥριος ἔλθῃ,
Αὐτὸς ὁμαρτήσειας ἐσύστερον; εἶπε δὲ Σίμων,
Οὐ δύναμαι ταχύγουνος ὀπισθοπόρῳ ποδὶ βαίνειν
Ὑμετέρης ἀβάτοιο τανῦν κενεῶνα κελεύθου;
Καὶ ψυχὴν ἐθέλουσαν ὑπὲρ σέθεν ἐγγυαλίξω.
Ἰησοῦς δ᾽ ἀδόκητον ἔπος μυθήσατο Πέτρῳ,
Ψυχὴν ὑμετέρην ἐμέθεν χάριν αὐτίκα θήσεις,
Τῆσδε μόνης δὲ παλῆ τι μιῆς ἐνὶ νυκτὸς ἀνάγκῃ

Χριστὸν ἀπαρνήσαιο, πρὶν αὐχένα κυρτὸν ἀείρας
ὀξὺ μέλος κλάγξειεν ἐγερσιβόητος ἀλέκτωρ.
Μὴ νόος ὑμείων δεδονημένος ἄστατος εἴη,
ἀλλὰ θεῷ καὶ ἐμοὶ πιστεύσατε. θεσπεσίῳ δὲ
υἱέϊ καὶ γενετῆρι μίαν ξυνώσατε τιμήν.
πολλαὶ δ' ὑψιμέδοντος ἐμοῦ κατὰ δῶμα τοκῆος
εἰσὶ μοναὶ στοιχηδὸν ὁμόζυγες. εὐρυτενὴς δὲ
εἰ μὴ πουλυμέλαθρος ἐμὴ πέλε πάνδοκος αὐλή,
ὑμῖν καί κεν ἔειπον ὅτι προκέλευθος ὁδεύσω,
ὄφρα κεν ἐντύνω πολυχανδέος ἔνδιον αὐλῆς,
ἄξιον ὑμείων νεοτευχέα χῶρον ὑφαίνων.
καὶ μετὰ θέσκελον οὖδας ἑτοιμοτάτοιο μελάθρου,
νοστήσω παλίνορσος ἐς ἄμβροτον οὖδας ἀέλκων
ὑμέας, ὄφρα μένητε συνήλυδες ὁππόθι μίμνω
ἀθάνατοι ναετῆρες. ἐμὴν ὁδὸν ἴστε καὶ αὐτοί.
Ἔννεπεν. εἰσαΐων δὲ διώνυμος ἴαχε Θωμᾶς,
ὃν Δίδυμον γενετῆρες ἐφήμιζον, ἐξότε κούρου
ὀγδοάτης ἀνέτελλε φιλοτμήτου δρόμος ἠοῦς,
οὔπω ἄναξ ἐδάημεν ὅπη ποδὸς ἴχνος ἐπείγεις,
μέχρι πόθεν δυνάμεσθα μαθεῖν ἀκίχητα κελεύθου.
Ἰησοῦς δ' ἰάχησε φιλήκοον ἄνδρα διδάσκων,
Ζωή, ἀληθείη τε, καὶ ὄρθιός εἰμι πορείη.
ζωὴ ἐγὼ βιότοιο καὶ ἀτραπός. οὐ δύναται δὲ
εἰς θεὸν εἰς γενετῆρα μολεῖν πηλήϊος ἀνήρ,
εἰ μή τις δι' ἐμεῖο θεόσσυτον ἴχνος ἐπείγει,
στείχων ὀρθὰ κέλευθα δι' υἱέος εἰς γενετῆρα.
εἰ δὲ θεορρήτῳ με σοφῷ γινώσκετε μύθῳ,
ἐξ ἐμέθεν γνώσεσθε καὶ ὑψιμέδοντα τοκῆα.
ἄρτι δέ μιν φράσσασθε, καὶ ὑψιμέδοντα μαθόντες.
Ἰησοῦν δὲ Φίλιππος ἐῷ μελίξατο μύθῳ,
ὦ ἄνα, σὸν γενετῆρα τεοῖς ἀνάφαινε μαθηταῖς.
δείκνυε σὸν γενετῆρα, καὶ ἄρκιον ἄμμιν γενέσθω.
Ἰησοῦς δ' ἀγόρευεν ἀθηήτοιο τοκῆος
συμφυὲς ἔνθεον εἶδος ἔχων βροτοειδέϊ μορφῇ,
τηλίκον εἰμὶ Φίλιππε πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνων
σύννομος ὑμείων, καὶ ἐμὴν οὐκ εἶδες ὀπωπήν;

πᾶς βροτὸς ὅς με νόησε, καὶ ἄφθιτον εἶδε τοκῆα.
οὔπω πίστιν ἔχεις ὅτι σύζυγός εἰμι τοκῆος,
καὶ γενέτης μεθέπει με μιῇ συναρηρότα μορφῇ;
καὶ πόθεν αἰτίζεις με μειζομένῳ τινὶ θεσμῷ,
δεῖξον ἐμοὶ γενετῆρα, τὸν ἔδρακες εἰς ἐμὲ λεύσσων
ἐκ κραδίης, ὅτε μῦθον ἐρεύγομαι. εἰς ἐμὲ μίμνων,
ξυνὸς ἐμοὶ λαλέοντι πατὴρ ἐμὸς ἔργον ὑφαίνει.
οὔπω μάρτυρα μῦθον ἐπιστώσασθε μενοινῇ.
καὶ σὺ ἐμοὶ τελέθει γενέτης ἐμός, ὅττι καὶ αὐτὸς
σύμφυτός εἰμι τοκῆος. ἐγὼ λαλέων, ὃ δὲ ῥέζων.
εἰ μὴ ἐμοὶ πείθεσθε, σοφοῖς πιστεύσατε μούνοις
ἔργοις ἡμετέροισιν, ἵνα γνώσησθε καὶ αὐτοὶ
συζυγίην ἀμέριστον ἐνὶ ζευχθεῖσαν ὀχῆϊ,
υἱοῦ πατρὶ μένοντος, ἐν υἱέϊ πατρὸς ἐόντος.
πᾶς βροτὸς ἡμετέρην ἀστεμφέα πίστιν ἀέξων,
ἔργα τάπερ τελέω, μιμούμενος αὐτὸς ἀνύσσει.
καὶ τούτων πολὺ μᾶλλον ὑπέρτερα θαύματα ῥέξει,
ὅττι μολεῖν ἀκίχητος ἐπείγομαι εἰς γενετῆρος.
ὁππόσα δ' αἰτίζητε παρ' ὑψίστοιο τοκῆος
οὔνομα κικλήσκοντες ἐμόν, ξύμπαντα τελέσσω,
ὄφρα πατὴρ ἄχραντος ἐν υἱέϊ κύδιμος εἴη.
εἰ δέ με πιστοτάτης φιλίης ξυνώσατε θεσμῷ,
ἡμετέρην πραπίδεσσι φυλάξατε πᾶσαν ἐφετμήν.
καὶ θεὸν αἰτήσω γενέτην ἐμόν, ὄφρα κεν ὑμῖν
οὐρανόθεν πέμψειε παράκλητον μετανάστην,
χριστῷ σύγγονον ἄλλον, ὁμοίϊον, ἔμπεδον αἰεί,
ἀτρεκίης ὀχετηγόν. ὅ περ πολύμορφος ἀείρειν
οὐ δύναται ποτὲ κόσμος, ὅτι βροτὸς οὔποτε λεύσσει
τηλίκον ἀνδρομέοισιν ἐν ὄμμασιν ἀρχέγονον φῶς,
πνεῦμα θεοῦ γενετῆρος. ἐσαθρήσητε δὲ μοῦνοι
ὑμεῖς ἔνθεον εἶδος ἀθηήτοιο προσώπου.
ὅττι μεθ' ὑμείων μενέει, καὶ ὁμόστολον ἔσται
ὑμῖν, πάντας ἔχων νοερὸν δόμον. οὐ γὰρ ἐάσω
ὑμέας οὐρανίοις ἰσόζυγος ἐκτὸς ἀρωγῆς
ὀρφανικούς. ταχινὸς δὲ πρὸς ὑμέας αὖτις ἱκάνω.
βαιὸς ἔτι χρόνος ἐστὶν ἐμὴν ὅτε θέσπιδα μορφὴν

Οὐκέτι κόσμος ἄπιστος ἐσόψεται. ἀλλ' ἐμὲ μοῦνοι
Ἀθρήσετε, καὶ μετὰ πότμον ἀεὶ ζώων ὅτι μίμνω.
Καὶ δι' ἐμὲ ξύμπαντες ἀεὶ ζώοιτε καὶ ὑμεῖς.
Ὅστις ἔχων πραπίδεσσιν ἐμὰς τελέσειεν ἐφετμάς,
Οὗτος ἀνὴρ φιλέει με. καὶ εὐαγέως ἀγαπάζων,
Ἔσται ἐμῷ γενετῆρι θεῷ πεφιλημένος ἀνήρ.
Τοῦτον ὁμοστόργῳ καὶ ἐγὼ προσπτύξομαι ἀριθμῷ,
Καί οἱ θέσκελον εἶδος ἐμοῦ χροὸς αὐτίκα δείξω.
Ἰησοῦν δ' ἀπαμειπτὸ καὶ ἔννεπεν ἄλλος Ἰούδας
Υἱὸς Ἰακώβοιο, καὶ οὐ θρασὺς Ἰσκαριώτης,
Κοίρανε, πῶς τεὸν εἶδος ὁμοφρονέων ἀναφαίνεις
Μούνοις σοῖς ἑτάροισι, καὶ οὐ θηήσει κόσμῳ.
Ἰησοῦς δ' ἀγόρευεν ὁμόφρονα φῶτα διδάσκων,
Ὅστις ἀνὴρ ἐμὲ μᾶλλον ἀνυάζων ἀγαπάζει,
Μῦθον ἐμὸν πραπίδεσσιν ἀσυλήτοισι φυλάσσει,
Καὶ σοφὸν ἄνδρα τοῦτον ἐμὸς γενέτης ἀγαπήσει.
Ἀμφότεροι δ' εἰς ἕνα φῶτα πατὴρ καὶ ἔγωγε μολόντες,
Εὔδιον αὐτόθι θέμεθλον ἀναστήσομεν ἐν αὐτῷ,
Ἀνδρομέῳ μίμνοντες ἐν αὐδήεντι μελάθρῳ.
Ὃς δέ κε μὴ φιλέῃ με, μάτην ἐμὸν οὗτος ἐάσει
Ληθαίαις ἀκόμιστον ἔπος πεφορημένον αὔραις.
Καὶ λόγος οὐκ ἐμὸς οὗτος, ὃν ἔννεπον, ἀλλὰ τοκῆος
Οὐρανόθεν πέμψαντος ἐμὲ χραισμήτορα κόσμου.
Ὑμέων δ' ὁμόφοιτος ἐὼν χθονὸς εἰσέτι μίμνων
Εἶπον ἐγὼ τάδε πάντα, παράκλητος δ' ὅταν ἔλθῃ,
Ὑμέας ἰθυντῆρι λόγῳ ξύμπαντα διδάξει.
Αὐτὸς ἀναμνήσει πάλιν ὑμέας, ὅσσα παρ' ὑμῖν
Ἔννεπον. εἰρήνην δὲ βιοσσόον ὔμμιν ἐάσω.
Εἰρήνην ἀτίνακτον ἐμὴν ὁμόφοιτον ὀπάσσω.
Οὐχ ὡς ὔμμι διδῶσιν ἐθήμονα κόσμος ἀλήτης,
Οὕτω ξυνὸν ἔχειν καὶ ἐγὼ γέρας ἐγγυαλίξω.
Μὴ κλόνος ὑμετέρην κραδίην, μὴ τάρβος ὀρίνῃ.
Νῦν ἐμέθεν βοόωντος, ἐμῆς ἠκούσατε φωνῆς,
Ὅττι παλινδίνητος ἐμῷ καλέοντι τοκῆϊ
Εἰς πόλον ὑψιμέλαθρον ἐλεύσομαι ἔνδιον ἄστρων.
Εἰ δέ μοι ἀκλινέας φιλίης ἐκεράσσατε θεσμούς,

Καί κεν ἀγαλλομένοιο ποδὸς σκιρτήσατε ταρσῷ
Ξυνὸν χάρμα φέροντες, ὅτι χθονὸς οὖδας ἐάσσας,
Ἵξομαι ὀψικέλευθος ἐμῷ πέμψαντι τοκῆϊ.
Ὑμῖν δ' ἔννεπον ἄρτι προώριον ἔνθεον ὀμφήν,
Ὄφρα μιν ἣν τελέσειεν ἕλιξ χρόνος ἄστατος βροτῶν,
Μῦθον ἀναμνήσηθε παλαίφατον, ὅττι παρ' ὑμῖν
Ἐσσόμενον θέσπιζε προάγγελμα χείλεα λύσας.
Ὑμῖν δ' οὐκέτι πολλὰ διίξομαι. ἀπροϊδὴς γὰρ
Ἀγνώστου κόσμοιο φανήσεται ἀρχὸς ἀγήνωρ.
Ἔρχεται οὐδὲν ἔχων ἐν ἐμοὶ μόρος, ἀλλ' ἵνα μοῦνον
Μάρτυς ἐμὸς φράσσαιτο δαήμονι κόσμος ἀκουῇ,
Ὡς φιλέω γενετῆρα, καὶ ὡς πεφυλαγμένα ῥέξω,
Ὅσσα κυβερνητῆρι πατὴρ ἐπετέλλετο μύθῳ.
Στῆτε, καὶ ἴομεν ἔνθεν. ἐγὼ παλιναυξέϊ κόσμῳ
Ζωῆς ἄμπελός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμός ἐστιν ἀλωεύς.
Κλῆμα δὲ καλλιπέτηλον ὃ μὴ μάθε βότρυν ἀέξειν,
Τοῦτο διατμήσει. τὸ δὲ ποικίλον οἴνοπι καρπῷ,
Γειοπόνος βιότοιο πατὴρ ἐμὸς οἶδε καθαίρειν
Ἀρτιφύτοις πετάλοισιν, ἵνα μείζονα καρπὸν ἀέξῃ.
Νῦν καθαροὶ διὰ μῦθον ὃν ἔννεπον ἐστέ, καὶ αὐτοὶ
Μίμνετε συμπεφυῶτες ἐμῷ παλιναυξέϊ θάμνῳ.
Μίμνετε συμπεφυῶτες ἐμοὶ βλαστήματα κόσμου.
Ἡμερίδων ὡς κλῆμα δυνήσεται οὔποτε τίκτειν,
Εἰ μὴ ἐν ἀμπελόεντι φυτῷ δενδρούμενον εἴη,
Βοτρυόεν μίμνημα πολυπτόρθοιο κορύμβου.
Εἰ μὴ συμπεφυῶτες ἐμοὶ μίμνητε καὶ αὐτοί,
Ὑμέας οὐ σθένος ἐστὶ θεουδέα καρπὸν ἀέξειν.
Ἄμπελος αὐδήεσσα πέλω, καὶ ὁμόζυγες ὑμεῖς
Κλήματα φωνήεντα, σοφῷ βεβριθότα καρπῷ.
Πᾶς βροτὸς ἐμπεδόμητος ὁμόπλοκος εἰς ἐμὲ μίμνων,
Οὗτος ἀναλδαίνει θεοπειθέα μείζονι μέτρῳ
Καρπὸν ἀειθαλέθοντα, καὶ οὐ μινύθουσαν ὀπώρην.
Εἰ δέ τις ἡμετέροισιν ἐν ὄρχεσι μηκέτι μίμνων,
Ἀμπελόεν μίμημα χυτῇ χθονὶ βάλλεται ἔξω,
Ἡμερίδων ὡς κλῆμα. καὶ ἐκταδὸν ὑψόθι γαίης
Κείμενος, ἀζαλέῳ ξηραίνεται ἶσα κορύμβῳ.

Καί μιν ἀναλλέξαντες, ἔσω βάλλουσι καμίνου
Αἰθέριοι δρηστῆρες. ὁ δὲ, φλογέῳ πυρὸς ἀτμῷ
Καίεται ἀμπελόεντας ἐμοὺς ὅρπηκας ἐάσας.
Εἰ δ᾽ ἐν ἐμοὶ μίμνητε, καὶ ἡμετέρης ῥόος αὐδῆς
Ὑμέας ἀρδεύων ὑποκάρδιος ἔμπεδος εἴη,
Ὅσσα λαβεῖν ἐθέλητε, καὶ αἰτίζητε τυχῆσαι,
Ὑμῖν εἰν ἑνὶ πάντα τελέσσεται. ἀμφὶ δὲ τούτῳ,
Ἡμέτερος γενέτης ὑψίζυγον ἔλλαχε τιμὴν,
Ὑμεῖς ὄφρα φέρητε θεοῦ ζαχρηεῖ μύθῳ
Πίονος ἔμφρονα καρπόν. ἐμοὶ δ᾽ ἔσεσθε μαθηταὶ
Ἤθεσιν ἀζέπτοισιν ἀληθέες. ὑψινεφὴς δὲ
Ὥς με πατὴρ ἐφίλησεν ἀλωφήτῳ τινὶ θεσμῷ,
Ὑμέας ὡς ἀγάπαζον. ἐμῷ δ᾽ ἐπιμίμνετε φίλτρῳ,
Αἴ κεν ἀκοιμήτοισιν ἐμὸς νόος οὔατα δινῶν,
Ὑμετέραις πραπίδεσσιν ἀεὶ φρουρούμενος εἴη,
Δεσμὸν ἐμῆς φιλότητος ἀπὸ φρενὸς αἰὲν ἀέξων,
Ὥς κεν ἐγὼ γενετῆρος ἀμεμφέα θεσμὰ φυλάσσων,
Πατρῴης ἀγάπης ἀπονήμενος εἰσέτι μίμνω.
Ὑμῖν δ᾽ ἔμπεδα ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύω,
Ὑμείων ἵνα χάρμα πέλοι, καὶ πᾶσιν ἐν ὑμῖν
Χάρμα πολυσφρήγιστον ἐμὸν τετελεσμένον εἴη.
Ἀπλανέος σοφὸς οὗτος ἐμὸς ὅρος ἐστὶν ἐφετμῆς,
Ἀλλήλους ἵνα πάντες ἀεὶ φιλέοιτε, καὶ ὑμεῖς
Δεσμὸν ἐς ἀλλήλους φιλίης ἀλύτοιο φυλάσσειν
Ὑμέας ὡς ἀγάπαζον. ἐγὼ δ᾽ ἄρα μείζονα ταύτης
Τοσσατίης ἀγάπης ἑτέρην οὐκ οἶδα νοῆσαι,
Λύτρον ἑῶν ἑτάρων ζωάγριον, ὄφρά τις αὐτὴν
Ψυχὴν πᾶσι μέλουσαν ἀλεξήτειραν ὀπάσσῃ.
Ὑμεῖς εἰν ἑνὶ πάντες ἐμοὶ φίλοι, αἴ κεν ἐφετμὰς
Ἡμετέρας τελέσητε βιαρκέας, ἃς ἐπιτέλλω.
Ὑμέας οὐκέτι πάντας ἐμοὺς θεράποντας ἐνίψω.
Δοῦλος ἀνὴρ οὐκ οἶδε τί κοίρανος ἔργον ὑφαίνει.
Δοῦλος ἀνὴρ οὐκ οἶδεν. ἐμοὺς δ᾽ ὀνόμηνον ἑταίρους
Ὑμέας. ὅσσα γὰρ αὐτὸς ἐπουρανίης ἀπὸ φωνῆς
Ἔκλυον ἡμετέροιο φιλοστόργοιο τοκῆος,
Ὑμῖν πᾶσιν ἔφηνα, καὶ οὐ βροτέη με μενοινῇ

Ὑμεῖς ἐξελέγκαθε. διακρίνων δὲ μαθητὰς
Ὑμέας, ἐκ πολέων νοερῇ φρενὶ πάντας ἐδέγμην
Πιστοτέρους. καὶ ἔθηκα συνήλυδας, ὄφρα μολόντες,
Καρπὸν ἀεξήσητε, καὶ ὑμείων σπόρος εἴη
Κάρπιμος εἰς αἰῶνα. καὶ ἱκεσίῳ τινὶ μύθῳ
Ὅ, ττί κεν αἰτίζητε παρ᾽ ὑψίστου βασιλῆος,
Οὔνομα κικλήσκοντες ἐμὸν, ξύμπαντα τελέσσω.
Ταῦτα θεοπροπέων ἐπιτέλλομαι ἔμφρονι μύθῳ,
Δεσμὸν ἐς ἀλλήλους φιλίης ἀλύτοιο φυλάσσειν.
Ὑμέας εἰ στυγέει σφαλερῇ φρενὶ κόσμος ἀγήνωρ,
Τοῦτο χαμαιγενέων γινώσκετε μάρτυρος ἔργων,
Ὑμείων ὅτι μᾶλλον ἐπεσβολίῃσιν ἐλέγχων,
Πρῶτον ἐμὲ στυγέεσκε, καὶ εἰ χθονίων τύπον ἀνδρῶν
Ἦθος ἀλιτροβίοιο βιοπλανὲς εἶχε τε κόσμου,
Ὑμέας ὡς ἰδίους ἑταιρίζετο κόσμος ἀλήτης.
Ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἀμπλακίην βροτέης οὐκ ἴστε γενέθλης,
Καὶ σκολιὰς κόσμοιο μεληδόνας, ἀφραδέος δὲ
Ὑμέας ἐκ κόσμοιο νοήμονας αὐτὸς ἐδέγμην,
Ὡς νόθον ἀνδρομέης οὐ γνήσιον αἷμα γενέθλης,
Ὑμέας ἔστυγε κόσμος. ἐν ἀζέπτῳ δὲ μενοινῇ,
Ἡμετέρου μέμνησθε σαόφρονος εἰσέτι μύθου,
Δοῦλος ἀνὴρ οὐκ ἔστιν ἑοῦ βασιλῆος ἀρείων.
Οὐδὲ τινὸς πέμψαντος ἀπόστολος ἔπλετο μείζων.
Εἰ βροτέη με δίωκεν ἀπειλήτειρα γενέθλη,
Ἐξελάσει μετόπισθε καὶ ὑμέας. εἰ καὶ αὐτὸν
Μῦθον ἐμῶν πραπίδων φρουρούμενον ἔνδοθι κεύθει,
Καὶ λόγον ὑμείων κραδίης ἔνδοθι φυλάξει.
Ταῦτα δὲ πιστὸν ἐμεῖο δι᾽ οὔνομα φῶτες ἀλιτροὶ,
Ζηλομανεῖς τελέσουσιν ἐς ὑμέας. ἀμφοτέρους γὰρ
Οὔτ᾽ ἐμὲ γινώσκουσι, καὶ οὐ πέμψαντα τοκῆα.
Εἰ μὴ πατρὸς ἵκανον ἐγὼ ζαχρηεῖ πομπῇ,
Πᾶσι θεοκλήτοις ὁδὸν ἔννεπον, οὐκ ἂν ἐκεῖνοι
Εἶχον ἀλιτροσύνην νεμεσήμονα. νῦν δὲ μαθόντες,
Οὐ πρόφασιν μεθέπουσιν ἐλεύθερον ἄφρονος ἄτης.
Εἰ μὴ ἐγὼ κάμον ἔργα, τὰ μὴ μάθεν ἄλλος ἀνύσσαι,
Αὐτῶν δερκομένων ὅτε μάρτυρος ἦσαν ὀπωπαὶ,

Οὐκ ἂν ἀτασθαλίης ποινήτορας εἶχον ἀμοιβάς.
Νῦν δὲ καὶ εἰσορόωσι, καὶ ἀμφοτέρους ἐνὶ θεσμῷ
Αὐτὸν ἐμὲ στυγέουσι, καὶ ὑψιμέδοντα τοκῆα.
Ἀλλὰ νόμου γραφικοῖο τό περ φάτο θέσκελος ὀμφὴ
Ἀνδρὸς εὐφόρμιγγος ὅπως τετελεσμένον εἴη,
Προικὸς ἐμὲ στυγέεσκον. Ἐπὴν δ' ἐπιδήμιον ἔλθῃ
Πνεῦμα θεοῦ νοεροῖο διορνύμενον γενετῆρος,
Πνεῦμα τό περ παρὰ πατρὸς ἐς ὑμέας αὐτὸς ἰάλλω,
Πολλά με κηρύξειε παρ' ἀνδράσι. πολλὰ καὶ ὑμεῖς
Ἀμφ' ἐμέθεν φθέγξεσθε συνήμονι μάρτυρι μύθῳ.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ παρεόντες, ὁμόφρονες ἐστὲ μαθηταί,
Ἐξ ἀρχῆς γεγαῶτες ὅλων θηήτορες ἔργων.
Ὑμῖν δ' ἔμπεδα ταῦτα προθεσπίζων ἀγορεύω,
Μὴ θρασὺς οἶστρος ἄπιστος ἐς ὑμετέρας φρένας βαίνῃ.
Ὑμέας ἐξελάσουσι θεοκλήτοιο μελάθρου.
Ἀλλὰ ταχὺς χρόνος οὗτος, ὅτε φρεσὶ πᾶς βροτὸς ἀνὴρ
Ὑμέας ὃς κτείνειεν ἀλοιητῆρι σιδήρῳ,
Δουλοσύνην ἔλποιτο θεῷ φιλέων τινὰ τελέσσαι,
Ἄνδρα θυηπολέων βοέης μίμημα γενέθλης,
Ἱστάζων θυέεσσι βοῶν φθισήνορα λοιβήν.
Καὶ τὰ μὲν οἰστρηθέντες ἀμβροσίῳ τινὶ λύσσῃ,
Δυσσεβέες τελέσουσιν ἐς ὑμέας. οὐδὲ γὰρ αὐτοὶ
Υἱέα γινώσκουσι, καὶ ὑψιμέδοντα τοκῆα.
Ἀλλὰ τὰ μὲν, ξύμπαντα προενέπω, ὄφρά κεν αὐτῶν
Ὄψιμος ἀγχιτέλεστος ὅτε χρόνος ὥριος ἔλθῃ,
Ἡμετέρων μνήσησθε προάγγελα θέσφατα μύθων.
Ταῦτα δὲ μυθοτόκου κραδίης κεκαλυμμένα σιγῇ,
Ἐξ ἀρχῆς νοέων οὐκ ἔννεπον εἰσέτι μίμνων
Ὑμείων ὁμόφοιτος ἐπὶ χθονί. νῦν δὲ τοκῆϊ
Ἵξομαι ὀψικέλευθος ἐς αἰθέρα, πάλιν ἐάσας.
Οὐδέ τις ὑμείων παρεδρήσσων ἐρεείνει,
Κοίρανε, πῆ σπεύδεις. τίνα μοι τίνα χῶρον ἱκάνεις;
Ἀλλ' ὑμῖν ὅτι ταῦτα δήϊον, ἠνίδε πολλὴ
Ὑμετέρην ἔπλησεν ὅλην φρένα πενθὰς ἀνίη.
Ἀτρεκίην δ' ἀγόρευον ἀμεμφέα. τηλεφανὴ δὲ
Ὑμῖν λώϊόν ἐστιν ἐς οὐρανὸν ὄφρα περήσω.

Εἰ μὴ γὰρ παλίνορσος ἐς αἰθέρα νόστιμον ἔλθω,
Πνεῦμα θεοῦ ζώοντος ἐς ὑμέας οὔποτε βαίνει.
Ἢν δὲ μόλω, μετὰ πάτραν ἀπ' αἰθέρα αὐτὸς ἰάλλω.
Ἐλθὼν δ' ἐνθάδε κεῖνο, ἀπειθέα κόσμον ἐλέγξει,
Εἵνεκα δυσσεβίης ἀλιτήμονος. ἀλλὰ καὶ αὐτῆς
Ἀμφὶ δικαιοσύνης καὶ κρίσιος. ἀμπλακίης μὲν,
Ὅττι κεν εἰς ἐμὲ πάντες ἀπειθέες. εὐσεβέος δὲ
Ἀμφὶ δικαιοσύνης, ὅτι νόστιμός εἰμι τοκῆϊ.
Οὐδέ με θηήσασθε συνέστιον εἰσέτι φωτῶν.
Εἵνεκα δὲ κρίσιος ποινήτορος, εἵνεκα κόσμου,
Κέκριται ἀενάοιο πολύτροπος ἀρχὸς ἀγήνωρ.
Πολλὰ δ' ἔχω ἐνέπειν, ἀναδύομαι. οὐ γὰρ ἀκούειν
Πλείονος ἄρτι δύνασθε. παράκλητος δ' ὅταν ἔλθῃ,
Πάντα κυβερνήσειεν. ἀληθείῃ δ' ἐνὶ πάσῃ
Ὑμείων ὀχετηγὸς ἐς ἀτραπὸν ἡγεμονεύσει.
Οὐδὲ γὰρ αὐτοκέλευστος, ἀνήκοος οὐδὲν ἐνίψει.
Ἀλλ' ὅπερ εἰσαΐει, καὶ φθέγγεται. ἐσσομένων δὲ
Ὑμῖν ἐν ἐνὶ πᾶσι προθεσπίζει τέλος ἔργων.
Οὗτος ἰὼν παρὰ πατρὸς, ἀνυψώσει με γεραίρων.
Ὅττι κεν ἡμετέροιο δεδεγμένος ἐκ γενετῆρος,
Ὑμῖν συμμιγέεσσι προώρια θέσφατα φαίνει,
Ὅσσα περ ἔσσεται ὔμμι. καὶ ἀρχεγόνῳ τινὶ θεσμῷ
Κλῆρος ἐμὸς πέλε πάντα πατὴρ ἐμὸς ὅσσα κομίζει.
Οὗ χάριν ὔμμιν ἔειπον, ὅτι ζαθέοιο τοκῆος
Δεγμένος ἡμετέροιο προαγγέλλει τέλος ἔργων.
Βαιὸς ἔτι χρόνος ἐστὶ λελειμμένος, εὖτέ με κόσμου
Οὐκέτι θηήσασθε συνέμπορον. ἀγχιφανὴς δὲ
Λείπεται εἰσέτι βαιὸς ἕλιξ χρόνος, εὖτέ με μοῦνον
Ἔμπαλιν ἀθρήσητε. καὶ αἰθερίων ἐπὶ κόλπων
Ἵξομαι εἰς γενετῆρα. καὶ ἐφθέγξαντο μαθηταὶ
Μῦθον ὑποκλέπτοντες ἔσω φρενὸς ἔγγυον αὐδῆς,
Γλώσσης ἀγχικέλευθον, ἀμιλλητῆρα σιωπῆς,
Τίς τελέθει λόγος οὗτος ὃν ἔννεπεν, ὡς ἔτι βαιὸς
Βαιὸς ἔτι χρόνος ἐστὶ λελειμμένος, εὖτέ με κόσμου
Οὐκέτι θηήσασθε συνέμπορον. ἀγχιφανὴς δὲ
Λείπεται εἰσέτι βαιὸς ἕλιξ χρόνος, εὖτέ με μοῦνοι

Ἔμπαλιν ἀθρήσητε, καὶ ἵξομαι εἰς γενετῆρα.
Ἰησοῦς δ᾽ ἑτάρων δεδαημένος αἰόλον ἦτορ,
Ὅττι συνεφθέγγοντο, καὶ ἤθελον ἐξερεείνειν,
Προφθαδίην ἀγόρευε πελωρονόοισι μαθηταῖς.
Τίπτε μετ᾽ ἀλλήλων μαστεύετε γείτονι γλώσσῃ
Εἰ μετὰ βαιὸν ἔειπον ἀπὸ βλεφάρων μεταβαίνω,
Καὶ πάλιν εἰσέτι βαιὸν ἐσαθρήσητε φανέντα.
Ὅρκιον ἔμπεδον μῦθον ἀμὴν ἀμὴν ἀγορεύω.
Κλαύσατε, καὶ θρήνους ἐπαείσετε. λυσσαλέος δὲ
Κόσμος ἐπ᾽ οὐχ ὁσίοισι χαρήσεται. ἀλλὰ καὶ αὖθις
Πένθιμος ὑμετέρης μετανείσεται οἶστρος ἀνίης,
Ὅττι γυνὴ βαρύφορτος ἄχος περὶ θυμὸν ἑλίσσει,
Ὀξυτέροις βελέεσσιν ἱμασσομένη τοκετοῖο.
Ὥρην γὰρ δοκέει βαρυώδινον. ἣν δὲ λοχεύσῃ,
Δειμὸν πεπαυομένης ἀποσείεται ἄχθος ἀνίης.
Καὶ προτέρης ὀδύνης οὐ μνώεται, ὅττι καὶ ἄλλος
Ἀρτιφανὴς βλάστησεν ἀνὴρ παλιναυξέϊ κόσμῳ,
Ἀγχιτόκου μέμημα λεχωΐδος, ἄρτι καὶ ὑμεῖς
Πρῶτα μὲν ἀγρύπνοισιν ἀμύξετε θυμὸν ἀνίαις.
Ἀλλά που ἀθρήσω πάλιν ὑμέας. ὑμετέρη δὲ
Γηθήσει κραδίη παλινάγρετος. ὑψιφανὲς δὲ
Χάρμα παρ᾽ ὑμείων ἀμετάτροπον, οὔτις ἀμέρσει
Εἰς χρόνον οὐ λήγοντα, καὶ ὡς πάρος ἤματι κείνῳ,
Οὐδὲν ἔτι προτέρῳ με σοφῷ προσπτύσσετε μύθῳ.
Ὅσσα γὰρ αἰτήσητε θεοκλήτῳ τινὶ φωνῇ
Ἔσσεται ἔμπεδα ταῦτα χαριζομένοιο τοκῆος.
Μέχρι δὲ νῦν, οὔπω βιοτήσιον ὄργιον ἀνύσσαι
Πατρόθεν ἱκετήσασθε φίλον γέρας. ἀλλὰ τελέσσαι
Ἄρτι πάλιν λίσσεσθε, καὶ ὑμέας ὁππόσα θέλγει,
Πάντα παρ᾽ ὑψιμέδοντος ἐμοῦ δέξεσθε τοκῆος.
Νῦν σκολιοῖς ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύω.
Ἤδη δ᾽ ἀγχιτέλεστος ἐλεύσεται ἔνθεος ὥρη
Ἀμφαδίην ὅτε πάντα θεοῦ παρὰ πατρὸς ἀκούσας,
Ἵξομαι ἀγγέλλων ἑτερότροπα λαμπάδι φωνῇ
Μύθων ὀρθὰ κέλευθα, καὶ οὐκέτι δόχμιον ὀμφήν.
Καὶ θεὸν αἰτήσητε πολύλλιτον ἤματι κείνῳ

Εὐχωλαῖς ὁσίοισι. καὶ οὐκέτι τοῦτον ἐνίψω
Ὡς πάρος ἠθάδα μῦθον ἐμὸν ζώοντα τοκῆα,
Εἵνεκεν ὑμείων μειλίξομαι. ὑψιμέδων γὰρ
Ἀντίτυπον πόθον ἁγνὸν ἐμοῖς φίλτροισι φυλάσσων,
Ὑμέας αὐτοκέλευστος ἐμὸς γενέτης ἀγαπάζει.
Ὅττι θεοῦ λόγον ἦγα σοφῷ καὶ ὁμόφρονι θεσμῷ,
Θέσκελον εἰς ἐμὲ φίλτρον ἐπιστώσασθε καὶ ὑμεῖς
Ἤθεσιν ἀπλανέεσσιν ἐπεφράσσασθε δὲ μύθῳ.
Ὅττι φερεζώοιο θεοῦ παρὰ πατρὸς ἱκάνω.
Ἦλθον ἐγὼ παρὰ πατρός. ἐφωμίλησα δὲ κόσμῳ.
Καὶ πάλιν ἀμπλακίης ἐγκύμονα κόσμον ἐάσω.
Καὶ ταχὺς ἵξομαι αὖθις, ἐμῷ πέμψαντι τοκῆϊ,
Καί οἱ πάντα μαθόντες ἐπεφθέγξαντο μαθηταί,
Ἀμφαδὰ νῦν καλέεις. οὐ φθέγγεαι ὄργια μύθων,
Λοξὰ παρατροπίων ἑτέρης ἐπιδευέα φωνῆς.
Νῦν ἄρα νῦν ἐδάημεν ὅτι βροτέης ἀπὸ φωνῆς
Ὀ χατέεις, ἵνα τίς παραφθάσσας ἐρεείνῃ.
Οὐ χάριν ἀσφαλέως γινώσκομεν ὅττι σὺ κόσμῳ
Χριστὸς ἐπουρανίοιο θεοῦ γόνος αὐτὸς ἱκάνεις.
Ἰησοῦς δ᾽ ἀπάμειπτο προθεσπίζων τέλος ἔργων.
Ἄρτι μεταστρεφθέντες ἐμῷ πιστεύετε μύθῳ;
Ἐγγύθι δὲ χρόνος οὗτος, ὅτε σκίδνασθε φυγόντες
Εἰς ἑὸν οἶκον ἕκαστος, ἀπόσσυτος ἄλλος ἀπ᾽ ἄλλου.
Μοῦνον ἐμὲ προλιπόντες. ἐγὼ δ᾽ ὅτε λαὸς ἱκάνει
Δήϊος, οὐ μόνος εἰμί, καὶ εἰ φεύγουσι μαθηταί.
Ἀλλὰ μένων μετ᾽ ἐμεῖο πατὴρ ἐμός, οὔποτε λήγει,
Ἀλλὰ τάδε ξύμπαντα δήϊον, ὄφρα κεν αἰεὶ
Εἰρήνην ἀτίνακτον ἐμοὶ σπεύσητε φυλάσσειν
Εἰς χρόνον οὐ λήγοντα. πολυφλοίσβῳ δ᾽ ἐνὶ κόσμῳ
Θλιβόμενοι τρύχεσθε μελήδοσιν. ἀλλὰ καμόντες,
Θαρσαλέοι γίνεσθε. βροτῶν ὅτι μείζονα ῥέξω.
Κόσμον ἐγὼ νίκησα, καὶ αὐτίκα τοῦτο βοήσας,
Εἰς πόλον ὄμμα τίταινεν. ἑῷ δ᾽ ἰάχησε τοκῆϊ.
Υἱὰ πάλιν κύδαινε τεὸν πάτερ, ὡς πόρες αὐτῷ
Σαρκὸς ὅλης βροτέης πρυμνήσιον ἡνιοχεύειν.
Βούλομαι ἐν σοὶ πάντας, ὅσσους πάρος ὤπασας αὐτὸς,

ζωὴν θεσπεσίην αἰώνιον ἀμφιπολεύειν,
ὄφρα σε γινώσκωσι θεὸν μόνον ἐλπίδα κόσμου,
καὶ τεὸν ὃν προέηκας ἐπὶ χθόνα χριστὸν Ἰησοῦν.
αὐτὸς ἐγώ σε γέραιρον ἐπὶ χθονὸς ἔργον ἀνύσσας,
νεύμασιν ὑμετέροισι τό μοι πόρες ὄφρα τελέσσω.
καὶ σύ με νῦν κύδαινε τεῇ πάτερ ἠθάδι τιμῇ,
ἣν παρὰ σοὶ πάρος εἶχον, ὅτε ζαθέῳ σέο μύθῳ
οὔπω κτιζομένοιο θεμείλια πήγνυτο κόσμου.
οὔνομα σὸν κήρυξα παρ' ἀνδράσιν, οὓς ἀπὸ κόσμου
υἱέι σῷ παρέδωκας ἀφεγγέος ὄμματι κόσμου.
ὑμέτεροι γεγάασι, σὺ δὲ σφέας ἡνιοχεύεις.
δῶκας ἐμοί, καὶ πιστὸν ἐν ἀτρέπτῳ τινὶ θεσμῷ
μῦθον σεῖο φύλαξαν. ἐπεφράζοντο δὲ μύθῳ,
ἐκ σέθεν ὡς τελέει πάντα τά μοι πόρες. ὅττι περ αὐτοῖς
μύθους σοὺς παρέδωκα βιαρκέας. ἀσπάσιοι δὲ
σὸν λόγον ἰθυντῆρι νόῳ δέξαντο καὶ αὐτοί.
καὶ μάθον ὡς παρὰ σεῖο προήλυθον. ὑμέτερον δὲ
μῦθον ἀσυλήτοισιν ἐπιστώσαντο μενοιναῖς,
ὅττι σύ με προέηκας ἐπὶ χθόνα. νῦν χάριν αὐτῶν
ἀπλανέων, οὐ παντὸς ἀλήμονος εἵνεκα κόσμου
ὦ πάτερ αἰτίζων σε διείρομαι, ἀμφὶ δὲ τούτων.
οὓς πόρες υἱέϊ σεῖο, τεοὶ πέλον. ἀμφότερον δέ,
ὅσσα φέρεις, ἐμὰ πάντα. καὶ ἔμπαλιν ὅσσα κομίζω,
πάντα σέθεν γεγάασιν. ἐγὼ δ' ἐνὶ τοῖσιν ἑταίροις
σύνδρομον εἰς χθόνα πᾶσαν ἔχω παλινάυξεα τιμήν.
κόσμῳ δ' οἱ μὲν ἔασιν. ἐγὼ δ' ἄρα πᾶσαν ἐάσσας,
πρὸς σὲ πάτερ παλίνορσος ἐλεύσομαι. ἀλλὰ μαθητὰς
ἡμετέρους σὺ φύλαξον ὁμόφρονας ἔκτοθεν αὐτῆς
δαίμονος ἀντιπάλοιο προασπιστῆρος ἱμάσθλης.
ἁγνὲ πάτερ, σὺ φύλαξον ὁμόφρονας ἔκτοθεν αὐτῆς,
πάντες ἵν' ὄφρα πέλοιεν, ὁμόζυγες, οἷά περ ἡμεῖς.
ἀγχιφανὴς ὅτε τοῖσιν ὁμίλεον ἔνδοθι κόσμου,
αὐτὸς ὅλους ἐφύλασσον ἀπήμονας. οὐδέ τις αὐτῶν
ὤλετο δυσσεβίης σφαλερῷ δεδονημένος οἴστρῳ,
εἰ μὴ δαιμονίου φθισήνορος υἱὸς ὀλέθρου.
ὄφρα νόμου γραφικοῖο λόγος τετελεσμένος εἴη.

Νῦν

Νῦν δὲ πάτερ μετὰ ταῦτα ὑπότροπος εἰς σὲ περήσω.
καὶ τάδε σοὶ ξύμπαντα διήϊον, ὄφρα κεν αἰεὶ
ξυνὸν χάρμα φέροιεν ἐμοῖς τετελεσμένον ἔργοις.
καί σφισι θεῖον ὄπασσα τεὸν λόγον. ἀλλὰ μεγαίρων
αὐτοὺς ἔστυγε κόσμος, ὅτι ζαθέου γενετῆρος
γνήσιοι αἰθέρος εἰσί, νόθοι κόσμοιο πολῖται,
ὡς καὶ ἐγὼ κόσμοιο πέλω ξένος. οὐ βροτέης γὰρ
εἰμὶ τελεσσιγάμοιο γονῆς χθονός. οὔ τινι μύθῳ
ὦ πάτερ αἰτίζω σε μετάτροπον ἐσμὸν ἑταίρων
ὄφρα μεταστήσειας ἀτέρμονος ἔκτοθι κόσμου,
ἀλλ' ἵνα μὲν βλεφάροισιν ἀκοιμήτοισι φυλάξῃς
δαίμονος ἀρχεκάκοιο δυζευτήτων ἀπὸ θεσμῶν.
σοῖς ζαθέοις ἐπέεσσιν ἐμοὺς ἁγίαζε μαθητάς,
πάντας ἀληθείης νοεραῖς ἀκτῖσι καθαίρων.
ἀτρεκίη σέο μῦθος. ὁμοζυγέων δ' ὑπὲρ αὐτῶν
αὐτὸν ἐμὲ πρώτιστον ἐμῶν ἑτάρων ἁγιάζω,
ὄφρα κε φαιδρύνοιντο τεῷ ζωαρκέϊ μύθῳ,
καὶ καθαροὶ τελέθοιεν ἀληθείης ἁγιασμῷ,
πνευματικῷ πυρὶ γυῖα λελουμένοι. οὐχ ὑπὲρ αὐτῶν
μούνων ὑμετέρην δέχομαι χάριν, ἀμφὶ δὲ πάντων,
ὅσσοι λύσσαν ἄπιστον ἀπορρίψαντες ἀήταις,
ὀρθὴν πίστιν ἔχοιεν ἐμῶν διὰ μῦθον ἑταίρων,
πάντες ἵν' ὄφρα πέλοιεν ὁμόζυγες, οἷά περ ἡμεῖς
ὡς ἐν ἐμοὶ τελέθεις καὶ ἐγὼ πάτερ ἐν σοὶ ὑπάρχω
σύζυγες ἀλλήλοισιν ἀρηρότες, ὄφρα καὶ αὐτοὶ
ἡμῖν πάντες ἔωσιν ὁμόζυγες ἐκγεγαῶτες,
κόσμος ἵνα γνοίη πολυμήχανος, ὅττι με κόσμῳ
ἀνδρομέης προέηκας ὅλης λυτῆρα γενέθλης.
καί σφισι κῦδος ὄπασσα, τό μοι πόρες, ὡς κεν ἐν ἡμῖν
πάντες ὁμοζυγέες τετελεσμένοι ὦσι καὶ αὐτοὶ
σύζυγες. ἓν μόνον ἐσμὲν ἀλλήλοισιν ἐόντες,
ἡμῖν ὄφρα μένοιεν συνήλυδες ἐκγεγαῶτες.
ὄφρα σὺ μὲν τελέθοις ἐν ἐμοὶ πάτερ, ὄφρα καὶ αὐτὸς
ξυνὸς ὅλοις ἑτάροισιν ἐγὼ πεφορημένος εἴην.
κόσμος ἵνα γνοίη βαρυκάρδιος ἴδμονι μύθῳ,
ὅττι σύ με προέηκας ἀρηγόνα μάρτυρι κόσμῳ,

ζζζ

Ἀνδρομέου βιότοιο λυτήριον. ὅτι καὶ αὐτοὺς
ὡς τεὸν ἦα φίλησας ἐμοὺς ἑτάρους ἀγαπάζων.
Βούλομαι οὓς πόρες ἐμοὶ πάτερ, ὄφρα καὶ αὐτοὶ
Ἦχι πέλω μίμνωσιν, ἵνα βροτέησιν ὀπωπαῖς
Πάντες ἐσαθρήσωσιν ἐμὴν ὑψίθρονον ἀρχήν.
Ἀνδρομέοιο δίκαιε πάτερ βιότοιο σαωτήρ,
Οὔ σε πάτερ μάθε κόσμος, ἐγὼ δέ σε σύμφυτος ἔγνων.
Καί σε σοφὸς χορὸς οὗτος ἐμῶν δεδάηκεν ἑταίρων
Ἤθεσιν εὐσεβέεσσιν, ὅτι σφίσιν ὄργια μύθων
Ὑμετέρων ἀνέφηνα, καὶ ἔμπαλιν εἰσέτι δείξω,
Ὄφρά σε γινώσκωσι πολὺ πλέον. ὡς κεν ἐν αὐτοῖς
Δεσμὸς ἐμῆς ἀγάπης, καὶ ἐγὼ πεφορημένος εἴην.
Ὣς φάμενος τάδε πάντα, διέστιχεν ἔμφρονι ταρσῷ
Πέζαν ἐς ἀντιπέραιαν. ἐϋπρέμνων ὅθι κέδρων
Οἴδματι λυσσήεντι κυλίνδεται ὄμβρος ἀλήτης
Οἰδαίνων θρασὺ χεῦμα χαραδραίου ποταμοῖο.
Ἀγχιφανὴς ὅθι κῆπος ἐΰχλοος. ὃν παραμείβων
Κοίρανος, εἶδον ἵκανεν, ἐθήμονος οἷά τε βαίνων
Φυταλιὴν εὔοδμον ἀειθαλέος παραδείσου.
Καὶ θρασὺς ᾔδεε κεῖνο φυτήκομον ἄλλος Ἰούδας,
Χριστὸς ὅτι σκιόεσσαν ἐρημάδα πέζαν ὁδεύων,
Πολλάκι χῶρον ἐκεῖνον ἐσήλυθε. κεῖθι καὶ αὐτῶν
Συννόμος ἀγρομένων ἠλίξετο λαὸς ἑταίρων.
Καὶ στρατὸν ἀσπιστῆρα δεδεγμένος ἀρχιερήων,
Καὶ πολλοὺς οἱ στρήσαντα παρ' ἀρχεκάκων Φαρισαίων
Σκύδρομον ἄλλον ἔχων κορυνηφόρον ἑσμὸν ὁδίτην,
Ἤλυθεν ἀλλοπρόσαλλος ἐς ἠθάδα κῆπον Ἰούδας,
Τεύχεα καὶ λαμπτῆρας ἔχων. καὶ ὁμόστολος ἀνὴρ
Χερσὶ πολυσπερέεσσι μετάρσιος ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
Λύχνων ἐκ δομύχων ἀνεμοσκεπὲς ἄλσος ἀείρων,
Ἄλσος ὅπερ δονάκεσσιν ἀμοιβαίοις συνάπτων
Πυκνὰ μεριζομένοισι γέρων κυκλώσατο τέκνων
Ἀστερόεν μίμημα, καὶ εἴκελον ὀξέϊ κόσμῳ.
Μεσσοφανὴς ὅθι λύχνος ὁμοζυγέος διὰ κόλπου
Ὀξὺ φάος πολυωπὸν ὑποσκέπας ἔκτοθι πέμπων,
Ἀκροφανὲς σελάγιζε πολυσχιδὲς ἀλλόμενον φῶς.

Ἰησοῦς δ' ἀδλίδεκτος ἰδὼν μέλλουσαν ἀνάγκην,
Ἄτρομος, αὐτοκέλευστος ἀνέδραμε κῆπον ἐάσας.
Καὶ στρατιὴν ἐρέεινε σακέσπαλον ὀξέϊ μύθῳ,
Ποῖον ἀνιχνεύοντες ἱκάνετε φῶτα πέζαν;
Ἰησοῦν δ' ἅπαμ' ἤπυε σιδηροφόρων στρατὸς ἀνδρῶν,
Ναζαρὲθ ναέτην διζήμεθα πάντες Ἰησοῦν.
Καὶ θρασὺς ἀντιβίοισι παρίστατο πομπὸς Ἰούδας,
Ὃς μὲν ἀφαυροτάτοιο μινυνθαδίου χάριν ὄγκου
Υἱα θεοῦ παρέδωκεν ἀτέρμονος ἐλπίδα κόσμου.
Υἱα θεοῦ παρέδωκε. καὶ ὡς ἐφθέγξατο λαῷ
Ἀβροχίτων, ἀσίδηρος, ἄναξ ῥηξήνορι φωνῇ,
Πάντες ἐπ' ἀλλήλοισι μαχήμονες ἀσπιδιῶται
Αὐτόματοι πίπτοντες, ἐπεστόρνυντο κονίῃ,
Πρηνέες, οἱ στρηθέντες ἀτευχέϊ λαίλαπι φωνῆς.
Ἰησοῦς δ' ἐρέεινε τὸ δεύτερον ἔμφρονι μύθῳ,
Ποῖον ὁμηγυρέες μαστεύετε φῶτα πέζαν;
Δυσμενέες δ' ἰάχησαν ἀμοιβαίῳ ἐνὶ μύθῳ,
Ναζαρὲθ ναέτην διζήμεθα χριστὸν Ἰησοῦν.
Ἰησοῦς δ' ἀγόρευεν ἀδειμάντῳ ἐνὶ φωνῇ,
Ναζαρὲθ ναέτης τελέθω Γαλιλαῖος Ἰησοῦς.
Ἰησοῦς Γαλιλαῖος ἐγὼ πέλον. εἰ δ' ἐμὲ μοῦνον
Ἤλθετε μαστεύοντες, ὑπότροπον οἴκαδε βαίνειν
Τοῦτον ἐμῶν ἄψαυστον ἐάσατε λαὸν ἑταίρων,
Ὄφρά κεν ἀστυφέλικτον ἔπος τετελεσμένον εἴη,
Χριστὸς ὅ περ πάρος εἶπεν ἑῷ ζώοντι τοκῆϊ,
Τούτων οὐδὲν ὄλωλα, τά μοι πόρες. ἀγχιφανὴς δὲ
Σίμων ἄορ ἔχων, θρασὺς ἔσπασεν. ἄνδρα δὲ νύξας
Λάτριν ἀμαιμακέτοιο διάκτορον ἀρχιερῆος,
Δεξιὸν οὖας ἔταμνεν ἀοσσητῆρι σιδήρῳ.
Καὶ ξίφει πληγέντος ὀπάονος οὔνομα Μάλχου,
Ἰησοῦς ἀνέκοψε φιλήτορι γείτονι ἰωῇ,
Ἀγκρόλου, κολεῷ τε τίθει ξίφος. ἡμετέρου δὲ
Οὐ πίομαι γενέταο φίλον δέπας ἡδέϊ θυμῷ
Αὐτὸς ὅ περ μοι ὄπασσε. φύλαξ δ' ἱδρύοιο μελάθρου
Χιλιάδος ζαθέης στρατιῆς πρόμος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Σὺν προμάχῳ δεσπότῃ φορεατικέων στρατὸς ἀνδρῶν,

Χριστὸν ἐπισφίγξαντες ἀμεμφέα νηλέϊ δεσμῷ,
Ἑσπερίῃ ἀβόητον ἐποιήσαντο πορείῃ
Ἄννα χριστὸν ἄγοντες ἐς οἴκιον ἀρχιερῆος.
Καϊάφα γὰρ ἦν ἑκυρὸς θρασύς. ὃς πέλε κείνου
Ἀρχιερεὺς λυκάβαντος. ὃς ἑβραίῳ ποτὲ λαῷ
Ζῆλον ἔχων χριστοῖο, θεημάχον ἴαχε φωνήν,
Καλὸν ὑπὲρ λαοῖο θανεῖν ἕνα, μὴ φθόνος ἀνθρώπων,
Ἑβραίων ὅλον ἔθνος ἑνὸς χάριν ἀνδρὸς ὀλέσσῃ.
Ἰησοῦν δὲ φέροντες ἐπέρρεον ἀσπιδιῶται.
Καί οἱ ὀπισθοκέλευθος ὁμάρτεε τηλόθι Σίμων,
Καὶ νέος ἄλλος ἑταῖρος. ὃς ἰχθυβόλου παρὰ τέχνης
Γνωτὸς ἐὼν ἐρίδηλος ἐθήμονος ἀρχιερῆος,
Χριστῷ σύνδρομος ἦλθεν ἔσω θεοδέγμονος αὐλῆς.
Καὶ βραδὺς αὐτόθι Πέτρος ἐλείπετο νόσφι θυράων.
Χριστοῦ δ' ἄλλος ἑταῖρος ὑπωρόφιον γόνυ πάλλων,
Ἄνθορεν ἐκ μεγάροιο, καὶ ἀμφιπόλῳ πυλαωρῷ
Εἶπε, καὶ ἤγαγε Πέτρον ἔσω πολυχανδέος αὐλῆς
Χειρὸς ἔχων. καὶ δμωὶς ἐπεσβόλος ὄμματι λοξῷ
Δερκομένη πυλαωρὸς, ἀνίαχε γείτονι Πέτρῳ
Τοῖον ἔπος, μὴ καὶ σὺ πέλεις χριστοῖο μαθητής;
Σίμων δ' ἀντιάχησε φόβου σημάντορι φωνῇ,
Ὦ γύναι, οὐ χριστοῖο συνέμπορός εἰμι μαθητής.
Συμμιγέες δ' ἵσταντο διάκτορες ἀρχιερῆος,
Θῆτες ὁμοῦ καὶ δμῶες. ἐθερμαίνοντο δὲ κύκλῳ
Ἀνθρακιὴν στορέσαντες. ὑπὸ σπινθῆρι δὲ λεπτῷ
Πυρσὸν ἀνάπτον. ἔξυσε μαραίνετο φειδομένη φλόξ.
Νὺξ γὰρ ἦν σκοτίη, δυσπέμφελος. ἑσπέριοι δὲ
Γαῖαν ἐπιψύχοντες ἀνερρίπιζον ἀῆται.
Δμῶες ὅθεν θάλποντο φίλῳ πυρί. καὶ μέσος αὐτῶν
Ἄψοφος ἵστατο Πέτρος ἔχων ἄγνωστον ὀπωπήν.
Ἰησοῦν δ' ἐρέεινε θυηπόλος ὀξέϊ μύθῳ
Ἄννας εὐρυγένειος, ἐθήμονι χειρὸς ἐρωῇ
Ἄπλοκον ἀμφαφόων κεχαλασμένον ἄκρον ὑπήνης,
Ἀμφὶ σοφῶν ἑτάρων, οὓς κοίρανος εἶχε μαθητάς,
Καὶ διδαχῆς ὁσίης. βριαρῷ δ' ἀντίαχε μύθῳ
Ἰησοῦς ἀδόνητος, ἐγὼ φιλοπευθέϊ κόσμῳ

Ἀμφαδίην ὀάριζον ἐν εὐαγέεσσι μελάθροις,
Αὐταῖς ἐν ξυνόδοισι, θεοκλήτῳ τ' ἐνὶ νηῷ,
Ἧχι πολυσπερέων αὐλίζεται ἔθνεα λαῶν,
Οὐδὲν ὑποκρύφιον λαλέων ληΐστορι μύθῳ,
Δειμαλέῳ. τί με ταῦτα διείρεαι. ἠνίδε κύκλῳ
Οὗτοι πάντες ἔασιν ἐμῆς ἐπιμάρτυρες αὐδῆς.
Πάντες ἐμῶν δεδάασι νοήματα ποικίλα μύθων,
Ὅσσα παρ' ἑβραίοισιν ἐφάμην θεοπειθέϊ λαῷ.
Ταῦτα δέ οἱ λαλέοντι, διάκτορος ἄγριος ἀνὴρ
Τολμηρῇ παλάμῃ ξαθέην ἐπάταξε παρειήν.
Ἰησοῦς δ' ἀγόρευε τανύζυγα λάξιν ἐλέγχων,
Εἰ θρασὺς ὡμίλησα κακῶς ἀεσίφρονι μύθῳ,
Μάρτυρος ἔσσο κακοῖο τεῇ νεμεσήμονι φωνῇ.
Εἰ δὲ καλῶς κατέλεξα, τί με πληγῇσι δαμάζεις;
Ἄννας μὲν φονίης πεφυλαγμένον ἐς λίνον ἄγρης
Χεῖρας ὀπισθοτόνῳ πεπεδημένα δίζυγι δεσμῷ
Ἰησοῦν προέηκεν ἑῷ λυσσώδεϊ γαμβρῷ
Ἀρχιερεὺς ἑτάρῳ πεφορημένον ἀρχιερῆϊ.
Σίμων δ' ἐσχαρεῶνι παρεστάμενος καὶ ἀλύων,
Ψυχρὸν ἐπ' ἀνθρακιῇσιν ἑὸν δέμας θερμαίνετο πυρσῷ.
Θαλπόμενον δ' ἐρέεινον ὀπάονες ἀρχιερῆος
Ἀλλοφανῆ Σίμωνα νεήλυδα, μὴ σὺ καὶ αὐτὸς
Ἐξ ἑτάρων χριστοῖο πέλεις; καὶ ἀμοιβάδι φωνῇ
Δμώων πευθομένων, ἠρνήσατο Πέτρος ἀκούων,
Οὐ χριστοῦ γενόμην ὀπάων ψευδήμονι μύθῳ.
Καὶ θεράπων ἱερῆος ἀμείβετο Πέτρον ἐλέγχων,
Νυκτιπόλου θεράποντος ὁμόγνιος, οὗ ποτε Σίμων
Δεξιὸν οὖας ἔταμνε παρήορον ἄορι νύξας,
Οὐ σὺ πέλεις χριστοῖο διάκτορος; οὔ σε μετ' αὐτοῦ
Εἶδον ἐγὼ δενδρώεντος ὁμέστιον ἔνδοθι κήπου;
Καὶ τριτάτῃ παλίνορσος ἐθήμονι Πέτρος ἰωῇ
Ἰησοῦν ἀπέειπε, καὶ ἔκραγεν εὐθὺς ἀλέκτωρ.
Καϊάφα δὲ μέλαθρα κατήγορος ἐσμὸς ἐάσας,
Εἰς δόμον αὐχήεντος ἐκώμασεν ἡγεμονῆος,
Ἰησοῦν ἐθέλοντα φερέσβιον εἰς μόρον ἕλκων.
Οὐδὲ μὲν ἔνδον ἔβαινε πολυφλοίσβοιο μελάθρου

Ποσσὶ φυλασσομένοισιν, ὅπως μὴ γυῖα μιήνῃ
Πάσχα φαγεῖν ἐθέλων καθαρῷ χροΐ. τηλόθι δ' ἔστη
Νήπιος, ἀγνώσσων ὅτι τηλίκον ἐς φόνον ἕρπων,
Ἁγνὸν ἀλεξικάκων ἐφυλάσσετο δῶμα θεμίστων.
Καὶ Πιλάτος ταχύδρομος ἑῆς ἐξήλασεν αὐλῆς.
Νηοπόλους δ' ἐρέεινεν ὀφειλομένῳ τινὶ θεσμῷ,
Μῦθον ἀπαιτίζων φονίης ἐπιμάρτυρα φωνῆς,
Ποῖον ἔπος φθέγγεσθε κατήγορον ἀνδρὶ τούτῳ.
Τίς πρόφασις θανάτοιο. τί τηλίκον ἤλιτεν ἀνήρ.
Ποῖον ἔπος φθέγγεσθε κατήγορον ἀνδρὸς ὀλέθρου.
Καὶ φθονεροῖς στομάτεσσιν ἀνίαχον ἀρχιερῆες,
Εἰ μὴ ἔην τελέσας ἄφατον κακὸν, οὐκ ἂν ἀνάγκῃ
Εἵλκομεν εἰς σὲ φέροντες ἀναίτιον ἄνδρα δικάσσαι.
Χερσὶ τεῇ παραδόντες. ὁ δὲ, φθόνον ὀξὺ νοήσας,
Χριστὸν ἀνακρίνειν ἀπεσείσατο μάρτυϊ μύθῳ.
Ὑμεῖς τοῦτον ἕλεσθε. θεμιστοπόλοιο δὲ βίβλου
Κρίνατε πατρῴοισι νόμοις, καὶ ἐθήμονι ποινῇ.
Καὶ θρασὺς ἑσμὸς ἔειπε, κατακτείνειν τινὰ φωτῶν
Ἡμῖν οὐ θέμις ἐστὶν, ὅπως ἔπος ἔμπεδον εἴη
Χριστὸς ὅπερ κατέλεξε προθεσπίζων τίνι πότμῳ
Μέλλε θανεῖν. Πιλάτος δὲ δολοπλόκον ἑσμὸν ἐάσας
Ἀγχίθυρον, παλίνορσος ἐδύσατο δέσμιον αὐλήν.
Ἰησοῦν δ' ἐκάλεσσε, καὶ εἴρετο μάρτυϊ φωνῇ,
Αὐτὸς ἰουδαίων βασιλεὺς πέλεις; εἰρομένῳ δὲ,
Εἴκελος ἀγνώσσοντι θεηγόρος εἶπεν Ἰησοῦς,
Εἴρεαι γινώσκων, ζαθέῃ φρενὶ τοῦτο πιφαύσκεις
Αὐτόματος σκηπτοῦχον ἰουδαίων με καλέσσας,
Ἤ ἕ σοι ἄλλος ἔειπε; καὶ ἴαχεν ὄρχαμος ἀνήρ,
Μὴ γὰρ ἰουδαῖος ἐγὼ πέλον; ὑμέτερον δὲ
Ἔθνος ἵνα κρίνω σε καὶ ἀνέρες ἀρχιερῆες
Αὐτοὶ ἐμοὶ παρέδωκαν ἀναιδέες. εἰπὲ καὶ αὐτὸς
Ἔργον ποῖον ἔρεξας. ἄναξ δ' ἀντίαχε μύθῳ,
Οὐ χθονίη τελέθει τίς ἐμὴ βασιλήϊος αὐλή.
Οὐ πέλον ἐγὼ ἐκ κόσμου μινυώριος. ἡμετέρη γὰρ
Εἰ πέλε κοιρανίη γαιήϊος, εἰ πέλε κόσμου,
Καί κεν ἐμοὶ δρηστῆρες ἀνόπλιον εἶχον ἀγῶνα,

Ὄφρα μὴ ἑβραίοισι μεταχείριος ἔκδοτος εἴην.
Νῦν δέ μοι οὐκ ἐντεῦθεν ἔην βασιλήϊος ἀρχή.
Καὶ Πιλάτος πάλιν εἶπεν ἀμοιβαίῃ τινὶ φωνῇ,
Ἦ ῥά νυ κοίρανός ἐσσι; καὶ ἀντιάχησεν Ἰησοῦς,
Καὶ γενόμην εἰς τοῦτο καὶ ἤλυθον, ὄφρά κεν αἰεὶ
Μάρτυς ἐτητυμίης πανθελγέος ἀνδράσιν εἴην.
Καὶ πᾶς ὃς προβέβουλεν ἀληθείης ζυγὸν ἕλκειν,
Γλώσσης ἡμετέρης ἀψευδέα μῦθον ἀκούει.
Καὶ Πιλάτος θάμβησε, καὶ ἔμπαλιν εἴρετο μύθῳ,
Ἀτρεκίη τί πέλει. καὶ ἑὸν θρόνον ὀξὺς ἐάσας,
Δώματος ἐκτὸς ἔβαινε, καὶ ἔννεπεν ἄφρονι λαῷ,
Νηοπόλους δ' ἤλεγξεν, ἐγὼ πολυειδέϊ μύθῳ
Κρίνας, αἴτιον οὐδὲν ἐν ἀνδρὶ τῷδε δοκεύω.
Οὐ πρόφασιν μίαν εὗρον ἐπίβολον. ἀρχέγονον δὲ
Ὑμῖν πάτριόν ἐστιν ἐτήσιον, ὄφρά κεν ὑμῖν
Ἐκ φυλακῆς καλέσας ἕνα δέσμιον ἀνέρα, λύσω.
Ἦ ῥα νύ μοι βούλεσθε παλίλλυτον ὑμῖν ὀπάσσω
Σφιγγόμενον δεσμοῖσιν ἰουδαίων βασιλῆα;
Ἑβραῖοι δ' ἀλάλαξαν ἀπείρονα σύνθροον ἠχὼ
Φθεγγόμενοι, μὴ τοῦτον ὃν ἔννεπες, ἀλλὰ Βαραββᾶν,
Ὃς πέλε ληϊστὴρ θανατηφόρος. αἰνομανὴς δὲ
Ὄρχαμος ἀφραδέων στομάτων ἀλαλητὸν ἀκούων,
Ληϊστὴν ἀνίμαστον, ἀδέσμιον ὤπασε λαῷ,
Καὶ ῥοπάλοις ἀχάρακτον. ἀμοιβαίῃσι δὲ ῥιπαῖς,
Ῥιγεδανῇ Χριστοῖο δέμας φοίνιξεν ἱμάσθλῃ.
Καὶ στρατὸς ἀντιβίων φιλοκέρτομος εἶχεν Ἰησοῦν.
Ὀξυτόμοις δὲ κόρυμβα πέρι πλέξαντες ἀκάνθης,
Στέμμα νόθον βασιλῆος ἐκυκλώσαντο καρήνῳ.
Καί μιν ἀνεχλαίνωσαν ἑῷ χροῒ πέπλα βαλόντες,
Σιδονίης στίλβοντα σοφῷ ἀπανθέϊ θαλάσσης.
Σύμβολα κοιρανίης καὶ ἐν ἄλγεσιν. ἀμφιπαγῆ δὲ
Γούνατα δοχμώσαντες ἑῷ χθονὸς αὐχένι κυρτῷ,
Κοίρανον ἠπαπίζοντο ἐν ψευδήμονι κλήσει
Ἱκεσίης κήρυκι. καὶ ἤϊον ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Χερσὶν ἀμοιβαίῃσι παρηΐδος ἄκρον ἀράσσων.
Καὶ Πιλάτος ταχύμηνις ἀνέδραμε δώματος ἔξω

Ποσσὶ παλιννόστοισι, καὶ ἴαχεν ἄφρονι λαῷ,
Ἔκτοθεν ἄνδρα τοῦτον ἐς ὑμέας ἄρτι κομίζω.
Ὄφρα δὲ γιγνώσκητε, νεοπλανὲς οὐδὲν ἐν αὐτῷ
Εὗρον ἐγὼ πραπίδεσσιν ἀμωμήτοισι δικάζων.
Ἀχράντοισι δὲ πόδεσσι διέστειχε νόσφι μελάθρου,
Καὶ στέφος ὀξυέθειρον ὁμόπλοκον εἶχεν ἀκάνθης,
Πορφυρέην τ᾽ ἐσθῆτα διάβροχον αἵματι κόχλου.
Καὶ Πιλάτος κατέλεξε πάλιν ζηλήμονι λαῷ,
Ἠνίδε ποικιλόνωτος ἀναίτιος ἵσταται ἀνήρ.
Καὶ μὲν ἐσαθρήσαντες ἀθέσμιοι ἀρχιερῆες,
Καὶ βλοσυροὶ δρηστῆρες, ἐπέβρεμον ἄσπετον ἠχώ,
Σταυρῷ σύμπλοκος οὗτος, ἐπήορος, ὄρθιος ἔστω,
Καὶ ποσὶ καὶ παλάμῃσι σιδήρεα κέντρα κομίζων.
Καὶ Πιλάτος λαοῖσιν ἐχέφρονα ῥήξατο φωνήν,
Ὑμεῖς σταυροπόρῳ σφηκώσατε τοῦτον ὀλέθρῳ.
Οὐ γὰρ ἐγὼ θανάτου πρόφασιν μίαν εὗρον ἐν αὐτῷ.
Καὶ Πιλάτῳ φθέγξαντο μεμηνότες ἀρχιερῆες,
Πάτριος ἑβραίοις φορέεται νόμος, ὅν ποτε βίβλῳ
Θεσμοθέται γράψαντο. καὶ οἷά τε θεσμὸς ἀνώγει,
Οὗτος ἀνὴρ ὤφειλε θανεῖν ποινήτορι πότμῳ,
Εἵνεκα δυσσεβίης. ὅτι θέσκελον αὐτὸς ἑαυτὸν
Υἱὸν ἀειζώοιο θεοῦ κίκλησκε τοκῆος.
Καὶ σοφὸς ὡς κλύε τοῦτο δικασπόλος ἔτρεμεν ἀνήρ.
Σπερχομένοις δὲ πόδεσσιν ἐδύσατο πάνδοκον αὐλήν.
Ἰησοῦν δ᾽ ἐρέεινε τοπαίτερον ἰθάδι μύθῳ,
Τίς τελέθεις, πόθεν εἶ σύ. κατηφιόων δ᾽ ἐπὶ γαίῃ
Κοίρανος, ὄμματα πῆξε. καὶ οὐ Πιλάτῳ στόμα λύσας,
Ἀντίδοτον μύθοισιν ἀμοιβαίην πόρε φωνήν.
Καὶ Πιλάτος βαρύμηνιν ἀπερροίβδησεν ἰωήν,
Οὔ με τεοῖς ἐπέεσσιν ἀμείβεαι; οὐδέ πω ἔγνως
Ὅττι κεν εἰς σὲ φέρω δίδυμον κράτος; ἀμφότερον γὰρ
Καὶ σταυρῷ δαμάσαιμι, καὶ ἢν ἐθέλω σε μεθήσω.
Καὶ οἱ χριστὸς ἔλεξεν ἀγήνορα κόσμον ἐλέγχων,
Οὐδεμίαν μεθέπεις αὐτάγρετον εἰς ἐμὲ τιμήν,
Εἰ μὴ ἄνωθεν ἔην κεχαρισμένον. οὗ χάριν, ἀνὴρ
Ὅς με λαβὼν παρέδωκεν, ἁμαρτάδα μείζονα πάσσει.

Ἔνθεν ἐπικρείων Πιλάτος μενέαινεν ἐᾶσαι
Ἰησοῦν ἀλίταστον, ἀνειμένον ἐκ τοῦ ὀλέθρου.
Λαοὶ δ᾽ αὖτ᾽ ἰάχησαν ἀσιγήτου κλόνον ἠχοῦς
Νηρίθμοις στομάτεσσιν, ἀπήμονα τοῦτον ἐάσας,
Καίσαρος οὐ φίλος ἐσσὶ μονοσκήπτρου βασιλῆος.
Πᾶς γὰρ ἑαυτὸν ἄνακτα λέγων ψευδήμονι μύθῳ,
Καίσαρι Τιβερίῳ ψευδώνυμος οὗτος ἐρίζει.
Καὶ Πιλάτος βομβοῦσιν ἐν οὔασι μῦθον ἀκούων,
Ἔκτοθεν ὑψορόφων μεγάρων ἐκόμισσεν Ἰησοῦν.
Ἀρτιδόμῳ δ᾽ ἐκάθητο λιθοστρώτῳ παρὰ χώρῳ,
Οὔνομα τοῦτο φέροντι βοώμενον ἑλλάδι φωνῇ.
Οἷα λίθοις στρωτοῖσι τετυγμένῳ. ἐν δαπέδῳ δὲ
Γαββαθὰ παφλάζοντι σύρῳ κικλήσκετο μύθῳ.
Ἕκτη δ᾽ ἦν ἐνέπουσι προσάββατος ἔπλετο ἠώς.
Ἦν δὲ τιταινομένη τριτάτη θανατηφόρος ὥρη.
Καὶ Πιλάτος ταχυεργὸς ἀπ᾽ εὐλαΐγγι θοώκῳ
Ἑβραίοις ἐβόησεν, ἴδε σχεδὸν ἵσταται ἀνὴρ
Κοίρανος ὑμείων, βασιλήϊον εἷμα κομίζων.
Λαοὶ δ᾽ αὖτ᾽ ἰάχησαν ὁμοφθόγγων ἀπὸ λαιμῶν,
Τοῦτον ἑλὼν σταύρωσον ἐλεγχίστῳ τινὶ πότμῳ.
Ὄρθιος οὗτος ὄλοιτο σιδηροφόρων ἀπὸ γόμφων,
Δουρατέου θανάτοιο ταθεὶς τετράζυγι δεσμῷ.
Καὶ Πιλάτος πάλιν εἶπεν ὅλῳ θηρήτορι λαῷ,
Δούρασι γομφοτόμοισιν ἐγὼ γομφωτὸν ἐλάσσας
Κοίρανον ὑμείων, ὀλέσω ποινήτορι πότμῳ;
Καὶ δολίοις στομάτεσσιν ἀνέκραγον ἀρχιερῆες,
Ἄλλον ἔχειν οὐκ ἴδμεν ἀήθεα κοίρανον ἡμεῖς,
Κοίρανον αὐτοκέλευστον, ὃν οὐκ ἐστέψατο ῥώμη,
Εἰ μὴ καίσαρα μοῦνον, ἀτέρμονα ποιμένα κόσμου.
Καὶ Πιλάτος λαοῖο βοὴν ἄσβεστον ἀκούων,
Χριστὸν ἑκὼν ἀέκων ἀδίκῳ παρέδωκεν ὀλέθρῳ.
Καὶ θανάτῳ χαίροντες ἀναιδέες ἀρχιερῆες,
Ἰησοῦν ἐδέχοντο θελήμονες. ὠκύμοροι δὲ
Ἀθανάτου χριστοῖο βροτοὶ γεγάασι φονῆες.
Πάντες ὁμοῦ. καὶ σταυρὸν ἔχων ἑὸν αὐτὸς Ἰησοῦς,
Εἰς μόρον ἀπ᾽ οἴκοιο ἑκούσιον εἶχε πορείην,

Εἰσόκε χῶρον ἵκανε φατιζομένοιο κρανίου,
Ἀδὰμ πρωτογόνοιο φερώνυμον αἴτυγι κόρσης.
Γολγοθὰ τὸν καλέεσκε σύρων στόμα. κεῖθι φονῆες
Εἰς δόρυ τετράπλευρον ἐπήορον ὑψόθι γαίης
Ὄρθιον ἐξετάνυσσαν ἐπισφίγξαντες ἀνάγκῃ
Πεπταμένας ἑκάτερθε σιδηρείῳ τινὶ δεσμῷ
Χεῖρας. ὁμοζήτῳ δὲ πεπαρμένον ἄζυγι γόμφῳ,
Διπλόον ἦτορ ἔχοντα μιῇ τετρημένον ὁρμῇ,
Ποσσὶν ὁμοπλεκέεσσιν ἀκαμπέα δεσμὸν ὀλέθρου.
Κοίζοις δ' ἀντιτύποισιν ἰθὺ σταυροῖο δεθέντας
Νυκτιλόχους δύο φῶτας, ἐνὶ ξυνώσαν ὀλέθρῳ
Γείτονας ἀλλήλοισι. μέσον δ' ἔστησαν Ἰησοῦν.
Καὶ Πιλάτος θηητὸν ἐπέγραφε μάρτυρι γόμφῳ
Γράμμα, τό περ καλέουσι λατινίδι τίτλον ἰωῇ.
Ἦν δὲ σοφῷ καλάμῳ τετυπωμένον, οὗτος Ἰησοῦς,
Οὗτος Ἰουδαίων βασιλεὺς γαλιλαῖος Ἰησοῦς.
Καὶ πολὺς Ἑβραίων ἐπιδήμιος ἑσμὸς ἀνέγνω
Τίτλον ἰδών, ὅτι χῶρος ἔην λόφος ἄστεϊ γείτων,
Ὁππόθι μοι σταυροῖο συνεκλήϊσαν ὀχῆϊ.
Ἦν δὲ μιῆς παλάμης νοερῷ κεχαραγμένον ὁλκῷ
Αὐσονίῃ γλώσσῃ τε σύρῳ, καὶ ἀχαιΐδι φωνῇ.
Καὶ Πιλάτον λιτάνευον ὁμήλυδες ἀρχιερῆες,
Μὴ γράφε μὴ γράφε τοῦτον Ἰουδαίων βασιλῆα.
Ἀλλ' ὅτι κεῖνος ἔειπεν ἑῇ ψευδήμονι φωνῇ,
Κοίρανος Ἑβραίων τελέθω, σκηπτοῦχος Ἰησοῦς.
Καὶ Πιλάτος φάτο μῦθον ἀπηνέας ἄνδρας ἐλέγχων,
Ἔγραφον ἀσφαλέως τό περ ἔγραφον. ὑψιφανῆ δὲ
Ἰησοῦν ἀτίνακτον ὑποδρηστῆρες ὀλέθρου
Ἐκταδὸν ὀρθώσαντες ἰθὺ σταυροῖο δεθέντα,
Θεσπεσίην ἐσθῆτα θεηγενέος βασιλῆος
Ἱστάμενοι δάσαντο, καὶ ἀγλήεντα χιτῶνα,
Ὅς τις ὅλος καὶ ὕπερθεν ὁμοῦ καὶ νέρθε φορῆος
Ἄρραφος ἦεν ὑφαντὸς ἀπ' αὐχένος εἰς σφυρὰ λήγων.
Ἀλλήλοις δ' ὀάριζον ὁμοφθόγγῳ τινὶ μύθῳ,
Οἴνοπα. μὴ σχίζοιμεν ἀληθέα τόνδε χιτῶνα,
Θέσκελον ἀμφιμέποντα τύπον ξένον. ἀλλ' ὑπὲρ αὐτοῦ

Δάκτυλα χειρὸς ἀφέντες, ἐκηβόλα σύμβολα νίκης,
Λαχμῷ πάντες ἴδοιμεν ἀδηρίτῳ τίνος ἔσται.
Ὄφρά κε μῦθος ἐκεῖνος ἐτήτυμος ὄψιμος εἴη,
Ὃν κιθάρῃ ψάλλουσα θεηγόρος ἔννεπε μολπή,
Ἡμέτεροι δασπλῆτες ἐπ' ἀλλήλοισι φονῆες,
Ξυνοὶ ἀμειλητῆρες, ἐμοὺς δάσαντο χιτῶνας,
Καὶ κλήρους ἐβάλοντο φιλοχλαίνῳ τινὶ λαχμῷ,
Ἡμετέρης ἐσθῆτος ἐὼς ἐγένοντο φορῆες.
Καὶ τὰ μὲν ἔργα τέλεσσεν ἀθεσμοβίων στρατὸς ἀνδρῶν.
Ἐγγύθι δὲ σταυροῖο συνήλυδες ἦσαν ἑταῖροι,
Καὶ Μαρίη χριστοῖο θεητόκος. οἷς ἅμα κείνη
Σύγγονος ἡ Μαρίη, καὶ ὁμώνυμος. ἦν δὲ καὶ αὐτή
Μαγδαληνὴ Μαρίη φιλοδάκρυος. ὡς δὲ τεκοῦσαν
Χριστὸς ἴδεν θεόπαιδα, καὶ ὃν φιλέεσκε μαθητήν,
Μητέρι μῦθον ἔλεξε, γύναι φιλοπάρθενε μῆτερ,
Ἠνίδε παρθένον υἷα. καὶ ἔμπαλιν εἶπε μαθητήν,
Ἠνίδε παρθενικὴ φιλοπάρθενε σεῖο τεκοῦσα
Νόσφι τόκου. κείνης δὲ μετὰ δρόμον εὔποδος ὥρης
Παρθένον εὐώδινα συνέστιον εἶχε μαθητής
Ἔνδον ἑοῦ μεγάροιο. καὶ ἄσπορος ἔσκε τεκούσης
Υἱὸς, ἀνὴρ ἀλόχευτος, ἀπειρώδινος ἀνάσσης.
Ἰησοῦς δ' ἅμα πάντα παρεμπεύσαντα νοήσας
Ὅττι θοῶς τετέλεστο, θοώτερον ἤθελεν εἶναι
Τέρματος ἱσταμένοιο τὸ λείψανον. εἶπε δὲ λαῷ,
Διψάω. καὶ ἑτοῖμον ἔην παρὰ γείτονι χώρῳ
Ὄξεος ἔμπλεον ἄγγος. ἀνὴρ δέ τις ὀξὺς ἀκούσας,
Σπόγγον ὑποβρυχίων ἀλύτων βλάστημα θαλάσσης
Πλήσας δριμυτάτοιο ποτοῦ καὶ διψάδος ἅλμης,
Ἰθυπόρου καλάμου παρὰ νείατον ἄκρον ἐρείσας,
Ὤρεγεν ὑσσώπῳ κεκερασμένον ὄξος ὀλέθρου,
Ἀντίδοτον βασιλῆϊ μελισσαγέος νιφετοῖο,
Ἄρτου θεσπεσίοιο δι' ἠέρος ὑψόσε τείνων
Ἄκρον ἀειρομένου καλάμου, καὶ ποτὸν ἀλήτην.
Ἀλλ' ὅτε πικρὸν ἔδεκτο ποτὸν καὶ δίψιον ἅλμην,
Ἀγχιθανὴς τετέλεστο, καὶ ἱσταμένῳ φάτο μύθῳ.

Καὶ κεφαλὴν ἔκλινε, θελήμονι δ᾽ εἴκαθε πότμῳ.
Καὶ ζαμενεῖς ἑβραῖοι, ἐπεὶ περιδέελον ὥρην
Εἶχε μηλοφάγοιο προάγγελον ἦμαρ ἑορτῆς,
Ἐς δόμον αὐχήεντος ἐπέρρεον ἡγεμονῆος.
Καὶ Πιλάτον λίσσοντο συνήλυδες, ὄφρα κεν αὐτῶν,
Χριστοῦ θεσπεσίοιο καὶ ὀψὲ μόρων δύο φωτῶν,
Τρισσῶν πολυόδυνοι πόδες τέμνοιντο σιδήρῳ,
Μὴ καὶ ἔτι σταυροῖο πεπηγότα σώματα μίμνῃ,
Ἑβδόμον ὁππότε φέγγος ἐλεύσεται. ἦν γὰρ ἐκείνη
Πᾶσιν ἰουδαίοισιν ἀθέσφατος ἔννομος ἠὼς
Φέγγεος ἑβδομάτοιο, τό περ δεδάασι γεραίρειν.
Καὶ στρατὸς ἐσσυμένως ἵκανε μιαιφόνος. ὑψιτενῆ δὲ
Πρώτου μὲν διέτεμνεν ἀλοιητῆρι σιδήρῳ
Μειλιχίου πόδας δισσόν. ἔτι σταυρῷ δὲ θέντος,
Ἄλλου νυκτιλόχου διδύμους πόδας ἄορι κόψας,
Δεύτερον ἐπρήνιξεν ἐπεσβόλον ὀξέϊ πότμῳ.
Ἰησοῦν δ᾽ ὅτε νεκρὸν ἐσέδρακον, οἷα θανόντος,
Οὐ πόδας ἠλοίησαν ὁμόζυγας ἠθάδι χαλκῷ.
Ἀλλὰ θορὼν ἀκίχητος ἀνὴρ ἀνεμώδεϊ λόγχῃ,
Πλευρὴν πᾶσι μέλουσαν ἀφειδέϊ νύξε μαχαίρῃ.
Καὶ διδύμαις λιβάδεσσιν ἀπὸ πλευροῖο τυπέντος,
Πρῶτα μὲν αἷμα χύθη, μετέπειτα δὲ θέσκελον ὕδωρ.
Ἀνὴρ δ᾽ ὅστις ὄπωπεν, ἑῷ πιστώσατο μύθῳ
Μαρτυρίην ἀτίνακτον. ἀριστονόοιο δὲ κείνου
Ἴδμεν ὅτι ζαθέη καὶ ἐτήτυμος ἔπλετο φωνή.
Ταῦτα δὲ πάντα πέλεσκεν, ὅπως ἔπος ἔμπεδον εἴη,
Ὃ ζαθέῃ φόρμιγγι μελίπνοος ἔννεπε μολπὴ,
Χριστὸς ἀμωμήτοιο προάγγελος, οὐδὲν ἀπ᾽ αὐτοῦ
Κεκριμένων μελέων τεθρυμμένον ὀστέον ἔσται.
Καὶ φέρεται λόγος ἄλλος, ὃν ἔννεπε θέσκελος ἀνήρ,
Ὄψονται πρὸς ἐκεῖνον, ὃν οὔτασαν. ὅστις ὀπάσσει
Ποινὴν ὀψιτέλεστον ἀμοιβάδα κέντορι λόγχῃ.

Καὶ Πιλάτον μετέπειτα λαθὼν ἱκέτευεν Ἰωσὴφ
Τάρβος ἰουδαίων πεφυλαγμένος. ὅς ῥα καὶ αὐτὸς
Ἀπροϊδὴς χριστοῖο φιλήκοος ἔσκε μαθητὴς,
Ἐκ στόματος ζαθέοιο σοφὸν γάλα πιστὸν ἀμέλγων.

Οὗτος ἰὼν, ἱκέτευεν ὑπωρόφιον γόνυ κάμπτων,
Ὄρχαμον αἰτίζων νέκυν ἔνθεον. αὐτὰρ ὁ χαίρων,
Νεκρὸν ἀεξιζώοντα θεουδέϊ δῶκε φορῆϊ.
Καὶ ποδὶ σιγαλέῳ νεκυοστόλος ἤλυθεν Ἰωσήφ.
Ἐγγύθι δὲ σταυροῖο πεπηγμένον ἄκρον ἐρείσας,
Δίζυγα χαλκὸν ἔλυσεν ἀναχμένον ὀξέϊ δεσμῷ.
Καὶ νέκυν ἑστηῶτα κατήγαγε δείελος ἀνήρ,
Φόρτον ἐλαφρίζων θεοδέγμονι κείμενον ὤμῳ.
Ἦλθε δὲ καὶ Νικόδημος, ὃς ἤλυθε νυκτὸς ὁδίτης
Ἐς μέγαρον χριστοῖο φυλασσομένῳ ποδὶ βαίνων,
Σμύρναν ἄγων θυόεσσαν. ἐρυθραίοιο δὲ κήπου
Ἰνδῴης ἀλόης δονακοτρεφὲς ἔρνος ἀρούρης,
Λίτρας πᾶς, καλέουσι φατιζομένῳ ἑνὶ μέτρῳ
Ἄχρι μιῆς ζαθέης ἑκατοντάδος. ὧν ἅμα καρπῷ
Λεπταλέαις ὀθόνῃσιν ἐμιτρώσαντο θανόντος
Σῶμα, πολυπλέκτῳ ἑλίκων εὐώδεϊ δεσμῷ
Ὡς ἔθος ἑβραίοις ἐπιτύμβια θεσμὰ φυλάσσειν.
Ἦν δέ τις αὐτόθι τύμβος ἀερσιλόφῳ παρὰ χώρῳ,
Χριστὸν ὅπη σταυροῖο συνεκλήϊσσεν ὀχῆϊ
Νηλὴς ἐχθρὸς ὅμιλος. ἔην δ᾽ ἐνὶ γείτονι κήπῳ
Τύμβος ἀδωμήτοιο βαθυνομένης ἀπὸ πέτρης
Γλυπτὸς ὅλος, νεότευκτος. ἐν ᾧ λαΐγγι δὲ τύμβῳ
Οὔπω νεκρὸς ἔκειτο χυτῆς ψαμάθοιο τυχήσας,
Ἀλλὰ τάφου καθαροῖο φυτῶν ἐπικήπιος αὔρη,
Χῶρον ἀνερρίπιζεν, ὅπη ταλαεργὸς Ἰωσὴφ
Ἰησοῦν ἐκόμισσεν ἑῷ πεφορημένον ὤμῳ.
Καὶ νέκυν οὐ μίμνοντα λιθώδεϊ θῆκε χαμεύνῃ,
Νεκρὸν, ἀειζώοντα, ζιήμβρον ἔνδοθι τύμβου,
Σῆμα παρ᾽ αὐτόρριζον, ἀμάρτυρον ἔργον ὑφαίνων.
Ὅττι παρ᾽ ἑβραίοισι φυλασσομένης δρόμον ὥρης,
Γείτονα νύκτα φέρουσα προσάββατος ἔζεχεν ἠώς.
Καὶ πάλιν ἐς δόμον ἦλθε λαθὼν ἀκίχητος Ἰωσήφ.
Τῇ δὲ μιῇ φθαμένῃ μετὰ σάββατον ἠριγενείῃ,
Μαγδαληνὴ Μαρίη φιλοδάκρυος ἐγγύθι τύμβου
Πρώϊον ἴχνος ἔκαμπτεν, ὅτε σκιοειδέϊ γαίης
Νυκτιφανὴς ἀχάρακτος ἑώϊος ἤιεν ἀστήρ.

Καὶ λίθον Ἰουδαίοιο μετοχλισθέντα θυρέτρου
Ἄπλετον ἐν δαπέδῳ κεκυλισμένον, ἄχθος ἀρούρης,
Καὶ τάφον ἔδρακε γυμνὸν, ὅπῃ βαρύφορτος Ἰωσὴφ
Ἰησοῦ ὀλίγῃ ψαμαθώδεϊ θῆκε χαμεύνῃ.
Κεῖθι γυνὴ νυχίη πόδας ἤνυσεν. ἀμφὶ δὲ κόλπῳ,
Πενθαλέον μύρον εἶχεν. ὀρφναίης δὲ χαμεύνης
Ἥψατο μαστεύουσα νέκυν φυξήλιν ἀλεῖψαι.
Ἀλλά μιν οὐκ ἐκίχησεν. ἐπειγομένῳ δὲ πεδίλῳ
Νόστιμος εἰς δόμον ἦλθε. κατηπιόωντι δὲ Πέτρῳ
Ἀγγελίην ἑτέρῳ τε συνενδιάοντι μαθητῇ,
Κοίρανος ὃν φιλέεσκε, μιῇ ξυνώσατο φωνῇ
Ἀμφὶ τάφου κενεοῖο. καὶ ὡς ἔχε Πέτρος ἀκούσας,
Ἔμπνοος οἰστρηθέντι ποδῶν διφήτορι ταρσῷ
Ἄνθορεν ἐκ μεγάροιο. καὶ ὡμάρτησε μαθητὴς
Ἄλλος, ὅπως ἐπὶ σῆμα· καὶ εἰς δρόμον ἔτρεχον ἄμφω.
Καὶ φθάμενος Σίμωνα ποδήνεμος ἦλθε μαθητὴς,
Πέτρου ἀπερχομένοιο θοώτερος. ἀγχιφανὴς δὲ
Ἱστάμενος παρέκυψε, καὶ ἔδρακεν ἔνδοθι τύμβου
Ἀντωποῖς βλεφάροισι κενήριον ὀξὺ δοκεύων
Κεκλιμένας ὀθόνας χιονώδεας ὑψόθι γαίης.
Οὐ μὲν ἔσω διέβαινε, καὶ εἰ ταχὺς ἦλθεν ὁδεύων.
Ἑσπόμενος δὲ πόδεσσιν ὀπίστερος ἵκετο Σίμων.
Καὶ ταχὺς ἔνδον ἵκανεν. ὑπὲρ δαπέδοιο δὲ γυμνοῦ
Σύζυγας ἀλλήλοις λινέους ἐνόησε χιτῶνας,
Καὶ κεφαλῆς ζωστῆρα παλίλυτον ἅμματι χαίτης,
Σουδάριον τό, περ εἶπε Σύρων ἐπιδήμιος αὐδή.
Οὐ ταφίαις ὀθόναις παρακείμενον, ἀμφιλαφῆ δὲ
Μουναδὸν αὐτοέλικτον ὁμόπλοκον ἐν ἑνὶ χώρῳ.
Ἦλθε καὶ ὁ πρώτιστος ἰὼν ἐπὶ σῆμα μαθητής.
Καὶ βραδὺς ἔνδον ἵκανε λιθογλυφέος κενεῶνος.
Καὶ λίθον εὐδίνητον ἐοικότα χάσματι τύμβου,
Ἀντίτυπον στήριγμα χαραδραίου πυλεῶνος,
Καὶ πλοκάμων τελαμῶνα, καὶ εἵματα κείμενα γαίῃ
Ἔδρακε, καὶ πίστευσεν ὅτι χθονίων ἀπὸ κόλπων
Οὐρανίην ἐπὶ πέζαν ὑπηνέμιος νέκυς ἔπτη.
Οὐ γάρ πω δεδάασι δύω Χριστοῖο μαθηταὶ

Ὅττι ταχὺς μετὰ πότμον ἀνόστιμον οὖδας ἐάσας,
Εἰς τρία φάεα μοῦνον ἐγέρσιμον ὕπνον ἰαύων,
Νόστιμος ἐκ νεκύων ἀναβήσεται εἰς πόλον ἄστρων,
Ἀκλινέος θανάτοιο παλίλυτα δεσμὰ πατήσας.
Πυκνὰ δὲ θαμβήσαντες ὀπιπευτῆρες ἑταῖροι,
Ἀσταθέες σφετέροισιν ἐναυλίζοντο μελάθροις
Ἄψοφα καλλείψαντες ἀπενθέος ἄντυγα τύμβου.
Μαγδαληνὴ δ' ἐλέλειπτο γυνὴ παρὰ σήματι μούνη,
Θερμὸν ἀναβλύζουσα γονήμονος ὄμβρον ὀπωπῆς,
Μυρομένη ζώοντα. λιθυφαέος δὲ θυρέτρου
Ὥς ἔτι δακρυχέεσκε λάλον νέκυν ἐγγὺς ἐόντα,
Ἀγγελικὴν ἐνόησε συνωρίδα. τὸν μὲν, ἐπ' ἄκρου
Δεξιὸν αὐτοκέλευθον ὑπὲρ Χριστοῖο καρήνου,
Μαρμαρυγὴν πέμποντα θεογλήνοιο προσώπου.
Τὸν δὲ, ποδῶν παρὰ πέζαν, ὅπῃ νέκυς ἦν ἐχέφρων,
Χιονέους σπινθῆρας ἀκοντίζοντα χιτῶνος.
Ἀμφότεροι δ' ἐρέεινον ἔσω τυμβοῖο γυναῖκα,
Τίπτε γύναι στενάζεις; Μαρίη δ' ἠμείβετο μύθῳ,
Ὥς τινες ἅρπαγες ἄνδρες ἐμὸν βασιλῆα λαθόντες,
Ἐννύχιοι σύλησαν. ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα νοῆσαι
Ὅπποθι μιν μετέθηκαν. ὑποστρεφθεῖσα δ' ἐκείνη,
Ἰησοῦν ἐνόησεν, ὃν ἔστενεν. ἱστάμενον δὲ
Εἶδε, καὶ οὐ γίνωσκεν ὅτι ζαθέῳ παρὰ τύμβῳ
Χριστὸς ἔην. καὶ ξεῖνος ἀνὴρ ἅτε κῆπον ὁδεύων,
Τίπτε γύναι στενάχεις; κινυρὴν ἐρέεινε γυναῖκα,
Εἰπὲ τίνα μαστεύεις. Μαρίη δ' ἐφθέγξατο φωνὴν
Ἐλπομένη ποιοφυτηκόμον ἄνδρα νοῆσαι,
Εἰ σὺ νέκυν ζοφόεντος ἐκούφισας ἔνδοθι τύμβου,
Ἔννεπε ποῦ μετέθηκας, ἐγὼ δέ μιν ἔνθεν ἀείρω.
Ἰησοῦς δ' ἀπαμείψατο χέων ἀρίδηλον ἰωήν.
Καὶ Μαριὰμ ἰάχησε. μεταστρεφθεῖσα δ' ἐκείνη,
Ῥαββουνὶ κατέλεξε. θεὸς δ' ἀνέκοψε γυναῖκα
Δεξιτερὴν μέλλουσαν ἐς ἄμβροτον εἷμα πελάσσαι.
Καί οἱ μῦθον ἔλεξεν, ἐμῶν μὴ ψαῦε χιτώνων.
Οὔπω γὰρ μετὰ πότμον ἐμῷ νόστησα τοκῆϊ.
Ἀλλὰ κασιγνήτοισιν ἐμοῖς ἀγόρευε μαθηταῖς,
Πρὸς γενέτην ἐμὸν εἶμι, καὶ ὑμέτερον γενετῆρα,

Καὶ θεὸν ὑμείων, καὶ ἐμὸν θεὸν αὐτὸς ἱκάνω.
Καὶ Μαριὰμ πεπότητο, καὶ ἔνδικα μάρτυϊ φωνῇ
Πᾶσιν ὑπωροφίοισιν ἔπος ξύνωσε μαθηταῖς,
Ὅττι μεταχθονίου γυμνούμενα γυῖα χιτῶνος,
Χριστὸν ἴδε στίλβοντα θεοκμήτῳ τινὶ πέπλῳ.
Καί οἱ ἔφη τάδε πάντα χέων αὐτόπτον ἀγγελίην.
Καὶ σκιερὴν ὅτε πᾶσαν ὅλην ἐμέλαινεν ὀμίχλη,
Ἀκλινέες δὲ θύρετρα συνεκλήϊσαν ὀχῆες,
Ὁππόθι φωλεύοντες ἐναυλίζοντο μαθηταὶ,
Ὡς πτερὸν ἠὲ νόημα μεταρσιος εἰς μέσον ἔστη
Μιζωθεὶς ἑτάροισι, καὶ ἔννεπε σύννομος ὑμῖν
Εἰρήνη. καὶ ἄελπτον ἔπος βραχὺ τοῦτο βοήσας,
Δεῖξε πόδας καὶ χεῖρας ὁμηγυρέεσσι μαθηταῖς
Ἡλοτύπους, πλευρήν τε νεούτατον. ὀψιφανῆ δὲ
Κοίρανον ἀθρήσαντες, ἐγήθεον αὖτις ἑταῖροι.
Καί σφιν ἄναξ ἀγόρευε δεύτερον ὀξέϊ μύθῳ,
Εἰρήνη πάλιν ὔμμι. καὶ ὡς τετράζυγι κόσμῳ
Πέμψεν ἐμὸς γενέτης με, καὶ ὑμέας αὐτὸς ἰάλλω.
Εἶπε, καὶ ἀμβροσίων στομάτων φύσημα τιταίνων,
Χεῖλος ἀναπτύξας βιοτήσιον, εἶπε μαθηταῖς,
Ἁγνὸν πνεῦμα δέχεσθε, καὶ ὧν μερόπων ἐνὶ γαίῃ
Δυσσεβίης ἀφέητε βιοπλανὲς ἄχθος ἀνάγκης,
Ἀμπλακίης ἄμνηστος ἐπουρανίη λύσις ἔσται.
Ὧν δὲ πάλιν κρατέοιτε βροτῶν ἀλιτήριον ἄτην,
Ἔργα βίου σφαλεροῖο μενεῖ πεπεδημένα δεσμῷ.
Θωμᾶς δ' ἐνδομύχων ἀπελείπετο μοῦνος ἑταίρων
Ἀγχιφανὴς, ὅτε πᾶσι δι' ἠέρος ἤλθεν ἰησοῦς
Κοίρανος ἠνεμόφοιτος, ἀμάρτυρον οἶμον ἀμείβων.
Καί οἱ ὀπιπευτῆρες ἐπεφθέγξαντο μαθηταὶ
Κοίρανον ὡς ἐνόησαν. ὁ δὲ, θρασὺ χεῖλος ἀνοίξας,
Ἔννεπε μῦθον ἄπιστον, ἐπεὶ βραδυδίνεϊ μύθῳ
Μαρτυρίης ἄγναμπτον ἐδίζετο μείζονα πειθὼ,
Εἰ μὴ χεῖρας ἴδοιμι, βαθυνόμενόν τε σιδήρῳ
Ῥήξω δάκτυλον ἄκρον ἐς ὀξυτόρων τύπον ἥλων,
Καὶ παλάμην γλαφυροῖο κατὰ πλευροῖο πελάσσω,
Οὔποτε πιστεύσοιμι. θεοφραδέες δὲ μαθηταὶ

ὀγδοάτης

Ὀγδοάτης μετὰ φέγγος ἐπήλυδος ἠριγενείης,
Γαίης ἕζον στοιχηδὸν ἔσω κρυφίοιο μελάθρου,
Φρικτὸν ἰουδαίων πεφυλαγμένοι ὄγκον ἀπειλῆς.
Ἀγρομένοις δ' ἅμα τοῖσι συνέστιος ἔζετο Θωμᾶς,
Ὃν Δίδυμον καλέεσκον, διώνυμον. ἀπροϊδὴς δὲ
Χριστὸς ἔσω μεγάροιο θορὼν ἀνεμώδεϊ ταρσῷ,
Ἄπτερος, ἀγχιθέων ἀνεφαίνετο μέσσος ἑταίρων.
Καὶ τριτάτη παλίνορσος ἀνίαχεν ἠθάδι φωνῇ,
Εἰρήνη πάλιν ὔμμι. καὶ εἰν ἑνὶ πάντας ἐάσας,
Θωμᾶν αὐτοκέλευθον ἀμείβετο μάρτυϊ μύθῳ,
Δός μοι δεῦρο πέπον σέο δάκτυλον, ὄφρα πελάσσῃς
Μάρτυρ' ἀναμφήριστον ἐς ὀξυτόρων τύπον ἥλων.
Καὶ παλάμας ἑκάτερθεν ἐμὰς ἴδε. δεξιτερῇ δὲ
Γλαφυρῆς χεῖρα τάνυσσον ἐμῆς αὐτάγγελον ὠλῆς,
Καὶ τεὸν ἦθος ἄπιστον ἀναίνεο. πιστότερον δὲ
Εἰς ἐμὲ διπλόος ἔσσο, καὶ εἰσορόων, καὶ ἀφάσσων.
Θωμᾶς δ' ὑστερόμηνις ἀμοιβάδα ῥήξατο φωνὴν,
Κοίρανος ἡμέτερος, καὶ ἐμὸς θεός. εἶπε καὶ αὐτὸς
Ἰησοῦς διδύμοιο νόον διχόμηνιν ἐλέγχων,
Πείθεαι ἀθρήσας με, καὶ ὄμμασι δέξαο πειθώ;
Κεῖνοι μᾶλλον ἔασι μακάρτεροι, οἱ μὴ ἰδόντες,
Μείζονα πίστιν ἔχουσι, καὶ οὐ χατέουσιν ὀπωπῆς.
Ἄλλα δὲ θαύματα πολλὰ σοφῶν προπάροιθεν ἑταίρων
Ἰησοῦς ἐτέλεσσε, πολύτροπα σήματα φαίνων.
Μάρτυς ἀληθείης τάπερ ἔγραφε θεσπιδι βίβλῳ,
Ὃς τάδε πάντα χάραξε, θελήμονι κάλλιπε σιγῇ.
Ταῦτα δὲ πάντα πέλει τετυπωμένα μάρτυϊ δέλτῳ,
Ὄφρα κε πίστιν ἔχοιτε βιοσσόον, ὅττι τοκῆος
Χριστὸς ἀειζώοιο θεοῦ γόνος ἐστὶν ἰησοῦς.
Υ̓́μμι δὲ πειθομένοισιν ἐπουρανίης χάριν ἀρχῆς,
Ζωῆς θεσπεσίης αἰώνιός ἐστιν ἀμοιβή.
Τὸ τρίτον ἄμβροτον εἶδος ἑοῖς ἀνέφηνε μαθηταῖς
Χριστὸς ἀσιγήτοιο πέρην τιβεριάδος ἅλμης.
Οὔπω δ' εἶδος ἔφηνεν ἔσω κρυφίοιο μελάθρου.
Πέτρος ἔην ὁ πρόσθε βοώμενος οὔνομα Σίμων,
Καὶ σοφὸς Ἀνδρείας ὁμογάστριος ὃς πέλε πέτρου.

kkk

καὶ ζοχαλοὶ δύο παῖδες ἁλιζεφέος Ζεβεδαίου,
καὶ Θωμᾶς μετὰ τοῖσι διώνυμος. ἦν δὲ καὶ αὐτὸς
Ναθαναὴλ, ἕτεροί τε δύω θεοπειθέες ἄνδρες.
καί σφιν ἀγειρομένοισι, λινοπλόκος ἔννεπε Σίμων,
ἔρχομαι ἰχθυόεσσαν ἠθάδα πόντιον ἄγρην.
καί οἱ μῦθον ἔλεξαν ὁμήλυδες ἀσπαλιῆες,
σὺν σοὶ ἐς ἰχθυόεντα χυτῆς ἁλὸς ἔργα καὶ ἡμεῖς
ἱέμεθα ξύμπαντες ὁμήλυδες. ἐκ δὲ μελάθρου
ἀμφιλαφεῖς ῥώοντο. καὶ ἀγχιπόρου στόμα λίμνης
νηὸς ἐπεμβαίνοντες, ἐπέπλεον. ἐννύχιον δὲ
οὐδὲν ἁλιζώτῃσι δυνήσατο χερσὶ πέζην
ἑσμὸς ἄπαρ. καὶ πυκινὰ παλιμπετὲς ἄχνυτο Σίμων
χερσὶν ἐπ' ἀμφοτέρῃσιν ὑπηνέμιον λίνον ἕλκων.
καὶ ῥοδέῃς ἀκτῖσιν ὅτε ζόφον ἔσχισεν ἠὼς,
Χριστὸς ἐϋκροκάλοισι παρ' ἠόσιν ἵστατο πόντου,
πρώϊον ἴχνος ἄγων ἐπιδήμιον ἠθάδι λίμνῃ,
οἷα βορῆς χατέων ἁλιδινέος. οὐδὲ μαθηταὶ
δερκόμενοι γίγνωσκον ὅτι σχεδὸν ἦεν Ἰησοῦς.
ὑστροβίους δ' ἐρέεινεν ἐθήμονας ἰχθυβολῆας,
γλωττὰ τελεσιγόνοιο κομίζετε δεῖπνα θαλάσσης
παῖδες ἁλὸς δρηστῆρες; ἀμειβόμενοι δὲ μαθηταὶ,
οὐδὲν ἔχειν ἀνένθυον. ἄναξ δ' ἠμείβετο μύθῳ,
ἰχθυβόλῳ χαλάσαντες ἐκηβόλα δίκτυα πόντῳ,
γείτονα φοιταλέης παρὰ δεξιὰ νηὸς ἑτοίμης.
καὶ λίνα κολπώσαντες ἐς ἀμφίβληστρα πεσόντα,
πόντιον αὐτοκύλιστον ἀνείρυον ἄσπετον ἑσμὸν,
ἰχθύας ἐν δὲ μύχοις χαροπῆς βυθήμονας ἅλμης.
οὐκέτι δὲ σθένος εἶχον ὑποβρύχιον λίνον ἕλκειν
πληθύος ἐκ νεπόδων βυθίῳ πολυχανδέϊ φόρτῳ.
καὶ διερῷ Σίμωνι βυθοῦ διεφήτορι πόντου,
κοίρανος ὃν φιλέεσκε συνέμπορος εἶπε μαθητὴς,
αὐτὸς ἄναξ πέλει οὗτος. ὁ δὲ, σχεδὸν ἐγγὺς ὀρούσας,
εἵματι δαιδαλέῳ λαγόνας μιζώσατο Σίμων.
καὶ λινέῳ πεπύκαστο πολυζήτῳ χρόα πέπλῳ,
πόντιον ἀμφίβλημα περὶ γλουτοῖσιν ἑλίξας
δέρμα, τὸ παρ διδύμων κεχαλασμένον ἐς πτύχας μηρῶν,

ἰχθυβόλοι φορέουσιν ἀθηήτου σκέπας αἰδοῦς.
γυμνὸν γὰρ δέμας εἶχεν ἐς ἠόνα δίκτυον ἕλκων.
καὶ ταχὺς εἰς ῥόον ἅλτο. καὶ ἠθάδα πόντον ἀμείβων,
χεῖρας ἐρετμώσας, κεφαλὴν εἰς ὕψος ἀείρων,
ποσσὶν ἀμοιβαίοισιν ὀπίστερον ὤθεεν ὕδωρ.
ἀκτῆς δ' ἐγγὺς ἵκανε θεοδόχον ἠόνα βαίνων,
Ἰησοῦς ὅθι μίμνε δεδεγμένος. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
εἰν ἑνὶ πάντες ἵκοντο μιῆς ἔνθι νηὸς ἑταῖροι,
ἑσπόμενοι σύροντες ἐν ὕδασι δίκτυον ἄγρης.
οὐ γὰρ ἔην περίμετρος ἁλὸς πλόος ἔκτοθι γαίης,
ἀλλὰ διηκοσίοις ἐνὶ πήχεσι κύματος ὁλκῷ
ἀφρὸν ἀηκόντιζον ἐς ἠόνα θυιάδες αὖραι,
γείτονος αἰγιαλοῖο περιρραινθέντος ἐέρσῃ.
καὶ χθονὸς ὡς ἐπέβησαν ἐπ' ἠϊόνι διψάδος ἀκτῆς,
πυρκαϊὴν φλογόεσσαν μαραινομένην ἴδον ἀτμῷ.
ἀνθρακιῆς δ' ἐφύπερθεν ἐπ' ὀφρύσι κείμενον ἰχθὺν
ὀπτὸν, καὶ νέον ἄρτον. ἄναξ δ' ἐκέλευε μαθηταῖς,
ἄξατε νῦν βυθίων νεπόδων ἑτερόχροον ἄγρην,
οὕς τινας ἐκ λαγόνων ἐπιάσατε φορβάδος ἅλμης.
καὶ διεροῖσι πόδεσσι θορὼν ἀνεβήσατο Σίμων,
χερσὶν ὁμοσθενέεσσιν ἐπὶ χθόνα δίκτυον ἕλκων,
ἔγκυον ἀλλομένων νεπόδων ἰθὺ βήτορι παλμῷ.
μηκεδανῶν. καὶ νῶτα κεκυφότα τείρετο Σίμων
πάντοθεν ἰκμαλέης ἀγέλης ἐκχεῦντα δὲ σύρων.
οἷσιν ὁμοπλεκέεσσιν ἐπέζεχον ἰχθύες ἄλλοι
σὺν τρισὶ πεντήκοντα. καὶ οὐ λίνον ἔνδοθι πόντου
σχίζετο, τοσσατίων νεπόδων βεβαρημένον ὁλκῷ.
οὐ τότε τολμήσας τις ἀνὴρ ὁμόφοιτος ἑταίρων
ἀντωποῖς βλεφάροισι θεὸν παρεόντα δοκεύων,
τίς πέλεθ' ὃς ἐέφνε. καὶ οὐ θρασὺς εἴρετο Σίμων,
ἐγγύθι γιγνώσκων ὅτι κοίρανος ἦεν Ἰησοῦς.
καί σφιν ἄναξ παρέθηκε φέρων περιμήκετον ἰχθὺν.
ἰχθὺν, καὶ νέον ἄρτον. ἑοῖς δ' ἐκέλευε μαθηταῖς,
δεῦτε πάλιν δαίνυσθε μιῆς ἀπὸ κύκλα τραπέζης
ὀπταλέην ἀδόκητον ἐθήμονα δαῖτα θαλάσσης.
τοῦτο πάλιν τρίτον ἄλλο φαίνετο πᾶσι μαθηταῖς,

Ἰησοῦς μετὰ θεῖον ἐγέρσιμον ὕπνον ὀλέθρου,
νόστιμος ἐκ νεκύων, χθονίους κευθμῶνας ἐάσας,
ἠθάδος ἰχθυβόροιο πέρην Τιβεριάδος ἅλμης
εἰλαπίνης ἔψαυσε. καὶ ἐν σὺν πάντας ἐάσας
ἰχθυόεν μετὰ δεῖπνον ἀδαιτρεύτοιο τραπέζης,
ἀγχιπόρῳ Σίμωνι θεηγόρον ἴαχε φωνήν,
Σίμων, γνήσιον ἔρνος Ἰωάνναο τοκῆος,
συμμιγέων ἐμὲ μᾶλλον ὅλων ἑτάρων ἀγαπάζεις;
καί οἱ Πέτρος ἔφη, ναὶ κοίρανε. καὶ σὺ δὲ θυμῷ
οἶδας ὅσον φιλέω σε, καὶ οὐ μύθοιο χατίζεις.
καὶ ζαθέοις στομάτεσσιν ἄναξ ἐπετέλλετο Πέτρῳ,
βόσκε μοι ἔμφρονας ἄρνας ἀσιγήτῳ σέο ῥάβδῳ.
Ἰησοῦς δ' ἐρέεινεν ἀμοιβάδι Πέτρον ἰωῇ,
Σίμων, ἀγλαόπαιδος Ἰωάνναο γενέθλης,
μοῦνον ὁμοζυγέων φιλέεις ἐμὲ μᾶλλον ἑταίρων;
καὶ πετάσας βασιλῆϊ γοηδύτερον ἀνθερεῶνα
ἀνδρομέης ἀγέλης ἁλιεὺς ἐφθέγξατο Σίμων,
ναὶ βασιλεῦ. σὺ δὲ μάρτυς ἐμῆς φρενός. οἶσθα καὶ αὐτὸς
ὅσσον ἐγὼ γλυκὺ φίλτρον ἀθέσφατον εἰς σὲ κομίζω.
καὶ πινυτῷ παλίνορσος ἄναξ μυθήσατο Πέτρῳ,
ἡμετέρων ποίμαινε νοήμονα πώεα μήλων.
Ἰησοῦς δ' ἀγόρευε παλίσσυτον ἠθάδα φωνήν,
Πέτρος Ἰωάνναο θεουδέος ἔκγονε Σίμων,
ἀσφαλέως ποθέεις με πολὺ πλέον ἤ περ ἄλλοι;
καὶ θρασὺς ἄχνυτο Πέτρος ὅτι τρίτον εἶπεν Ἰησοῦς
μᾶλλον ἐμῶν ἑτάρων με φιλοστόργων ἀγαπάζεις.
Ἰησοῦ δ' ἀπάμειπτο κατηφέϊ Πέτρος ἰωῇ,
πάντα σὺ γιγνώσκεις ὅσα μήδομαι ὄρχαμε κόσμου,
καὶ νοέεις φιλότητος ἐμῆς ἀτίνακτον ὀχῆα,
οἷον ἔχων φιλέω σε. θεὸς δ' αὖτ' ἴαχε μύθῳ,
οὐρανίῃ ποίμαινε καλαύροπι μῆλα καὶ ἄρνας.
κουρίζων ἔτι Πέτρε, τεὴν ἐζώννυσο μίτρην,
καὶ ποσὶν ἴχνος ἔκαμπτες, ὅπῃ μενέαινες ὁδεύειν.
ὀψὲ δὲ γηράσκων, τανύσεις σέο χεῖρας ἀνάγκῃ.
καί σε περισφίγξουσιν ἀφειδέες ἀνέρες ἄλλοι
εἰς ἕνα χῶρον ἄγοντες, ὃν οὐ σέο θυμὸς ἀνώγει.

εἶπε προθεσπίζων θανάτου τέλος ἴδμονι φωνῇ,
οἵῳ Πέτρος ἔμελλε θανὼν, βασιλῆα γεραίρειν.
καὶ σοφίης πλήθοντα θεὸς πάλιν ἔννεπε Πέτρῳ,
ἄρνας ἐμοὺς ποίμαινε σαόφρονας ἄνθεσι βίβλων.
καί οἱ χριστὸς ἔλεξεν, ἐφέσπεο. καὶ τότε βαίνων,
ἐντροπαλιζομένης ἐπιπαίνετο κύκλον ὀπωπῆς
Σίμων αἰολόμητις. ὀπηδεύοντά τε ταρσῷ
κοίρανος ὃν φιλέεσκεν ὀπίστερον εἶδε μαθητήν.
ὃς καὶ δαινυμένοιο θεηγενέος βασιλῆος,
λοξὸς ἐπὶ στέρνοιο πεσὼν φιλοπευθέϊ μύθῳ,
Ἰησοῦν ἐρέεινε δαήμονα, τίς πέλεν ἀνὴρ
ὅς σε θεοστυγέεσσιν Ἰουδαίοισι παραδώσει;
τοῦτον ἰδὼν ὅτε Πέτρος, ἀνείρετο, καὶ τί τελέσσει
οὗτος ἐμὸς συναέθλος; ἄναξ δ' ἠνίπαπε μύθῳ,
εἴ μιν ἕως ἔλθοιμι λιλαίομαι ἐνθάδε μίμνειν,
πρὸς σὲ τί τοῦτο πέλει; σύ μοι ἕσπεο. καὶ λόγος οὗτος
γνωτῶν ἐξ ἑτάρων κρυφίῃ κηρύσσετο φωνῇ,
αὐχήεις, ὅτι κεῖνος ἀνικήτοιο μαθητὴς,
οὐ ξείνου θανάτου τέλος ὄψεται. οὐ μὲν Ἰησοῦς
ἔννεπεν οὐ βιότου νοσφίζεται, ἀλλ' ὅτι μοῦνον,
εἴ μιν δεῦρο μένειν ἔτι βούλομαι εἰσόκεν ἔλθω,
πρὸς σὲ τί τοῦτο πέλει; τί πεύθεαι; οὗτος ὀπωπῆς
ἀθρήσας ὁμόφοιτος ἀλήμονος ἐκτὸς ἀκουῆς
ἔργων θεσπεσίων ἐπιμάρτυρός ἐστι μαθητής.
καὶ νοέων τάδε πάντα, κατέγραφε θεσπεσίῃ βίβλῳ.
ἄλλα δὲ θαύματα πολλὰ σοφῇ σφρηγίσσατο σιγῇ
μάρτυς ἐτητυμίης, τάπερ ἤνυσεν Ἰησοῦς.
ὅσσα καθ' ἓν στοιχηδὸν ἀνὴρ βροτὸς αἴκε χαράξῃ
βίβλους τοσσατίας νεοτευχέας, οὐδὲ καὶ αὐτὸν
ἔλπομαι ἀγλαόμορφον ἀτέρμονα κόσμον ἀείρειν.

ΤΕΛΟΣ.

Σκιπίωνος καρτερομάχου.

Βακχιακῶν στέρξας πρότερον μυθώδεα μοῦσαν
Νόννος, ἐθαυμάσθ' ἐν μουσοπόλοισι μέγα.
Νῦν δ' ἱερῶν χριστοῖο φανεὶς μεγάτολμος ἀοιδὸς,
Πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις, κάνυσεβὲς εὗρε κλέος,
Οὕνεκ' ἀπορρήτων εὐαγγελίων ὑποφήτης,
Μουνογενῆ, μεγάλου παιδὸς ἄεισε λόγον.